

H HARLEQUIN[®]
TM

BOUQUET

Gebod
van de koning

CAITLIN CREWS

Gebod van de koning

Caitlin Crews

Bouquet

3879

HARLEQUIN

Korte inhoud

Gebod van de koning
CAITLIN CREWS

Is dit te mooi om waar te zijn?

Koning Reza gelooft zijn ogen niet als hij een foto in de krant ziet van een beeldschone vrouw. Het is Magdalena, de prinses die als jong meisje aan hem werd beloofd en die twintig jaar geleden spoorloos verdween. Hij moet haar vinden en haar als zijn koningin opeisen!

Serveerster Maggy is opgegroeid als wees en ze weet niets van haar familiegeschiedenis. Ze is dan ook danig geschokt wanneer er opeens een koning opduikt in het koffietentje waar ze werkt, die beweert dat ze zijn verloofde is. Hij wil dat ze met hem meegaat naar zijn mediterrane koninkrijk en daar haar plaats naast hem op de troon inneemt. Maar dat kan toch zomaar niet?

Hoofdstuk 1

Er waren maar weinig dingen waar Maggy Strafford zo'n hekel aan had als aan het schrobben van de vloer van het café, of welke vloer dan ook. Een kaakoperatie misschien. Buikgriep. Of alle herinneringen aan haar ongelukkige jeugd in een pleeggezin. Toch was ze nu op handen en voeten braaf bezig met het verwijderen van een of andere onduidelijke kleefgroep op de hardhouten vloer van The Coffee Queen in het toeristenplaatsje Deanville, vlak bij een van de bekendste resorts van de staat Vermont. Want dat was haar taak als nieuwste barista, op de eerste avond dat de eigenaren haar het afsluiten van het café hadden toevertrouwd.

En voor het eerst in haar turbulente leven, sinds ze als kind verwilderd langs de kant van de weg was gevonden zonder te weten waar ze vandaan kwam, was Maggy vastbesloten om haar baan te behouden. Zelfs als dat betekende dat ze in een of ander gat kleverige troep van de vloer van een café moest schrapen.

Ze trok een gezicht toen de deurbel klingelde, die de komst van weer een naar koffie smachtende toerist aankondigde die kennelijk niet kon lezen, terwijl ze toch echt het GESLOTEN-bordje had opgehangen. En de omgekeerde stoelen op de tafeltjes zag hij klaarblijkelijk ook niet. Of dat er niemand achter het espressoapparaat stond.

'We zijn gesloten,' riep ze zodra er een golf koude lucht naar binnen kwam. Nu had ze er spijt van dat ze haar dikke trui uitgetrokken had. Ze vroeg niet brutaal of ze geen ogen in hun hoofd hadden. Dat zou de oude Maggy eruit geflapt hebben. De nieuwe Maggy was vriendelijker en zachtaardiger. Daarom werkte ze na vijf maanden nog steeds in het café.

Daar dacht ze aan toen ze haar gezicht moeizaam in een glimlach plooidde. De spons gooide ze in de emmer zodat het bruine water opspatte. Vriendelijk zijn naar de klanten was nu niet direct haar sterkste kant, dat bleek wel uit haar geschakeerde arbeidsverleden. Maar de nieuwe Maggy wist dat ze haar ware gevoelens beter voor zich kon houden. Ze gaf er trouwens niets om hoe rijk en daardoor irritant de klanten waren. Haar

eigen stekelige gevoelens waren haar zaak en dat moest zo blijven als ze haar eigenlijk wel prettige baan wilde houden. Dus dan maar glimlachen.

En die gemaakte glimlach bestierf haar meteen op de lippen.

Twee enorm gespierde mannen met grimmige gezichten in strakke donkere pakken beenden het café in, in een microfoontje mompelend in een taal die zeker geen Engels was. Ze trokken zich niets van Maggy aan, terwijl ze hen stond aan te gapen, en liepen haar gedecideerd voorbij. Een beetje paniekerig bedacht ze dat ze moest opspringen en er iets aan moest doen. Haar ingebouwde vluchten-of-vechten raadgever vertelde haar dat ze beter als de wiedeweerga de benen kon nemen dan de confrontatie aangaan.

Maar toen liep er een andere man de zaak in, met nog twee gespierde kleerkasten met oortjes in en kille, grimmige ogen. En gigantische, lelijke pistolen op hun heupen. Pistólen! De beveiligers, want het was duidelijk dat ze dat waren, gingen bij de ramen aan de voorkant staan.

De man in het midden zette nog enkele passen om vervolgens op Maggy neer te kijken alsof hij een godsgeschenk was.

Maggy had het niet zo op arrogante mannen. Eerlijk gezegd had ze het eigenlijk niet op mannen. Punt. Haar ervaringen waren er dan ook naar, vooral in het pleeggezin. Maar haar gebruikelijke afweermechanisme – eerst een brutale mond opzetten en daarna pas vragen stellen – liet haar nu helemaal in de steek.

Want de man die daar stond alsof hij bejubeld werd... was wel iets bijzonders.

Bovendien leek hij eraan gewend te zijn dat mensen voor hem op hun knieën zaten, sterker nog, het leek hem te vervelen. In feite zou ze acuut een bloedhekel aan hem moeten hebben.

Maar dat was niet zo. Maggy's hart sloeg een roffeltje. Echt speciaal was hij niet, hield ze zichzelf voor. Gewoon een vent, en nog een blaaskaak ook. Duidelijk belachelijk rijk zoals zoveel mensen die in de winter dit après-skidorpje bezochten. Met hun monsterlijke glimmende terreinwagens en hun verblindende glimlachen door hun te witte tanden gingen er hier dertien in een dozijn. Ze bezetten altijd de beste tafels in de restaurants, joegen de prijzen in de boetieks op doordat ze rustig honderd dollar voor een T-shirt neerlegden, en de cafés zaten stampvol omdat zij een waslijst aan flauwe nepdrankjes bestelden.

Niks bijzonders, deze vent, zei Maggy tegen zichzelf, terwijl ze nog steeds op haar knieën naar hem opkeek alsof ze in de kerk een soort rijkeluisrozenkrans aan het bidden was.

Maar dat was niet zo.

Toch wás hij buitengewoon.

Er was iets heel krachtigs dat hij uitstraalde of misschien was het wel die onversneden zelfverzekerdheid van hem. Die ging verder dan arrogantie, verder dan de gebruide gezichten, witte tanden en dure auto's waaraan de anderen in het dorp hun status als halfgod meenden te kunnen ontlennen.

Het licht in het café, in het dorp, in heel New England leek op hem gericht te zijn zodat ze haar ogen niet van hem af kon houden. En ze moest toegeven dat het een feestje was om naar hem te kijken. Hij droeg een donkere broek en laarzen. Eén blik erop vertelde Maggy dat die meer kostten dan de luxe SUV's van de ski-boys. Zijn heel dure, elegante en tegelijk mannelijke winterjas straalde uit dat hij uit een goede familie kwam. Zijn schouders waren breed, en hij had het soort slanke, nonchalant atletische lichaam dat deed vermoeden dat hij hard werkte aan zijn spierkracht en lenigheid. Bij die gedachte kriebelde het in haar maag, maar dat was niet omdat de alarmbellen afgingen.

Zijn gezicht viel het meest op.

Zo aangenaam aantrekkelijk als die andere rijke kerels in hun dure skipakken en met hun gebruide koppen, was hij niet. Nee, zijn gezicht was daarvoor te meedogenloos en onwrikbaar mannelijk. Met een neus als een Romeins staatsman en een strenge mond riep hij diep in Maggy's buik een wervelende hitte op. Als ze eerlijk was, nog verder naar beneden, dacht ze geschokt. Zijn grijze ogen keken veel te indringend naar haar. Zijn arrogante, afstandelijke en ook genadeloze blik gaf haar een stroomstootje.

Hij stond daar alsof hij verwachtte dat Maggy hem zou aanbidden.

'En wie ben jij dan wel niet?' vroeg ze brutaal, puur uit lijfsbehoud. Op dat moment kon het haar niets schelen of ze ontslagen werd om de toon die ze aansloeg. Het kon haar niet schelen wat er gebeurde, als dat rauwe, vurige iets wat haar overspoelde haar maar niet zou meesleuren. Al was het onuitstaanbaar dat ze deels wilde weten wat dat iets was. Moest weten, zelfs.

'Perfect,' zei de man droog. Zijn toon maakte duidelijk dat dat helemaal niet zo was. 'Grof en oneerbiedig. Mijn voorvaderen draaien zich om in hun

graf.’ Zijn diepe, zeer beschaafde stem had iets on-Engels.

De man keek met een lichte frons op zijn voorhoofd op haar neer.
‘Waarom ben je blond?’

Maggy knipperde met haar ogen. Kwaad dat ze de beweging niet kon tegenhouden bracht ze een hand naar haar haar, dat ze drie dagen geleden had geverfd omdat ze dacht dat de blonde kleur haar meer toegankelijk maakte dan haar natuurlijke kastanjebruine haar.

Toen ze doorhad wat hij bedoelde, schrok ze een beetje.

‘Waarom hou je me in de gaten?’ vroeg ze onvriendelijk. Ze kreeg de zenuwen van hem. ‘Ben je een stalker?’

De kleerkasten achter haar bij de toonbank maakten een geluidje, maar de man voor haar bewoog slechts zijn in leer gehandschoende wijsvinger. Leer dat zo zacht was dat ze bang was het met haar ruwe werkhands aan te raken. Eén vinger en ze waren meteen stil.

‘Je weet niet wie ik ben.’

Het was geen vraag. Het klonk eerder beschuldigend.

‘Je beseft toch wel,’ zei Maggy langzaam, en ze vroeg zich af of ze haar emmer water soms als wapen kon gebruiken als de zaken uit de hand liepen, ‘dat als je dat vraagt, je jezelf neerzet als een ontzettend sneu persoon?’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog alsof hij nog nooit van die kreet had gehoord. Maar dat het een belediging was, ontging hem niet.

Maggy kreeg het idee dat hij het helemaal niet gewend was om beledigd te worden. En dat hij er misschien wel verstoemd van stond dat zij dat durfde. Dat maakte hem nog meer een onaanraakbaar rijke vent dan ze al had gedacht, maar ze begreep niet waarom die wetenschap haar een beetje de adem benam.

‘Neem me niet kwalijk.’

Zijn donkere stem rolde over haar heen waardoor ze naar adem wilde happen en een beklemmend gevoel op haar borst kreeg.

‘“Sneu”? Noemde je mij zo?’

Ze stak haar kin in de lucht op een manier die agressief overkwam, zo had een heel leger aan hulpverleners en ex-werkgevers haar verteld, en deed alsof ze niet gemerkt had hoe hij het zei.

‘We zijn gesloten,’ zei ze bot. ‘Neem je kleerkasten mee en vertrek. En voor de volgende keer? Als je een kop koffie wilt, heb je echt geen legertje

gewapende mannen nodig die mogelijk stijf staan van de anabole steroïden.'

De man keek een ogenblik zwijgend op haar neer. Onder zijn keurende blik kreeg ze kippenvel. In een poging er meer ontspannen uit te zien, ging hij wijdbeens staan, en stopte hij zijn handen in de zakken van zijn broek. Dat werkte dus niet.

'Zeg eens,' zei hij op diezelfde commanderende toon die diep in haar binnenste een echo opriep. 'Heb jij een kleine moedervlek achter je linkeroor? In de vorm van een scheef hartje?'

De kou sloeg Maggy om het hart. Net zo koud als de winterlucht die langs haar streek toen zij binnenkwamen.

'Nee,' zei ze niet naar waarheid. En ze moest zich uit alle macht beheersen om er niet met haar vingers langs te strijken.

'Je liegt het.' Zijn strenge mond verstrakte.

'En van jou krijg ik de zenuwen,' antwoordde ze. Ze ging staan en zag dat de kleerkasten daar onmiddellijk op reageerden.

Weer hield de man hen met één beweging van zijn vinger tegen.

'Ik ga ervan uit dat je geen Mexicaanse soja-latte met een mokkashot wilt. Maar wat dan wel?'

'Heet je toevallig Magdalena?'

Maggy begreep nu dat deze man de antwoorden op zijn vragen al wist. En het schokte haar dat hij ze überhaupt stelde.

'Nee,' loog ze weer paniekerig. 'Ik heet Maggy. Dat is geen afkorting.' Direct trok ze haar telefoon uit haar achterzak, en hield ze die krampachtig vast. 'En als je nu niet meteen weggaat, bel ik de politie.'

De man lachte niet. Zijn mond zag eruit alsof die nooit had gelachen. Maar zijn ogen glinsterden vervaarlijk. Even snakte ze naar adem.

'Ik ben bang dat dat niet veel oplevert,' zei hij. De komst van de politie leek hem koud te laten. 'Als je de plaatselijke autoriteiten wilt bellen, hou ik je niet tegen. Maar je hebt er niks aan, dat wil ik maar zeggen.'

Waarom ze geloofde wat hij zei, begreep ze niet. Het had iets te maken met hoe hij daar stond, als een uit de rotsen gehouwen standbeeld.

'En als je dan eens gewoon wegging,' vroeg ze als verdoofd. Haar maag maakte telkens een salto, heel vreemd. En dat plekje achter haar oor waar die moedervlek zat, gloeide helemaal. Maar ze durfde het niet aan te raken waar hij bij was. 'Ik wil dat je weggaat.'

De man luisterde helemaal niet naar haar. Zijn hooghartige, latent aanwezige wreedheid belette hem dat. Eerder leek hij geboeid. Zijn schrandere, grijze ogen gleden over haar lichaam. Het ergste was dat ze zich het liefst wilde bedekken, hoe kinderachtig. Want wat kon het haar nou schelen of een vreemde kerel naar haar staarde? Ze droeg geen skinny jeans en een strak thermisch T-shirt met lange mouwen dat haar omsloot als een tweede huid om haar eigen figuurtje te bewonderen.

Toch had ze de indruk dat hij niet naar haar kont keek zoals al die andere rijke kerels deden toen ze in een bar in het dorp had gewerkt. Die waren op zoek geweest naar een beetje afleiding na het skiën.

‘Het is bijna griezelig,’ zei de man nors. ‘Jullie konden tweelingen zijn, als je dat afschuwelijke haar even wegdenkt.’

‘Ik heb geen tweeling,’ snauwde ze. Maggy hoorde aan haar stem dat er weer van alles in doorklonk. Dat gebeurde altijd wanneer een vreemde beweerde dat ze zoveel leek op hun nichtje of vriendin. Als kind had haar dat elke keer hoop gegeven. Maar nu was ze een stuk ouder en wijzer, en beseftte ze dat mensen dat zomaar zeiden terwijl ze geen idee hadden hoe het was om afgedankt te zijn. ‘Ik heb niemand, eigenlijk. Toen ik acht was, werd ik langs de kant van de weg gevonden en ik kan me niets herinneren van wat er daarvoor is gebeurd.’

‘Aha. Dat bewijst alleen mijn theorie maar.’ Er blonk een soort voldoening in zijn zilvergrijze ogen.

De manier waarop hij zijn handschoenen uittrok, leek op een onderdeel van een oeroude ceremonie. Maggy kon niet verwoorden hoe hij het precies deed, hoe hij op een of andere manier die broeierige mannelijkheid uitstraalde terwijl hij alleen maar zijn handschoenen uittrok. Het was tenslotte niet alsof hij iets atletisch deed, of zo. Zodra hij daarmee klaar was, en zij zich vertwijfeld afvroeg wat er met haar aan de hand was dat ze de blote handen van een man zo... opwindend vond, haalde hij zijn hightech smartphone tevoorschijn. Haar vingers klemde zich om haar eigen telefoon alsof ze zich schaamde voor het eenvoudige model, en ze duwde hem weer in haar achterzak.

Zijn vingers vlogen even over het scherm voordat hij haar met een ondoorgrondelijke blik de telefoon aangaf.

Maggy staarde ernaar alsof het een wespennest was waaruit een waarschuwend gezoem kwam.

‘Ik hoef het niet te zien,’ zei ze. Want hij imponeerde haar en ze begreep er niks van en hij was te aanwezig. En ze moest slim zijn en zich niet door hem laten inpalmen. Anders was zij de dupe. Maar dat verklaarde niet waarom ze zich opeens zo leeg vanbinnen voelde. ‘Je moet nú weggaan.’

‘Kijk alsjeblieft naar de foto.’

Het klonk niet als een echte vraag. Hoe dan ook klonk hij niet alsof hij ooit iets zou vragen, bedacht ze. En ook als ze zou kijken, wist ze niet of hij wel weg zou gaan.

Daarom had ze geen idee waarom ze die verdraaide smartphone van hem aanpakte. Ondertussen zorgde ze er wel voor dat ze hem niet aanraakte, en ze slikte toen ze iets van goedkeuring in zijn strenge blik opving. De telefoon voelde warm aan van het contact met zijn huid, en het irriteerde haar dat dat haar de rillingen bezorgde.

Toch concentreerde ze zich op het schermpje. Direct verstarde ze.

Een foto van een vrouw.

Ze stond op een mooie plek, vol lichtjes en oude stenen muren, en ze keek breed glimlachend over haar blote schouder. Haar kastanjebruine haar was opgestoken, en ze droeg het soort jurk dat echte mensen nooit droegen, lang en slank afkledend en ogenschijnlijk vol met diamantjes die pasten bij de glinsterende snoeren om haar hals.

Als Maggy niet beter had geweten, zou ze gezegd hebben dat het een foto van haar was.

‘Wat is dit?’ fluisterde ze. Haar hart bonsde in haar keel en haar maag verkrampde. ‘Wie is dit?’

De man stond onbeweeglijk voor haar, maar met een blik die volledig overheersend was.

‘Dat is Serena Santa Domini.’ Zijn stem klonk kil, en toch wist ze zeker dat er ook voldoening in doorklonk. ‘Beter bekend als Hare Majesteit, de koningin van Santa Domini, die twintig jaar geleden bij een auto-ongeluk in Montenegro om het leven kwam.’

De duistere, zelfverzekerde blik in zijn ogen raakte haar als een mokerslag.

‘Ik denk dat zij je moeder was.’

Reza Argos, algemeen bekend als en in het openbaar altijd aangesproken met Zijne Koninklijke Majesteit, Koning en Opperste Heerser van de

Constantijnen, was geen weekhartige man.

Dat was zijn vaders ondergang geweest. Dat zou hem niet overkomen.

Maar hoe dan ook, er bestond geen twijfel dat hij een koning was. Dat betekende dat er geen plaats was voor overdreven sentimentaliteit, vooral niet in een land als de Constantijnen dat zich op zijn correctheid liet voorstaan, zo nadrukkelijk zelfs dat het een soort onaangename onderstroom opriep. Zoals de geruchten over de vrouw die jarenlang zijn vaders maîtresse was geweest, waar niemand het openlijk over durfde te hebben, vooral niet na de manier waarop zijn vader was gestorven. Niet dat iemand het woord zelfmoord in de mond nam. Dat was te onverkwikkelijk. Dat zinspeelde te veel op de duistere kanten van de Constantijnen, en dat wilde niemand.

Het was allemaal heel onaangenaam. Reza richtte zich liever op het heden. Zijn treinen reden op tijd. Zijn onderdanen betaalden hun belasting en zijn leger bewaakte strikt zijn grenzen. Zonder onnodig vertoon opereerden hij en zijn regering op een transparante manier, zo goed mogelijk en in het belang van zijn onderdanen. Hij viel niet ten prooi aan de chantage van een berekenende maîtresse en hij zette al helemaal niet het hele land op het spel. In niets leek hij op zijn vader. En nog belangrijker, zijn land had niets gemeen met het buurland, het geplaagde Santa Domini, dat de afgelopen dertig jaar overspoeld was door de ene na de andere maatschappelijke en economische crisis.

Het kleine land had zijn welvaart, onafhankelijkheid en neutraliteit al honderden jaren te danken aan een vastberaden en zorgvuldig bestuur. Of het nou goed ging of slecht met Europa, de Constantijnen hielden stand tegen de oprukkende duisternis en de vluchtelingen crises in Santa Domini, hoe grimmig en zorgelijk het de laatste dertig jaar ook geweest was.

Het vernederende verweer van zijn vader dat het om zaken van het hart ging – gevolgd door wat wel eens een constitutionele crisis had kunnen worden als de chantage niet gestopt was voordat die het koninkrijk werkelijk uit elkaar had gerukt – telde niet. Want maar weinigen buiten de koninklijke familie en de belangrijkste ministers wisten hoe ernstig de situatie was geweest.

Reza had zijn bergstaatje bijeengehouden na zijn troonsbestijging op zijn drieëntwintigste, na zijn vaders zogenaamde plotselinge hartaanval. Hij was de jongste in een lange reeks vorsten uit het Huis van Argos. De

Constantijnen bestonden uit twee ongerepte valleien hoog in de Europese Alpen. De valleien werden verbonden door een enorm kristalblauw meer, er waren een aantal schilderachtige dorpjes en succesvolle banken. Het kleine land werd aan alle kanten omringd door frisse, besneeuwde bergen en luxueuze skioorden.

De Constantijnen hielden van het koninkrijk zoals het was. Onaangetast. Een erfenis uit vergane tijden met het comfort van het moderne heden. In hun bondgenoot van oudsher, het buurland Santa Domini, was een gewelddadige coup gepleegd. Destijds was Reza nog een kind. Het land was zijn verbannen koning en het grootste deel van de koninklijke familie kwijtgeraakt toen hij achttien was. Sindsdien was er een vluchtelingenstroom op gang gekomen van mensen die het wrede militaire bewind wilden ontvluchten, en dat verontrustte de Constantijnen.

Het beviel Reza niet dat zijn bewind vaak werd omschreven als ‘wankel’, alleen omdat hij zoveel tijd moest besteden aan het opruimen van de rotzooi van zijn burens en het goedmaken van de gevolgen van zijn vaders overspelige verlangens. De chantage die bijna een oorlog veroorzaakt had, en de zelfmoord daarna had hij voor de bevolking moeten verbergen omdat alle andere narigheid anders ook aan het licht was gekomen. Die noodzakelijke leugen had hij voor elkaar gekregen. Zijn woedende, haatdragende moeder had hij getrotseerd. Zelfs zijn vaders vreselijke maîtresse had hij aangepakt. Het was jammer dat bijna niemand wist wat hij allemaal op zijn bordje had gekregen. Maar nu zag het er beter uit. In Santa Domini was de bezetter, generaal Estes, gestorven. De rechtmatige koning van Santa Domini zat nu weer op de troon, en dat had zijn land veranderd. De hele regio was direct weer rustig.

Als de vrouw voor hem inderdaad de verdwenen, dood gewaande prinses Magdalena was, en hij vermoedde dat dat zo was, dan zou dat alles veranderen.

Want Reza was vanaf haar geboorte verloofd geweest met de prinses uit Santa Domini. En alhoewel hij zich erop liet voorstaan dat hij niet overdreven sentimenteel was, zoals zijn vader, en nooit in de klauwen zou vallen van een gewetenloze vrouw, vermoedde hij dat zijn volk het liefst een koninklijk sprookje wilde. Een grootse koninklijke bruiloft om hen eraan te herinneren dat het leven goed was in de Constantijnen. Dat zou inkomen en belangstelling genereren. Het zou hem bovendien de

populariteit brengen die zijn grootvader tijdens zijn lange regeerperiode had genoten. Tevreden onderdanen beraamden zelden een revolutie.

Vooralsnog liet hij zijn toekomstige bruid in het ongewisse.

Er ging een schokje door de vrouw terwijl ze de foto bekeek op zijn mobieltje. Niettemin had hij verwacht dat ze blij zou zijn. Hij kon zich tenminste niet voorstellen dat iemand die ongeschoold werk deed in een tweederangs skioord en erachter kwam dat ze waarschijnlijk voor een hoger doel bestemd was, geen vreugdekreet zou slaken. Haar situatie was nu niet direct rooskleurig, als ze op handen en voeten de vloer moest schrobben. Met dat haar als droog stro op haar schouders, waardoor ze er nog bleker en magerder uitzag dan ze was. En dan die kleren van zoiets als polyester dat zeker zou ontvlammen bij een enkele wrijving! Haar onbeschoftheid paste er helemaal bij.

Dit was dan dus zijn verloren gewaande koningin. Het sprookjesachtige schepsel dat hij zou gebruiken om zijn volk te verleiden en zijn troon veilig te stellen, met haar ruwe, rode handen en die onbeschaamde pruilmond. Hij moest er maar het beste van zien te maken.

En diep vanbinnen vond hij het misschien niet erg dat dit schepsel in ieder geval geen gevaar opleverde. Voor hem was ze net zo verleidelijk als de uitbundige potplant in de hoek, dacht hij.

Haar blik sloeg ze weer naar hem op. Haar karamelkleurige ogen waren helaas ondoorgrondelijk. Hij zag hoe ze haar frêle schouders rechtte en haar koppige kin optilde. Alsof ze hem fysiek op afstand wilde houden. Alsof dat haar zou lukken.

Ergens vond hij het verschrikkelijk dat ze altijd voor zichzelf had moeten opkomen. Bijna was hij er zeker van dat ze de dood gewaande prinses van Santa Domini was. Zijn prinses. Bloedonderzoek zou slechts bevestigen wat met het blote oog te zien was... de familiegelijkenis was verbazingwekkend. En de dood gewaande prinses van Santa Domini, de toekomstige moeder van de koningen van de Constantijnen, was geen werkster. Ze was niet deze... schrale poetsvrouw, deze persoonlijkheid die ze de afgelopen twintig jaar in elkaar had gedraaid.

Geduldig hield hij zichzelf voor dat hij haar welwillend tegemoet moest treden. Als hij het bij het rechte eind had, was het leven haar op een wel heel vreemde manier genadig geweest, maar dat was nog steeds een reden tot dankbaarheid.

‘Ik heb geen moeder,’ vertelde ze hem oneerbiedig.

Haar houding was ongemanierd zelfs. En Reza moest toegeven dat hij haar esprit bewonderde, al keurde hij de manier waarop af.

‘En als ik die wel had, was ze geen koningin. Ja, misschien koningin van de bijstand.’

Reza negeerde haar opmerking en probeerde te bedenken hoe hij in hemelsnaam van dit... nepblonde varkensoor een mooi handtasje kon maken die het waard was om aan zijn zijde tentoongesteld te worden.

Haar beendergestel was koninklijk, daar was geen twijfel over. Als hij die tragische kleren, dat haar en haar ongepolijste manieren even wegdacht, zag hij dat ze op en top een Santa Dominiaanse was. Die hoge jukbeenderen, dat zachte, ovale gezicht en die onwaarschijnlijk sensuele mond die zowel aristocratisch was als zinnelijk. Voor nu was ze een onbeschaafd, graatmager type, mijlenver verwijderd van de ultraslanke, verzorgde lijven van de vele hooggeboren aristocratische vrouwen die Reza kende. Maar hij zag wel dat ze trots was op wat ze in huis had. Waarom zou ze anders die ordinaire kleren dragen die twee maten te klein waren?

In elk geval maakte hij zich geen zorgen dat ze ooit zijn hart zou beroeren, wie ze ook was, maar wat hij nog niet voor zich zag – wat als rook door zijn geest kronkelde en hem zowel afstootte als opwond – was hoe hij haar ooit zou kunnen begeren. Dit... renovatieproject dat hier voor hem stond.

En toch.

En dat terwijl hij de koning van de Constantijnen was. Tenslotte had hij de meest verfijnde smaak denkbaar. Zijn minnaressen waren vrouwen van onbesproken afkomst, met indrukwekkende opleidingen, en allemaal werden ze geprezen om hun uitzonderlijke schoonheid. Dat was ook te verwachten. Aan pootjebaden deed hij niet. Reza zwom in zee of hij zwom niet.

De vrouw die hij zijn koningin wilde maken, totdat hij dit schepsel tien dagen geleden op een foto had gezien, paste helemaal bij hem. Die had de juiste achtergrond, een onberispelijke stamboom die eeuwen terugging. Een uitstekende opleiding aan de beste scholen. Een zorgzame en smetteloze carrière bij een geschikte liefdadigheidsorganisatie na haar afstuderen. Er stond niet één artikel in de roddelpers over haar, of over haar beste vrienden. Nooit.

De eerbare Louisa was het resultaat van tien jaar lang goed zoeken naar de perfecte koningin. Hij had niet gedacht dat hij haar ooit zou kunnen vinden. Eigenlijk kon hij daarom nog steeds niet geloven dat hij nu hier was aan de andere kant van de oceaan, ver weg van zijn koninkrijk, zijn volk en de vrouw met wie hij zou trouwen. In plaats daarvan zat hij achter een onbehouden schepsel aan dat hem al wel zeventien keer op een of andere manier had beledigd. Het ergerde hem op alle fronten.

Het irriteerde hem ook dat hij elke keer als ze dat rebelse kinnetje van haar in de lucht stak of haar mond opendeed om iets onkies of zelfs grofs te zeggen, overspoeld werd door een golf van verlangen. Dat maakte hem... rusteloos.

Zijn Louisa was volledig samengesteld volgens de specificaties die hij voor zijn toekomstige koningin had opgesteld, en toch had hij nooit ook maar iets voor haar gevoeld naast de waardering voor haar verrukkelijke figuurtje die hij ook zou kunnen hebben voor, zeg maar, een mooie struik of een stijlvol gedekte tafel. Reza was koning van de Constantijnen. Hoe zijn omgeving eruitzag, was van belang. Dat straalde af op zijn bewind, op zijn land. Dat gold ook voor de vrouw die hij verkoos.

Natuurlijk was hij van mening dat al deze dingen meer dan uitstekend zouden moeten zijn. En hij vond het ook niet meer dan normaal dat hij dat soort afstandelijke bewondering voor zijn koningin zou hebben. Dat zouden zijn enige gevoelens zijn. Nooit zou hij zich, zoals zijn vader deed, door zijn hart laten regeren.

‘Misschien heb je me verkeerd begrepen.’ Hij wachtte tot de prinses hem aankeek en zette zich schrap bij zijn ongepaste lichamelijke reactie op haar. Als ze nou gekleed was als haar moeder op die foto. Als ze er nou uitzag als de prinses die ze zo overduidelijk was in plaats van een afdankertje van Les Misérables. Ja, dan... Wat was er in hemelsnaam met hem aan de hand?

‘Tien dagen geleden kwam mijn assistent terug van een locatieverkenningsexpeditie hier.’

“‘Een locatieverkenningsexpeditie.’”

Het beviel hem helemaal niet dat ze het woord op dezelfde manier herhaalde zoals ze zo-even het woord “sneu” had uitgesproken.

‘Is dat een mooi woord voor een réisje?’

Reza kon zich de laatste keer niet herinneren dat iemand hem zo irriteerde, en al helemaal niet een vrouw. Meestal wierpen vrouwen zich

enthousiast maar welgemanierd voor zijn voeten, en als ze al op hun knieën zaten, was dat om een heel andere reden. Die ging hij niet met haar delen. En ook niet dat hij een verlovingsreisje gepland had zodat hij Louisa in een geschikte fotogenieke omgeving ten huwelijk kon vragen. Amerika vond hij voor dat doel maar niks, maar zijn ondernemende assistent had gepleit voor de winterse aantrekkingskracht van het platteland in New England en de heuvels die ze hier bergen noemden.

‘Je stond op die foto’s.’

In het licht van de lampen aan het plafond zag ze er nog onaantrekkelijker uit. Op de foto’s had haar haar om haar schouders gezwierd, vrouwelijk en aanlokkelijk. De kastanjebruine kleur van haar haren stond haar veel beter. Het was ook overduidelijk wier kind ze was.

‘De gelijkenis met koningin Serena was gewoon griezelig. Twee telefoontjes waren genoeg om vast te stellen dat jouw naam paste bij de dood gewaande prinses en dat jouw mysterieuze verleden aansloot bij het tijdstip van het ongeluk. Precies. Dat is geen toeval meer.’

Weer tilde ze haar kin op en al was er geen enkele aanleiding toe, het voelde voor Reza alsof haar handen zijn geslachtsdeel vasthielden. Die gedachte schokte hem. Tot nu toe had hij zijn verlangens altijd stevig in de hand gehad. Hartstocht was zijn vaders zwakke plek geweest. Dat zou hem niet overkomen.

‘Ik heb geen mysterieus verleden,’ vertelde ze hem. Haar karamelkleurige ogen schitterden. ‘De wereld zit vol met slechte ouders die hun kinderen wegdoen. Daar ben ik er gewoon één van.’

‘Helemaal niet.’

Strijdlustig kruiste ze haar armen. ‘Ik kom terug op mijn eerdere vraag,’ zei ze onbeleefd. ‘Wie ben jij in hemelsnaam en waarom kan het je wat schelen of een of andere barista op een foto op een oude, dode koningin lijkt?’

Nu richtte hij zich in zijn volle lengte op. Met een autoritaire blik, het gevolg van een koninklijke opvoeding, keek hij op haar neer.

‘Ik ben Leopoldo Maximillian Otto, koning van de Constantijnen,’ informeerde hij haar. ‘Maar jij mag me bij mijn koosnaampje noemen, Reza.’

Het harde geluid dat ze maakte, was nog net geen lach en ze duwde hem zijn mobieltje in de hand. ‘Ik wil je helemaal niks noemen.’

‘Dat wordt dan lastig.’

Het viel hem op dat ze uit alle macht probeerde hem niet aan te raken, alsof hij besmettelijk was. Hij... een koning! Het verbijsterde hem hoe dit schepsel hem zo respectloos durfde te behandelen. Dat hij zich ook tot haar aangetrokken voelde, zat hem helemaal niet lekker.

Maar goed, terug naar de feiten, en wat het zou opleveren als hij de dood gewaande Santa Dominiaanse prinses als zijn bruid aan zijn volk zou voorstellen.

Zijn blik hield de hare vast toen hij zei: ‘Want hoe dan ook word je mijn vrouw.’

Hoofdstuk 2

‘O, ik snap het al.’ Het woord “vrouw” bonkte in haar lijf alsof ze een kater had. Haar hoofd voelde te groot aan en ze was misselijk. En als haar lijf nog meer, en vreemdere reacties op hem vertoonde... dan deed ze net alsof ze die niet opmerkte. ‘Iemand heeft je hiertoe aangezet. Is dit een nieuwe realityshow, of zo? Het Assepoesterspel?’

Reza – zijn zeshonderd namen en fraaie titel die hij beweerde te bezitten waren kennelijk niet voor dagelijks gebruik – knipperde verontwaardigd met zijn ogen.

‘Laat me je ervan verzekeren dat ik nooit, maar dan ook nooit aan een of andere show zou meedoen,’ beet hij haar toe, alsof het woord in de mond nemen al een affront voor hem was. Met korte rukjes trok hij verongelikt zijn manchetten naar beneden. ‘Ik ben een koning, geen circusdier.’

Maggy merkte dat ondanks het feit dat ze nog nooit in haar leven een koning had gezien, en ze zich ook nooit een voorstelling had gemaakt van het gedrag van een koning, ze er geen moeite mee had te geloven dat deze indrukwekkende man van steen er een was.

‘Dan schrijf ik even op dat je geen tragische dansende olifant bent.’ Ze rolde nog net niet met haar ogen. ‘Dat is goed om te weten.’

‘Ik stel voor dat je het even opzoekt,’ zei hij, alsof ze niets had gezegd.

Misschien was dat, wat hem betreft, ook wel zo. Misschien waren koningen er zich helemaal niet van bewust als anderen spraken.

Hij knikte naar haar heup, en de telefoon die ze in haar achterzak had gestopt. ‘Zoek op je mobieltje maar naar een foto van de koning van de Constantijnen, dan kom je er vanzelf achter dat die sprekend op mij lijkt.’

De zekerheid die in zijn stem doorklonk, probeerde ze te negeren, al zorgde die voor innerlijke beroering.

‘Dat maakt niet uit,’ zei ze met beheerste stem. ‘Al ben je de koning van de wereld. De vloer moet nog steeds schoon hier en ik moet afsluiten, en dat betekent dat jij en je gespierde clowns weg moeten.’ Toen hij haar woedend aanstaarde, moest ze stiekem een beetje grinniken. ‘Jij had het over een circus. Ik kleur gewoon het plaatje in.’

‘Wat een bizarre reactie.’

Zijn grijze ogen waren ondoorgrondelijk, maar misten nog steeds hun uitwerking op haar niet. En ook zijn stem deed vreemde dingen met haar. Die leek binnenin haar te weerklinken, alsof hij in haar was, en dat was iets waar ze zich helemaal geen voorstelling bij wilde maken. Alsjeblieft niet, zeg.

‘Ik heb je gezegd dat het zeer aannemelijk is dat je lid bent van een voorname en oude Europese koninklijke familie. Dat je hoogstwaarschijnlijk een prinses bent en ooit een koningin zal zijn. Mijn koningin zelfs. En dan maak jij je zorgen over de vloer van een café?’

‘Nou, ik maak me zorgen over die gek die bij mij in het café staat,’ zei ze kalm. Op een of andere manier wist ze dat als ze haar gevoelens de boventoon liet voeren, ze zo weer op haar knieën zat, deze keer niet vrijwillig. ‘Ga nu weg.’

Hij staaarde haar zo lang aan dat ze moeite moest doen om rustig te blijven staan. Al die tijd wilde ze geen zwakheid tonen, of laten zien dat ze hem serieus nam. Dat kon niet. Prinsessen? Koninginnen? Dat waren kleine-meisjes-dromen, dat was ijdele hoop.

En Maggy wist alles van de realiteit. Die was koud, hard, grimmig en vaak hartverscheurend. Daar hoefde je niet over te zeuren, dat wist ze heel goed. Het was gewoon zo.

Na een stilte die wel eeuwen leek te duren, zei hij: ‘Goed dan.’

Even voelde ze teleurstelling. Had ze dan gewild dat hij bleef aandringen? Nee, toch?

‘Als jij denkt dat je door moet gaan met deze onplezierige taken, dan doe je dat maar.’ Nu wuifde hij met zijn hand en het gebaar was net zo dwingend en afstotend als die vinger.

Haar bloed kookte, en ze kreeg een kleur van woede.

‘Laat je stralende toekomst vooral niet in de weg staan van je huidige ondergeschikte toestand.’

Een aantal malen in haar leven had ze aandrang gevoeld om erop los te slaan. Dat gebeurde als je als meisje op je achttiende helemaal alleen kwam te staan, zodra ze niet langer recht had op pleegzorg. Ze had slechte mensen om zich heen gehad en nog slechtere situaties meegemaakt op plekken waar geweld de enig redelijke reactie was. Toch had ze zich erdoorheen geslagen en het overleefd. Want er was geen alternatief.

Maar nog nooit had ze iemand zo graag een mep verkocht als deze man. Snel overzag ze de situatie. Zijn vier kleerkasten zouden vast in actie komen als ze het deed, maar zij was dichterbij. Voordat ze haar vloerden, wist ze zeker dat ze een zeer bevredigende dreun kon uitdelen. Het zou het waard zijn, daar was ze van overtuigd.

Daarom wist ze niet hoe ze erin slaagde haar handen thuis te houden. ‘Ik waardeer het dat je me mijn werk laat doen.’ Echt niet, dacht ze. ‘Nieuwsflits. Zelfs al ben je een koning, je bent niet mijn koning.’

Onwillekeurig keek ze geboeid naar de trillende spier in zijn granieten kaak. Deze man van steen en koninklijke maniertjes reageerde dus wel op haar.

Op háár.

Er was geen enkele reden om dat als een overwinning te beschouwen. Wat het dan ook was, ze wilde het helemaal niet winnen.

‘Vanavond ga je met me dineren,’ zei hij tegen haar op een manier die geen tegenspraak duldde.

Even lachte ze. ‘Nou... nee. Dat gaat niet gebeuren. Vanavond niet en nooit niet.’

Verbeelde ze het zich nou of vlamde er iets op in zijn strenge ogen? Nee, gekkigheid. Hij was verdorie een kóning. Het maakte trouwens niets uit want ingewikkelde dingen ging ze uit de weg. Dat was de afspraak die ze met zichzelf gemaakt had.

En ze kon er niet omheen dat een man die in een café rond paradeerde en zichzelf een koning noemde iets enorm ingewikkelds was, hoe aantrekkelijk dat woeste gezicht van hem ook was.

‘Dan zal ik hier blijven,’ zei hij na een gespannen stilte.

‘Waar wacht je dan op?’ Ze schudde haar hoofd en wreef een lok haar achter haar oor. ‘Tot je me ervan overtuigd hebt dat je waanzinnige verhaal waar is? Ik weet al dat dat niet zo is. Prinsessen raken niet vermist en komen niet in een pleeggezin terecht al wensen nog zoveel kleine meisjes dat. Je verspilt je tijd.’

‘Dat kun je niet weten totdat je een bloedonderzoek hebt gedaan.’

‘O, een bloedonderzoek? Is dat alles?’ Maggy grijnsde haar tanden bloot. ‘Over mijn lijk.’

Toen glimlachte hij. Het had een verpletterend effect op haar. Zijn onverzettelijke gezicht was opeens heel knap. Wat oneerlijk. Haar mond

werd kurkdroog. Onderdelen van haar lijf, waar ze tegenwoordig alleen aandacht voor had als het om biologische functies ging, tintelden nu ineens heel ongemakkelijk.

O n  , dacht ze.

‘Zo gaan we het doen,’ zei Reza zachtjes, alsof hij precies wist wat er in haar omging, en dat nog leuk vond ook. ‘Jij geeft me een bloedmonster. Je gaat lekker met me uit eten vanavond, niet alleen omdat ik je wil leren kennen maar ook omdat je eruitziet alsof je de laatste tijd niet goed gegeten hebt. Misschien wel nooit goed eet. Het bloedonderzoek zal bevestigen wat ik al weet, namelijk dat je Hare Koninklijke Hoogheid prinses Magdalena van Santa Domini bent. En dan laat je dit armoedige bestaan achter je dat op alle fronten beneden je waardigheid is en een belediging voor het bloed in je aderen. En daarna zul je onder andere je rechtmatige positie innemen aan het hof van je broer, en in de troonsopvolging.’

Haar mond hing al open om te protesteren tegen zijn hatelijke woorden over haar bestaan en zijn idee dat ze een of andere eigenzinnige verschoppeling was die nooit iets at. Zijn laatste woorden hielden haar tegen. Haar hart leek zich om te keren in haar borst. ‘Mijn broer?’

En daarmee gaf ze zichzelf bloot, besepte ze. Deze overweldigende man moest wel aan haar stem horen hoezeer ze snakte naar een leven dat voor de meeste mensen vanzelfsprekend was. Een leven met familie, met mensen die bij haar hoorden, net als zij bij hen. Het soort leven dat zij nooit gehad had. Het verlangen daarnaar had ze al lang geleden weggestopt.

‘Ja, je broer. Hij is koning van Santa Domini. Voor zijn kroning stond hij bekend als een van ’s werelds meest schandalige playboys. Als je de laatste twintig jaar wel eens een roddelblad hebt gelezen, zul je hem vaak tegengekomen zijn. Veel te vaak, waarschijnlijk.’

Haar handen voelden als verdoofd. Wat een vreemde reactie, dat ze het gevoel had dat ze slapende handen had. Uiteindelijk was ze klaarwakker, ondanks wat er hier gebeurde.

‘Cairo,’ fluisterde ze. Zelfs zij kende die naam. Iedereen kende die. Maggy had, al zolang ze zich kon herinneren, in alle bladen foto’s van hem gezien. In de rij voor de kassa bij de supermarkt met haar goedkope boodschapjes had ze toch niks beters te doen dan in de bladen naar mooie mensen kijken die geweldige dingen deden in exotische oorden. ‘Cairo Santa Domini.’

Reza knikte. ‘De enige echte. Dat is je broer. Ik moet je zeggen dat ik hem kortgeleden nog heb gezien en dat er, nu ik naar je kijk, geen twijfel mogelijk is dat je zijn bloedverwant bent.’

Maggy schudde haar hoofd. Automatisch deed ze een stap terug, maar ze kon niet verder omdat zijn handlangers bij de balie stonden. ‘Nee.’

Waartegen ze nee zei, wist ze niet. Tegen welk onderdeel van deze gekkigheid. Maar ze zou zeker gestoord worden als ze het nee zeggen niet volhield.

Zijn doordringende ogen boorden zich alwetend in de hare. Hij zag veel te veel, daar was ze van overtuigd. En het schokte haar dat hij dat kon, hij zag moeiteloos dwars door haar heen.

‘Dit gaat niet weg, prinses,’ zei hij nuchter. ‘En ik ook niet. En je kunt er zeker van zijn dat als ik je herkende, anderen dat ook zullen doen.’

‘Ik denk dat je overschat hoeveel tijd mensen in jouw wereld spenderen met het goed kijken naar mensen uit mijn wereld.’

Weer vertrok zijn strenge mond. Ze kon het gewoon niet verdragen. De gevoelens die dat opriep spoelden over haar heen alsof ze een driftbui kreeg, maar dat was het niet, helemaal niet.

‘Je bent tientallen jaren te laat,’ wierp ze hem toe. Waar kwam dat vandaan? Dat wist ze precies. Uit dat duistere, lege plekje dat ze in haar binnenste meedroeg dat nooit gevuld kon worden. En nu was ze niet meer te stuiten. ‘Alle meisjes van tien dromen er stiekem van dat ze een prinses zijn. Vooral de meisjes in een pleeggezin. Maar daar ben ik nu overheen. Dit is mijn leven. Ik heb ervoor geknokt, ik ben er blij mee en ik blijf erin.’

‘Kom nou gewoon mee uit eten,’ zei hij bevelend, alsof zijn wil wet was.

En het gekke was nog dat ze hem wilde gehoorzamen ook. Haar knieën moest ze op slot zetten om niet naar hem toe te lopen. Zij, die om haar slechte gedrag bekendstond en haar onvermogen om de bevelen van anderen op te volgen die haar betaálden om naar hen te luisteren. Wat wás dat in hemelsnaam?

‘Beschouw het als een afspraakje.’

Maggy veronderstelde dat hij een grapje maakte. Niemand vroeg haar ooit uit. Op haar voorhoofd stond in grote letters dat iedereen op afstand moest blijven, zo kwam ze vast op anderen over.

En die paar keer dat iemand al zijn moed bij elkaar geraapt had om die tegendraadse Strafford mee uit te vragen, was het geen koning geweest.

Niet dat ze zijn bewering aan een onafhankelijk onderzoek had onderworpen.

‘Ik ga liever dood dan dat ik met je uitga,’ zei ze melodramatisch, maar naar waarheid.

Weer keek hij haar stomverbaasd aan alsof hij tijd nodig had om te verwerken wat ze gezegd had. Het was niet dat hij haar niet had begrepen.

‘Hoeveel verdien je hier dan?’

‘Dat is onbeschoft. Het gaat je niks aan. Niets van mij gaat je iets aan. Je komt niet zomaar alles van iemand te weten omdat je die informatie opeist of omdat je je slaafjes eropuit stuurt om erachter te komen.’

‘Met “slaafjes” bedoel je mijn personeel, neem ik aan?’

‘Als je iets van iemand wilt weten, kun je er ook gewoon naar vragen. En dan wacht je of je antwoord krijgt. Als je dat niet krijgt, zou het kunnen zijn dat dat komt doordat ze je niet wil antwoorden omdat je vragen haar tegenstaan. Of omdat ze denkt dat je een of andere engerd bent die na sluitingstijd ineens op de drempel stond met zijn persoonlijke verzameling gewapende mannen, en allerlei waanideeën uitkraamt. Of omdat je niet weggaat, wat je ook bent. Of in mijn geval, al het bovenstaande.’

Die spier in zijn kaak verstrakte. ‘Beschouw een etentje met mij dan als een kans op een goede baan.’

Zwijgend staaarde ze hem aan.

‘Een sollicitatiegesprek, zo je wilt.’

‘Voor welke functie dan? Nog een vrouwtje voor erbij? Ik geloof vast dat de concurrentie hevig is, maar ik laat het toch maar voorbijgaan. Zo word ik er alleen maar slechter van. Ik heb liever dat mijn minnaars gezond van geest zijn.’

Direct wist ze dat ze te ver was gegaan. Reza verstilde. De blik uit zijn grijze ogen ging als een snijbrander door haar heen. Haar hart bonkte in haar keel, en ze haalde moeizaam adem.

‘Pas op je woorden, Magdalena,’ raadde hij haar streng aan. ‘Tot nu toe heb ik je brutale gedrag getolereerd omdat duidelijk is dat je het niet kunt helpen, onder de omstandigheden. Maar je gaat echt te ver met dit soort beledigingen, en dat duld ik niet. Begrijp je me?’

Maggy begreep dat hij zich veel dreigender opstelde dan nodig was, en zij was niet snel bang. Bovendien maakte ze zichzelf wijs dat het niet

uitmaakte. Dat ze van top tot teen verdoofd was. Maar diep in haar binnenste was er die woeste wildheid die ze het liefst wilde negeren.

Ze rolde met haar ogen. ‘Je hoeft je niet druk te maken of je mij kunt tolereren. Het is mij om het even. Wat je wel moet doen, is weggaan.’

Ook al blies hij zijn adem uit, ze wist ergens dat hij nog steeds heel kwaad was.

‘Ik heb je al gezegd wat er gaat gebeuren en ik zeg het niet nog eens. Ik sta er bovendien om bekend dat ik woord hou. Twee dingen die je maar beter in je oren kunt knopen.’

Nu ging ze echt ontploffen, dacht Maggy ontzet. Pal voor zijn neus. Er broeide iets heftigs in haar en de stoom kwam bijna uit haar oren. Ze was doodsbang dat ze haar zelfbeheersing zou verliezen en zichzelf zou vernederen waar hij bij was. Zichzelf zou kapotmaken.

Alhoewel ze hem niet kende en hem helemaal niet wilde kennen, ze twijfelde er geen moment aan dat ze geen enkele zwakheid aan hem moest tonen. Anders zou ze eraan onderdoor gaan.

‘Prima,’ zei ze met opeengeklemd kaken. Door schade en schande was ze wijs geworden en ze had geleerd dat aanval nog altijd de beste verdediging was. ‘Ik ga met je uit eten, maar alleen als je nú weggaat.’

Meteen had ze intense spijt van die woorden.

Reza glimlachte niet en hij wreef zich ook niet in de handen. Zijn strenge mond werd helemaal niet zachter. Maar de zilveren flonkering in zijn ogen raakte haar op een of andere manier meer dan de vergenoegdheid van een willekeurige gewone man zou doen.

Slechts een knikje volgde. Toen noemde hij het meest luxueuze resort in de wijde omtrek, en wachtte tot ze toestemde.

‘Ja,’ beet ze hem toe, haar werkelijke gevoelens verbergend. ‘Ik weet waar het is.’

‘Ik verwacht je over een uur,’ zei hij.

Je kunt wel zoveel verwachten, dacht ze nijdig.

Maar ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Zeker weten.’

‘En als je niet komt opdagen...’ zei Reza zacht.

Kennelijk was ze echt een open boek voor hem.

‘...zal ik je weten te vinden. Ik weet waar je woont en waar je werkt. Ik weet wat voor auto je hebt, als je die levensgevaarlijke rammelbak tenminste een auto kunt noemen. Er staat mij een heel leger

beveiligingsmensen ter beschikking, en als de vorst van een andere natie, ook al ben ik incognito hier, heb ik diplomatieke onschendbaarheid. Ik kan dus doen wat ik wil. Ik geef je deze dingen ernstig in overweging voor je een list bedenkt om je hieruit te draaien.'

Voor ze haar antwoord klaar had, keerde hij zich op zijn hielen om. Zijn mannen sprongen op om hem te begeleiden, en ze snelden de deur uit, de nacht in.

Weer kwam er een golf koude lucht naar binnen. De deur knalde dicht, het geluid weerkaatste in de lucht.

Maggy haalde te luid en te zwoegend adem. En ze leek geen controle te hebben over haar ledematen.

Dus dwong ze zichzelf in beweging te komen. Alsof haar leven ervan afhing, schrobde ze het kleverige plekje van de vloer. En pas toen ze helemaal klaar was en ze haar emmer in de bezemkast had gezet, trok ze haar eigen telefoon weer tevoorschijn.

Een lang moment keek ze ernaar. Vervolgens tikte ze nonchalant de zoekopdracht 'koning van de Constantijnen' in...

En daar was hij. Het internet stond er vol mee. Op de omslag van en binnenin gerenommeerde kranten. De ene foto na de andere. Ze zag artikelen over zijn jeugd. Zijn studie aan de universiteit van Cambridge. Zijn kroning na de hartaanval van zijn vader en de oorlog waaraan hij zijn land had weten te onttrekken in de maanden daarna. Datzelfde strenge gezicht. Diezelfde arrogante oogopslag, en diezelfde gebiedende hand die heen en weer wapperde terwijl hij orders gaf en toespraken hield en sprak van de wet voor dit en de morele noodzaak van dat, en de rol van de monarchie in de moderne wereld.

Hij was het echt, Reza. Het klopte precies wat hij zei.

En dat betekende dat het naar alle waarschijnlijkheid ook klopte wat hij over haar zei.

Opnieuw zakte ze op haar knieën, en dat was niet omdat ze de vloer nog eens wilde boenen.

Het was omdat ze voor het eerst van haar leven niet stoer genoeg was om overeind te blijven.

Hoofdstuk 3

Maggy liep het adembenemend chique resort en kuuroord binnen, een magistraal complex dat was opgetrokken uit hout en glas en aan de voet van de bergen stond even buiten Deanville. Inmiddels had ze uitgebreid onderzoek gedaan.

Nadat ze het café had afgesloten, was ze naar huis gegaan. In haar kleine kamer had ze in elkaar gedoken op haar smalle bed gezeten met haar telefoon voor haar neus en een spoedcursus gevolgd over het reilen en zeilen van de koninklijke familie van Santa Domini. En ze was heel wat te weten gekomen. Het had haar een beetje geduizeld.

Kon dit waar zijn? Zou ze toch een verleden hebben na al die jaren een onbeschreven blad geweest te zijn? Zou ze eindelijk ontdekken hoe en waarom ze twintig jaar geleden aan de kant van die weg was achtergelaten? Was het mogelijk dat het antwoord op die vragen echt zou lijken op die malle fantasietjes die ze als klein meisje had gekoesterd om zin te geven aan haar leven?

Indertijd had ze veel tijd en energie gestoken om te proberen helderheid voor zichzelf te scheppen over haar situatie. De mogelijkheid dat ze een ontvoerde prinses was, was regelmatig voorbijgekomen in de verhaaltjes die ze zichzelf vertelde toen ze nog hoop had op een goede afloop. Want dat was toch een veel beter verhaal dan dat andere, dat veel aannemelijker was, namelijk dat de volwassenen die verantwoordelijk voor haar waren haar in de steek hadden gelaten omdat ze niet voor haar konden of niet langer voor haar wilden zorgen. Of welke deprimerende redenen volwassenen ook hadden om zulke beslissingen te moeten nemen. Dan kon ze nog wel andere verzinnen. Een verslaving, bijvoorbeeld, of een geestesziekte. Armoede. Wat ze ook koos, het eindigde altijd op dezelfde manier: met een verdrietig achtjarig meisje aan de kant van de weg dat zich niet kon herinneren hoe ze daar terecht was gekomen.

Niet leuk allemaal. Het prinsessenverhaal vond Maggy veel aantrekkelijker.

‘Reken er nou maar niet te veel op,’ vermaande ze zichzelf in haar gehuurde kamertje in een oud, verbouwd victoriaans gebouw dat vast betere dagen had gezien in de tijd dat Vermont nog min of meer een groot boerenbedrijf was geweest.

Eerst had ze door foto’s van de koningin gescrold, van de koning. Aan het woord ‘ouders’ had ze heel bewust niet gedacht. Of die nog persoonlijkere woorden ‘vader’ en ‘moeder’. En ze had al haar moed bij elkaar geraapt en zorgvuldig gekeken naar de prinses die twintig jaar geleden zogenaamd bij dat auto-ongeluk was omgekomen. Het gezicht van het meisje had ze bestudeerd, niet zeker van wat ze zag. Zou móéten zien. Maar ze voelde geen herkenning. Er was... niks. Geen vonkje, geen reactie. Er was slechts die foto van dat dood gewaande meisje.

Vervolgens had ze de vele foto’s bekeken en de bijbehorende artikelen gelezen over Cairo Santa Domini. Ooit was hij in Europa het lid van een koninklijke familie die het meest betrokken was bij schandalen. Nu was hij de geliefde koning van het land dat hij uit de handen van het leger had gered. Niet alleen had iedereen gedacht dat het leger dertig jaar geleden het roer had overgenomen, maar ook dat het tien jaar daarna de hand had gehad in dat auto-ongeluk in Montenegro om de verbannen koning om te brengen. En bij dat ongeluk was de hele koninklijke familie van Santa Domini omgekomen behalve koning Cairo zelf, die toen op een internaat zat in de Verenigde Staten.

In principe was hij haar enige nog levende familielid.

Het was dus mogelijk, na al die jaren alleen te zijn geweest – in alle opzichten – dat ze echt een levend familielid had.

Bij die gedachte was ze misselijk geweest.

Lang had ze erover nagedacht om gewoon in haar oude barrel te stappen en weg te rijden, naar een plek waar Reza niet was.

Maar uiteindelijk had ze dat niet gedaan. De enige een beetje leuke jurk die ze bezat, had ze aangetrokken en verder had ze niet zoveel moeite gedaan. Tenslotte had hij duidelijk gemaakt hoe hij erover dacht. Vervolgens was ze naar het resort gereden, en niet naar het westen in de richting van Californië. En ja, ze had in haar auto op de ijskoude parkeerplaats moeten zitten totdat haar handen niet meer beefden, maar dat geheimpje deelde ze alleen met haar stuurwiel en de duistere nacht.

Maggy was er trots op dat ze zo stoer was. Uiteindelijk had ze altijd voor zichzelf moeten zorgen dus dan moest je wel flink zijn. Dat betekende dat hoe ze zich ook voelde – en in dit geval voelde ze zich helemaal niet stoer, maar barstte ze eerder bijna in tranen uit, al beet ze liever haar tong af dan dat toe te geven – ze zich toch vermande en de auto uit kwam. Jammer dan van die bevende handen. Ze wilde antwoorden op vragen die ze al jaren niet meer stelde. Wat haar wel een beetje verbaasde, was hoe graag ze die antwoorden wilde. En hoe ze nu weer bij het minste geringste – als je de verschijning van een echte koning in The Coffee Queen op Main Street tenminste gering kon noemen – door al die oude vragen overspoeld werd.

In principe was ze nooit gestopt met zich afvragen wie ze was of waar ze vandaan kwam, besefte ze. Al had ze zichzelf dat wel wijsgemaakt. Die vragen had ze gewoon heel diep weggestopt. Op die manier voorkwam ze dat de woede die ze had gevoeld toen ze veel jonger was, niet langer haar leven bepaalde.

Even was ze in de greep van de koude, donkere nacht terwijl ze over de beijzelde parkeerplaats liep. Natuurlijk was er zout gestrooid zodat de rijke mensen, die het zich konden veroorloven hier te logeren, niet uit zouden glijden en hun botten breken. Dan zouden ze namelijk hun astronomisch hoge rekening weigeren te betalen. Ze zoog de ijzige lucht naar binnen en keek op naar de twinkkelende sterren boven haar.

Altijd gadeslaand, altijd rustig. Hoe duister het om haar heen ook was, het licht van de sterren bereikte haar altijd.

Tegen de tijd dat Maggy het resort binnenging, was het rauwe gevoel in haar binnenste wat verzacht en beefden haar handen niet langer.

In de gelikte, rustieke lobby stond een hotelmedewerker met een klembord en een walkietalkie haar op te wachten. Vriendelijk lachte ze haar toe, alsof ze elkaar al ontelbare malen hadden gesproken.

‘Wilt u mij maar volgen, Ms. Strafford?’ zei de vrouw hartelijk.

Een beetje erg hartelijk, dacht Maggy, ze kenden elkaar helemaal niet.

‘Mr. Argos wacht op u.’ Ze benadrukte de naam.

Bij elke andere gelegenheid zou Maggy een paar vragen hebben gesteld. Had ze willen weten hoe deze vrouw meteen wist wie ze was, bijvoorbeeld. Maar iets zei haar dat ze het antwoord niet wilde weten op die vraag. Maggy vond dat ze voldoende gevoel voor eigenwaarde had om de brutale opmerkingen van die ongenode koning in haar café te weerstaan, maar het

had geen zin om die eigenwaarde hier op de proef te stellen, in het soort vijfsterrenhotel dat meisjes die blut waren normaliter met een wijde boog omzeilden.

Daarom volgde ze de vrouw naar het hotelbusje dat duidelijk op haar stond te wachten. Zwijgend ging ze zitten, en ze staarde uit het raampje naar de sterren toen het busje door de bossen de berg op reed. Zodra ze stilhielden, zag Maggy een wachthuis en een poort, en hoorde ze het staccatogeluid van vele walkietalkies, voordat het busje weer in beweging kwam.

‘We zijn er bijna,’ zei de vrouw van het hotel glimlachend.

Ondertussen oefende Maggy haar glimlach. Dat had ze nooit gekund, lachen als een normaal mens, en er was ook niet veel gelegenheid toe geweest. Iedereen die wilde dat ze vriendelijk deed en haar daar niet voor betaalde, kon je maar beter ontwijken, vond ze. Het voelde gek, alsof ze met haar wangen trok. Het moment waarop de vrouw zich weer tot de chauffeur wendde, voelde ze zich opgelucht.

Maggy beseftte dat ze over een lange oprit reden, die tussen de naaldbomen en spookachtige berken omhoogvoerde. Even later stopten ze naast een schitterend huis van hout en veel glas dat boven hen uit torende. Het was aan de voet van de bergen gebouwd alsof het er door de goden neergezet was en niet door een projectontwikkelaar.

Het verbaasde haar niets dat Reza hier verbleef.

En het verbaasde haar ook niet bij het binnenlopen van de hoge hal, die bij helder weer vast uitkeek over heel New England, dat er een heel leger bedienden voor haar klaarstond alsof ze Buckingham Palace was binnengewandeld.

Nadat haar jas was aangepakt, en ze ongeveer negenhonderd keer begroet was door geüniformeerde personeelsleden die plechtig beloofden aan al haar wensen te zullen voldoen, werd Maggy het huis in geleid. Elke kamer was indrukwekkender dan de vorige. Er was een bibliotheek met muren vol boeken en donkere leren fauteuils rond een knetterend haardvuur. Er was een spelletjeskamer, met een pooltafel en een schaaktafel en kasten vol spelletjes, zo vermoedde ze. Een grote zitkamer met hoogpolige kleden en comfortabele zitbanken voor de ramen, en een terras met uitzicht over de vallei. Dan was er een wat intiemere studeerkamer, met grote leunstoelen en

sofa's om in weg te zinken en een houten wandkast waar vast een televisie in was verstopt.

Het kwam haar voor dat ze kilometers gelopen had voor ze eindelijk in een gezellige ruimte aankwamen die al even fantastisch was als de andere, met wanden van houten balken en mooie ramen, en een stenen haard met stoelen eromheen en een kleine tafel die voor twee was gedekt.

Maggy staarde zo lang naar die intieme setting dat de rest van de ruimte haar ontging.

‘Vertel me nu niet dat je nog nooit een eettafel gezien hebt,’ zei hij geamuseerd.

Met een ruk keerde ze zich van de tafel en het haardvuur af. Daar stond hij, aan een kleine privébar waar hij kennelijk net een drankje had ingeschonken.

Reza Argos. Zijn Koninklijke Majesteit, koning van de Constantijnen.

Haar hart ging als een bezetene tekeer en haar bloed kolkte in haar aderen. Ineens was ze zich van haar hele lichaam bewust, en van haar intiemste plekje. Haar handen waren gevoelloos en beefden weer, en ze wist niet of dat nu door deze waanzinnige omstandigheden kwam of door hem. Zijn blik rustte onafgebroken op haar en dat maakte het nog erger. Dat maakte het... gevaarlijk op een manier die ze liever niet nader beschouwde.

Het was anders geweest zolang ze in het café had gedacht dat hij getikt was. Op dat moment was het gemakkelijk geweest om scherp te blijven. Maar nu wist ze wie hij was. En daardoor voelde alles... wankel.

‘Ze hebben die prinses begraven.’ Ze flapte het er uit voordat ze de moed verloor. Plotseling was ze bang voor een heleboel dingen, en die hadden allemaal te maken met dat woeste gezicht en die elegante handen. Want ze wilde dingen, en dat was het engste van alles. Maggy was niet gekomen waar ze was door dingen te willen die ze niet kon krijgen. Ze wist wel beter. Maar toch was ze nu hier.

‘Met haar ouders,’ ging ze verder toen Reza haar onderzoekend bleef aankijken. ‘Ik kan onmogelijk iemand zijn wier lichaam geborgen is na een ongeluk, iemand die officieel geïdentificeerd is en vervolgens tijdens een openbare ceremonie ten grave is gedragen. Dat kan niemand, en zeker niet een of ander weeskind aan de andere kant van de wereld.’

‘En jij ook goedenavond.’

Zijn stem klonk afkeurend, maar bracht ook iets binnen in haar teweeg. Maggy loog zichzelf voor dat dat haar niks kon schelen. En dat ze trouwens helemaal niets moest voelen.

‘O sorry, hoor,’ zei ze kwaad. ‘Dacht je dat ik hier voor mijn gezondheid was? Je hebt me daarnet een waanzinnig sprookje verteld. Als dat gelogen is, dan ben ik hier weg.’

Reza walste de amberkleurige vloeistof in zijn kristallen whiskyglas rond en keek haar over de rand aan.

‘Er is een lichaam gevonden, ja,’ zei hij koeltjes. ‘Men beweerde dat dat de prinses was, maar ja, de hele koninklijke familie werd door het leger geïdentificeerd en dat waren nu juist de mensen die hen hadden afgezet. Wie weet wie er in die graven liggen. Maar tot nu toe had niemand redenen om te twifelen aan wat de regering van generaal Estes daarover zei, behalve dan enkele mensen die in complotten geloven en zich ophouden in de krochten van het internet.’

‘Dus volgens die mensen zijn de koning en koningin ook nog in leven?’ zei Maggy onverholen spottend. ‘En die zwerven op dit moment rond in Topeka, vermomd als daklozen?’

Zijn koninklijke wenkbrauwen kropen verontwaardigd omhoog.

De vlammen sloegen haar uit bij het zien van zijn gelaatsuitdrukking. Dat idiote gevoel drukte ze gauw weg.

‘Topeka?’ Uit zijn mond klonk het als een vies woord.

‘Dat is een stad in Kansas.’

Traag knipperde hij met zijn ogen. Inmiddels had ze wel door dat hij dat bewust deed. Zo gaf hij lucht aan zijn ongenoegen. Ook daar kreeg ze het warm van.

‘En Kansas is een van jouw staten, niet?’

Opnieuw oefende ze haar glimlach. ‘Heb je een aardrijkskundelesje nodig?’

Nu leek hij op te zwellen, en oogde hij steeds kwader. Zijn donkere pak zat hem werkelijk als gegoten en zijn brede schouders kwamen er prachtig in uit. Het was onmogelijk om haar ogen van zijn gebeeldhouwde, gespierde borst af te houden.

‘Ik begrijp dat ik je moet behandelen als een wilde zwerfkat die ik toevallig aantrof,’ zei hij bedachtzaam. ‘Je instinct zegt je dat je eerst moet

bijten. Ongetwijfeld heb je deze beproeving daarom ongeschonden overleefd.’

Zijn blik dwaalde over haar lichaam, van haar haren die ze zonder veel succes had proberen op te steken zoals ze de koningin had zien doen, tot haar schoenen, de zwarte naaldhakken die ze droeg uit haar tijd als cocktailserveerster. Geen enkel detail van haar zwarte stretchjurkje ontging hem. Het voelde alsof hij haar met zijn ogen uitkleedde.

‘Relatief ongeschonden, bedoel ik.’

Nu had ze het warm om een andere reden: die blik van hem en daar bovenop nog eens die belediging. Maggy moest moeite doen om niet woedend haar vuisten te ballen. Hij mocht niet merken hoezeer zijn woorden haar raakten. Dat kon niet, dat mocht niet, waarom wist ze zelf niet.

‘Twee dingen,’ bracht ze uit. Haar stem klonk koel en verried niet aan welke emoties ze ten prooi was gevallen. ‘Ten eerste ben ik geen wild dier, en gek genoeg vind ik het niet leuk om daarmee vergeleken te worden. Ten tweede: is het ineens geen belediging als die uit de mond van een koning komt?’

Zijn glas zette hij met een harde tik neer op de bar. Met een paar stappen stond hij voor haar. Veel te tastbaar, veel te groot, en veel te dichtbij.

De vurige blik in zijn grijze ogen kon ze niet duiden. Waarom leek het alsof hij het ook moeilijk vond? Het had toch niks met hem te maken? Hij bracht alleen maar de boodschap over. Hij was toch niet aan de kant geschoven?

Maar je weet helemaal niet of dat met jou is gebeurd, beet een stemmetje in haar hoofd haar toe.

Ineens kwam alles tot stilstand. In haar. Om haar heen. Want hij stak zijn arm uit en raakte haar aan. Heel teder legde hij zijn hand om haar gezicht. Op zich was het een onschuldig gebaar. Maggy had wel anders meegemaakt toen ze in de cocktailbar werkte.

Maar dit was Reza.

En alles veranderde.

Zijn hand was warm en stevig. Zijn vingers streelden haar haren en gleden over dat plekje achter haar oor waar haar moedervlek was. Alsof hij exact wist waar die zat, precies wist wie zij was. In haar binnenste spatte er iets uiteen. Nog nooit had ze zoiets gevoeld. Het spatte uiteen, rolde door

haar heen, van haar gezicht naar haar armen en benen. Ze voelde dat ze beefde. Erger nog, ze wist dat hij het kon voelen.

Direct zei ze zichzelf dat ze afstand tot hem moest nemen. Maar ze deed het niet. Kon het gewoon niet.

‘Het is in beide gevallen een belediging,’ zei hij zacht. Zijn hand liet hij vallen om zijn manchet onder zijn colbertmouw uit te trekken. ‘Maar de meeste mensen zouden natuurlijk doen alsof ze gevleid waren, alleen maar omdat ik het zei.’

Eigenlijk wilde ze doen alsof haar hart niet op hol geslagen was. Dat het scheve hartje achter haar oor niet als een brandmerk schroeide omdat hij het had aangeraakt. Dat ze zich niet idioot kwetsbaar voelde, dat ze niet diep vanbinnen smolt.

Maar het lukte haar niet. In plaats daarvan haalde ze diep adem. ‘Het is vast heel fijn om koning te zijn,’ zei ze vlak. Alsof ze vergeten was dat ze elke kans moest grijpen. Alsof zijn aanraking alles had gladgestreken, en ze zich veilig voelde, terwijl ze wist dat ze dat niet was. ‘Ik wil wedden dat niemand jóú vertelt dat je niet zo’n toon moet aanslaan omdat je anders ontslagen wordt.’

‘Zeker niet. Dat zouden ze niet durven.’

Plotseling kon het haar niet schelen of het zwak overkwam, ze moest gewoon wat afstand tussen hen scheppen. Het kon haar niets schelen hoe zilverachtig de glans in zijn ogen was en ze deed een stap naar achteren.

‘Kom.’

Dat zijn stem zo warm klonk, vond ze niet leuk.

Doe even normaal, beval ze zichzelf.

Alles leek ongemakkelijk op het moment dat hij haar stoel naar achteren trok. Of misschien voelde alleen zij zich niet op haar gemak. Zijn hand leek nog steeds schroeiend op haar huid te liggen als een nieuw gezette tatoeage. Haar ogen ontweken hem, en ze ging zitten, zich intens bewust van hem om haar heen, zo dwingend aanwezig. Hij schoof haar stoel aan, en dat ouderwetse gebaar bracht haar in verwarring. Ondertussen was ze dolblij dat er nu een tafel tussen hen in stond.

Als op een geheim signaal gingen de deuren open, en werd het diner op een trolley binnengebracht door de geüniformeerde bediening. Terwijl ze druk bezig waren, verscheen er een andere man aan haar zijde. Het leek of hij medische apparatuur bij zich had.

Met een verlegen glimlach om zijn lippen vroeg hij haar: ‘Als ik even een monster mag afnemen, Ms. Strafford.’ Zijn blik rustte echter op de koning.

Haar ogen schoten naar Reza, maar hij staaarde haar slechts aan. Er kon geen lachje af.

‘Wil je het weten?’ vroeg hij zacht. ‘Ik denk dat je al vermoedt dat het zo is. Ik wel in ieder geval. Maar zo weten we het zeker.’

Die vraag trommelde door haar hoofd, luid, diep en lang. Wilde ze het echt weten?

Streng hield ze zichzelf voor dat ze wilde bevestigen dat ze niet Magdalena Santa Domini was. Dat ze alleen maar hier was om zijn ongelijk te bewijzen. En dat dat niets te maken had met dat nare, holle gevoel in haar binnenste en met die snik die ze uit alle macht inhield. Met dat verloren meisje dat als oud vuil aan de kant gegooid was en dat al haar hele leven ergens bij wilde horen.

Dat ze geen sprookjesprinses was. Dat er niks mis was met de realiteit en dat ze allang niet meer in sprookjes geloofde. Dat meisje dat zichzelf elke nacht in slaap had gehuild, was zij niet meer. Dat meisje, zei ze tegen zichzelf, had ze lang geleden verdreven. En dit was de manier om zeker te stellen dat ze nooit meer terug zou komen, want dat meisje was gevaarlijk. Dat wist niet beter dan vol overgave íéts te wensen.

Maggy negeerde het stemmetje in haar hoofd dat haar waarschuwde dit niet te doen, wat de uitkomst ook was. Hierop stak ze haar arm uit en liet de man met het kalme gezicht bloed afnemen, die dat snel en efficiënt deed.

Dat was dan dat, dacht ze, toen hij zijn spullen bij elkaar zocht, een kleine buiging naar de koning maakte en vertrok. Nu zou ze het weldra weten, of ze dat nou leuk vond of niet.

‘Wanneer weten we het?’ vroeg ze. Maggy kon het niet helpen.

‘Gauw.’

Haar blik hield ze neergeslagen, ze keek naar haar zware zilveren vork. Of liever gezegd, naar een van haar zilveren vorken.

‘Ik heb in het solarium een tijdelijk laboratorium opgezet.’

Dat verbaasde haar nu helemaal niet. ‘Tuurlijk.’

De eerste gang werd op tafel gezet. Maggy wist niet zeker wat het was en wist ook niet of ze wel een hap door haar keel kon krijgen. Ze voelde zich... binnenstebuiten gekeerd. Onbeschut, naakt. In feite begreep ze er niks van.

Dat gevoel verergerde nog zodra het personeel zich terugtrok. Nu waren ze alleen in de helderverlichte, fleurige, kleine ruimte die om hen heen leek te krimpen.

‘Het is een boerenpaté,’ mompelde Reza afstandelijk. Alsof hij het over het weer had. ‘Komt vast uit deze streek.’

Voor ze zich kon bedenken, opende ze haar mond om te spreken. ‘Ik begrijp niet waarom we hier zijn. Je zei dat je me wilde leren kennen. We weten allebei dat dat niet waar is. Je wilt mij niet leren kennen. Je fantaseert over een dood gewaande prinses. En ik heb er niet in toegestemd om...’ Ze trok haar neus op. ‘...wat dit dan ook is te eten.’

‘Je bent vast beter gewend.’

‘Nou, meestal eet ik Cheetos en drink ik bier,’ snauwde ze, al was dit niet helemaal waar. Noedelsoep vond ze ook lekker. ‘Verdunt dat koninklijk bloed? Want anders ben ik bang dat je niet het antwoord krijgt dat je wilt.’

Het leek alsof hij met zijn tanden knarste, maar ze kon het niet goed zien.

Maar toen hij sprak, klonk zijn stem kalm. ‘Ik merk dat je geaccepteerd hebt dat ik de koning ben die ik beweerde te zijn en dat jij misschien wel Magdalena Santa Domini bent.’

Maggy zou de gevoelens die in haar hoofd rondtolden nu niet direct scharen onder acceptatie. In een poging wat er in haar omging te verbergen, haalde ze haar schouders op.

‘Je bent of de koning van de Constantijnen of een heel goede imitator,’ zei ze nonchalant. ‘En ik weet niet zeker of een imitator de moeite zou nemen, of er het geld voor over zou hebben, om deze belachelijke plek te huren alleen maar om een barista die platzak is te belazeren.’ Even woog ze haar woorden. ‘Ik kan me geen reden indenken waarom iemand mij zou willen belazeren.’

Weer zag ze die mengeling van verontwaardiging en verbazing over zijn koninklijke gezicht trekken.

‘Ik ben blij dat je onderscheid maakt tussen mij en een van die alleraardigste mensen die verkleed als een of ander beroemde romanfiguur voor een fooi rond hopsen op Times Square bijvoorbeeld.’ Alsof fooi een vies woord was, sneed hij zijn eten in precieze stukjes. Maar zijn stem klonk scherper dan welk mes ook toen hij zei: ‘De generaties monarchen die mij voorgingen op de troon van de Constantijnen zouden ongetwijfeld

verheugd zijn dat een zoon uit het Huis Argos niet door jou wordt aangezien voor een rondreizende toneelspeler.’

Ook al zat ze op een stoel met een stevige rugleuning, het voelde alsof ze zich op een vulkaan bevond die elk ogenblik tot uitbarsting kon komen.

‘Ik wil niet converseren over boerenpaté, mijn kleding of wilde dieren,’ bracht ze gesmoord uit. Haar stem klonk gespannen, net als de zijne had gedaan. ‘Je hebt vandaag in het café heel wat gezegd.’

‘Dat klopt.’

‘Wat gebeurt er...’

‘Kijk me aan, alsjeblieft.’

Als vanzelf ontmoetten haar ogen de zijne. Zonder na te denken, verdronk ze bijna in die intens grijze ogen die zich in de hare boorden alsof er niets anders bestond.

En ze verraste zichzelf ermee dat ze de vraag ging stellen. Dat ze na al die tijd, juist nu het erop aankwam, nauwelijks voor zichzelf opkwam, om dat kleine beetje dat er nog van haar over was dat gekwetst kon worden, te beschermen.

‘Wat gebeurt er als het bloedonderzoek bevestigt wat jij denkt?’

Weer straalde hij die intense zelfvoldaanheid uit die hem groter deed lijken, harder. Gevaarlijker dan ze dacht dat een koning zou moeten lijken, vooral omdat hij alleen maar tegenover haar aan tafel zat met een paar verse bloemen en enkele fraaie kaarsen tussen hen in.

‘Als je identiteit eenmaal bevestigd is, wordt het een kwestie van beslissen hoe en wanneer je jezelf bekendmaakt aan de wereld.’

‘Je bedoelt aan Cairo Santa Domini?’ Ze fronste haar wenkbrauwen toen hij niet antwoordde. ‘Want je zult het hem toch wel als eerste vertellen. Als blijkt dat hij echt...’ Het woord kon ze niet uitspreken. Maar tegelijkertijd vreesde ze dat het niet uitspreken nog veel meer zei. Dus dwong ze zichzelf te verwoorden: ‘...familie is.’

‘Natuurlijk,’ zei Reza na even gezwegen te hebben. Of ze hem kon geloven, wist ze niet. ‘Maar er zijn een paar dingen die geregeld moeten worden voordat je in de schijnwerpers komt te staan die je broer altijd schijnen te volgen waar hij ook gaat. En die schijnwerpers geven heel veel licht, kan ik je vertellen, er komt van alles uit de schaduwen gekropen onder die felle lichtbundel.’

Daar kon Maggy zich nu even geen zorgen om maken. Reza bedoelde dat vast figuurlijk. Maar wist zij veel? Hij was een echte koning. Cairo Santa Domini was ook een echte koning. En misschien reisden koningen wel altijd met schijnwerpers in hun gevolg.

Maar hij had nog meer gezegd. “Dingen”. Welke “dingen”?

Haar blik dwaalde naar zijn arm en het stoere horloge dat hij droeg. Er zaten genoeg gadgets aan voor een verblijf in de ruimte, dacht ze. Misschien kon hij er zelfs wel een schijnwerper mee bedienen.

‘Ik heb niet de intentie om je te beledigen, Magdalena.’

‘Maggy,’ corrigeerde ze hem plichtmatig. Eigenlijk vond ze die versie van haar naam – welke versie dan ook – uit zijn mond wel mooi klinken.

Idioot, beet ze zichzelf toe.

Overigens leek hij haar niet eens te horen. ‘Feit blijft dat je de afgelopen twintig jaar in, laten we zeggen... niet erg gunstige omstandigheden hebt doorgebracht.’

‘Ik kan nog wel wat andere namen verzinnen voor mijn “omstandigheden”.’ Even grinnikte ze. ‘Geen van alle netjes.’

Zijn minzame knikje irriteerde haar mateloos. En toch wilde ze ook zijn hand aanraken. Maar dat deed ze natuurlijk niet. Ze zou wel gek zijn.

‘Je zult onder een vergrootglas gelegd worden.’ Met zijn lange, slanke vingers tikte hij op het tafelblad, op de maat van muziek die alleen hij kon horen. ‘De aandacht die je broer de laatste jaren heeft gekregen, zal daarbij verbleken. Onderschat de aantrekkingskracht niet die zo’n verhaal zal hebben.’

Maggy probeerde maar weer eens te glimlachen. ‘Iedereen vindt een prinses leuk.’

‘Maar dat is nu juist het punt.’

Zijn strenge mond vertrok even en ze kreeg het vreemde idee dat hij aardig probeerde te doen.

‘Dat vindt niet iedereen, en zeker niet hoe het allemaal gaat. Een dood gewaande prinses die ineens als volwassene tevoorschijn komt om haar plaats in de wereld op te eisen met alle privileges die daarbij horen. En de mensen die niet gecharmeerd zijn van een prinses die uit de dood is opgestaan, zullen je op alle mogelijke manieren het leven zuur maken. Ze zullen je gangen helemaal napluizen, je aan stukken scheuren in de kranten.

Ze zullen alle munitie gebruiken die ze kunnen vinden om schande van je te spreken.’

‘Waarom?’

‘Omdat ze dat kunnen. Omdat dat paparazzi-tuig niets liever doet dan dingen kapotmaken, hoe dan ook. Omdat dat kranten verkoopt,’ zei hij nuchter. ‘Wat de reden ook is, de publieke opinie wordt gemanipuleerd.’

Maggy slikte. ‘Voor het geval je het je afvraagt... dit is geen leuk verkooppraatje.’

Met bevende hand reikte ze naar haar waterglas. Ontzet liet ze haar hand weer in haar schoot vallen. Met een bedenkelijke blik keek ze hoe Reza een glas wijn voor haar inschonk. Van wijn werd het er allemaal niet beter op, dacht ze. Daar werd alles alleen maar waziger van en ingewikkelder.

En als ze een paar glazen wijn had gedronken, kon ze haar handen helemaal niet thuishouden! Bij die gedachte voelde ze zich een beetje wee worden, maar ze kon het niet ontkennen.

‘Maak je geen zorgen. Je hebt een geheim wapen waardoor dit allemaal kinderspel wordt.’

Nu lachte ze spontaan. ‘Bedoel je mijn bekende bijtende gevatheid? Of misschien mijn beroemde charme. Ja, je hebt gelijk.’

Zijn grijze ogen schitterden zilver in het kaarslicht. ‘Ik bedoel mijzelf.’

Hoofdstuk 4

‘Jij?’ Maggy klonk nog steeds helemaal niet onder de indruk, maar Reza’s zelfvertrouwen leed er niet onder; hij was nu eenmaal kogelbestendig. De koning van de Constantijnen had van zijn vaders fouten geleerd, van de dreigende ineenstorting van zijn land en de oorlog die Reza maar net had kunnen voorkomen. ‘Ben jij mijn geheime wapen?’

‘Put je vooral niet uit in dankbetuigingen,’ zei hij droog. ‘Het helpen van een prinses in nood is slechts een van mijn koninklijke plichten.’

Haar verleidelijke ogen kneep ze tot spleetjes. ‘Eens even raden. Jij beheert een reddingsmaatschappij voor koninklijke prinsessen en reist daarvoor de wereld rond, verzamelt prinsessen waar je maar bent en op zaterdagen organiseer je adoptieavondjes.’

Reza kon zijn aandacht niet van haar brutale mond afhouden, en dat kwam niet alleen door de verbazingwekkende dingen die ze zei. Met moeite dwong hij zich haar in de ogen te kijken.

‘Ik ben altijd handig geweest met zwerfdieren, Magdalena.’ Zo’n ongepolijst krengetje vond hij best leuk, al was dat misschien niet erg gepast. ‘Je moet ze gewoon twee dingen duidelijk maken.’

‘Wacht even, ik weet het. Je bent een héél machtige koning.’

Er straalde iets uit haar ogen wat hij niet alleen aan haar opvliegende temperament kon wijten. Waarom haar schalkse toon en het gezicht dat ze erbij trok hem niet in woede deden uitbarsten, begreep hij niet. Bij ieder ander zou dat wel gebeurd zijn. In plaats daarvan moest hij moeite doen zijn schik te verbergen. Reza wist niet of haar gedrag hem nu verbijsterde of dat hij paf stond van zichzelf. Misschien wel allebei.

‘Ten eerste.’ Het leek hem veiliger te negeren wat ze had gezegd. ‘Dat ze eindelijk veilig zijn. En dat je mij beter te vriend kunt houden.’

‘Bij de meeste puppy’s werkt dat vast heel goed,’ mompelde ze onbeschaamd. ‘Dan heb je zeker ook geen enkele moeite met de zindelijkheidstraining.’

Het kwam bij hem op dat hij er niet aan gewend was met vrouwen om te gaan als hij niet al wist hoe het gesprek zou verlopen.

Dat gebeurde gewoon nooit, zelfs niet toen hij studeerde in Cambridge en iets meer vrijheid had. Zijn bewakers zorgden ervoor dat er niemand te dichtbij kwam of hem zonder toestemming naderde, vooral vrouwen. Destijds was hij zich al te zeer bewust geweest van zijn verantwoordelijkheden en van zijn vaders adagium: doe wat ik zeg, niet wat ik doe, om het risico te lopen in de roddelpers genoemd te worden.

Als een regerend vorst was het uitgesloten dat Reza afspraakjes met vrouwen had. Ook al niet omdat zijn vader gevoelig was gebleken voor chantage. Het was uitgesloten dat hij op zoek kon gaan naar een geschikte koningin zoals andere mannen een vrouw zochten. Even wat gaan drinken in een vrijgezellenbar, of bij vrienden nieuwe mensen ontmoeten was voor hem niet mogelijk. Nee, zijn adviseurs schoven dikke dossiers onder zijn neus van vrouwen die zij geschikt achtten. Daar bladerde hij doorheen totdat hij iemand vond die hem aansprak. Dan werd er een afspraak gemaakt, meestal een privé-diner, of thuis bij heel oude trouwe en discrete vrienden.

Niet alle vrouwen gingen op zo'n uitnodiging in. Een leven met Reza zou zich altijd in de openbaarheid afspelen, en niet iedereen wilde dat. Dat kon hij hen niet kwalijk nemen.

Maar de vrouwen met wie hij wel aan tafel eindigde, kon hij met een beetje flirten en vleierij gemakkelijk om zijn vinger winden.

Zijn dood gewaande prinses was echter heel andere koek. Tot nu toe was ze niet ingegaan op zijn toespelingen dat ze jaren geleden aan elkaar waren beloofd. En het was duidelijk dat ze geen enkel respect voor hem of zijn functie had. Dat was op zich al opzienbarend. Maar hij kon er vooral slecht tegen dat hij nu eens niet wist wat er zou gaan gebeuren.

In feite had hij verwacht dat ze zich onderdanig zou hebben opgesteld, zoals de anderen dat deden. Zeker omdat zij de enige was die hem ooit in zijn gezicht beledigd had. Wilde ze het dan niet bijleggen?

Dat het haar ogenschijnlijk niets kon schelen wat hij van haar dacht, stookte een vuurtje op in zijn binnenste. En dat kon dus echt niet.

'Wat wil je precies met me doen?' Haar vraag bracht hem terug naar het etentje ter plekke.

Even was hij niet meer dan een man. Was hij geen koning. Dat was een nieuw gevoel voor hem. Zijn vaders stem weerklonk in zijn hoofd: ik ben

net zo goed een man als een koning. In principe zou hij geschokt moeten zijn, maar hij verdrong bijna in haar weelderige mond...

Genoeg! Dit was geen geschikt moment. Zo was hij niet.

Maar zijn lijf trok zich niets aan van zijn rationele geest. Dat wilde haar. Hij wilde haar.

Niet als koningin. Ja, dat ook. Maar als man.

Hoe moest hij daar in hemelsnaam mee omgaan? Reza zei tegen zichzelf dat het niet om gevoelens ging. Niet voor een vrouw die er nog steeds uitzag als een bediende. Maar dat het iets veel banalers was, zat hem wel dwars. Ze zag hopelijk niet wat er in hem omging.

‘Want hoe grappig het ook is om vergeleken te worden met een dierentuin vol zwerfdieren, wil ik hier toch een gewaagde uitspraak doen. Waarschijnlijk doe ik het niet. Wat het ook is.’

Toen de deuren weer opengingen en zijn personeel binnenkwam met de volgende gang was hij ontzettend opgelucht. Moeizaam dwong hij zichzelf tot kalmte, al was dit de eerste keer in zijn leven dat hij niet zeker wist of hem dat ook zou lukken.

Wat gebeurde er in hemelsnaam met hem? Zat het soms in zijn genen om in zijn vaders voetsporen te treden? Dat zou hij absoluut niet toestaan.

Reza keek op en zag zijn assistent staan. Zijn hart bonkte triomfantelijk in zijn borst. Nu zouden ze het zeker weten.

‘Heb je de uitslag?’ vroeg hij.

Aan tafel voelde hij Maggy verstijven. Haar blik hield ze gericht op haar bord en op haar handen in haar schoot. Die had ze tot vuisten gebald, daar was hij zeker van.

‘Het komt overeen, sire.’

Dat had hij al geweten op het moment dat hij tien dagen geleden een foto van Maggy had gezien. Met een knikje bedankte hij de man, en stuurde hij hem weg.

Zijn bloed kolkte door zijn aderen. Het maakte hem doelgericht maar ook verlangend, en dat begreep hij niet. Hij was geen man met verlangens. Een goede koning hunkerde niet naar de dingen waar een man naar snakte, had zijn moeder hem altijd ingeprent. Nijdig hield hij zichzelf voor dat hij een koning was en alles had wat hij nodig had. Waarom voelde hij nu dan dingen die hij nog nooit gevoeld had?

Maar zijn stem klonk koel terwijl hij wat moeizaam sprak: ‘Gefeliciteerd, prinses.’ Hij verwachtte dat ze hem zou aankijken maar dat deed ze niet. Zijn blik gleed over de elegante curve van haar nek die niet te verdoezelen was door een goedkoop zwart jurkje. Haar stille gedaante straalde hoe dan ook eeuwen van goede afkomst uit. En ze zou zijn koningin zijn. Binnensmonds jubelde hij, als man en als koning. Alvorens deze avond was er volgens hem geen verschil tussen die twee geweest. ‘Je bent zoals verwacht en nu zonder enige twijfel Magdalena Santa Domini.’

Natuurlijk viel deze vrouw niet in katzwijn, of maakte ze een scène. Het nieuws dat na zoveel jaar ontbering toch zo’n beetje gelijkstond aan het winnen van de loterij, ontlokte haar zelfs geen reactie. Er ontsnapte slechts een zucht aan haar lippen. Vervolgens keek ze op. Op haar knappe gezicht stond geen vreugde te lezen. Geen glimp van overwinning of opluchting. Haar blik was leeg.

Reza was door haar gefascineerd. En daar zat hem het probleem. Op een discrete manier had hij altijd vrouwen gewild. Hij had genoten van hun aanwezigheid, maar dat kwam voornamelijk omdat elke vrouw die hij had ontmoet zich had ingespannen hem aangenaam bezig te houden, vooral privé, totdat hij genoeg van haar had. Wat hij ervan moest vinden dat zijn dood gewaande verloofde ongeveer net zoveel om hem gaf als om de tafel waaraan ze zaten, en daar ook geen geheim van maakte, wist hij niet. Zijn vroegere maîtresses waren tot een amorfe massa vervaagd, maar deze prinses die zich Maggy noemde, met haar slecht geblondeerde haar en jurk die op zijn zachtst gezegd een beetje beneden haar status was, zat haarscherp voor hem.

‘En als er nou een vergissing is gemaakt?’ vroeg ze.

‘Dat kan niet.’ Het viel hem gemakkelijker om over feiten te praten dan te onderzoeken wat voor vreemde dingen zich vanavond in zijn binnenste afspeelden. ‘Om allerlei veiligheidsredenen zijn er bloedmonsters van vele koninklijke families opgeslagen. Je weet maar nooit of je identiteit of vaderschap misschien ooit in twijfel zal worden getrokken. Toen onze verlovingscontracten opgesteld werden, kreeg mijn familie een monster van jouw bloed. Dat komt overeen met het bloed dat je vanavond afstond.’ Aandachtig keek hij naar haar gespannen, trotse gezicht. ‘Er is geen twijfel.’

Maggy streek over de moedervlek achter haar oor. Met moeite slikte ze een brok in haar keel weg en sprak vervolgens met vlakke stem. ‘Wat nu?’

Nu moest hij zich echt vermannen. Het kon toch niet zo zijn dat de koning van de Constantijnen zichzelf minder in de hand had dan iemand anders?

‘Allereerst moet je eruitzien als een prinses,’ zei hij, zichzelf forcerend om aan praktische zaken te denken, op de vlucht voor de gekte die door hem heen joeg, waardoor hij zichzelf niet meer herkende. Onzekerheid paste hem niet. Sterker nog, die verafschuwde hij.

Maggy’s ondoorgrondelijke ogen waren strak op hem gericht. ‘Je zei dat ik er al uitzag als de overleden koningin. Probleem opgelost.’

Het viel hem op dat ze koningin Serena niet haar moeder noemde. ‘Ik ben bang dat het niet om je lichamelijke bouw gaat bij de paparazzi.’

‘Wacht even.’ Haar ogen stonden vijandig, maar niet verrast. ‘Wat je probeert te zeggen, is dat ik er niet uitzie als een prinses. Ik zie er waarschijnlijk uit als een goedkoop stadsmeisje dat voor alles keihard moet werken, al betekent dat voor koningen die op bezoek zijn, waarschijnlijk niks. Nou, dat is wie ik ben, wen er maar aan,’ zei ze opstandig.

Reza onderdrukte een zucht. ‘Ik kan me niet voorstellen waarom ik de woorden “goedkoop stadsmeisje” in de mond zou nemen. En al helemaal niet om de vrouw te omschrijven met wie ik volgens contract ga trouwen.’

‘Ik zou niet weten waarom niet.’

Weer besteedde ze helemaal geen aandacht aan hun verloving. Ook dat fascineerde hem. Of dat nu kwam doordat hij geïnteresseerd was in wat ze probeerde te negeren of dat zijn ego een beetje geprikkeld werd doordat deze vrouw als enige niet een gat in de lucht sprong bij de gedachte aan een huwelijk met hem. Hij vermoedde het laatste, vooral toen Maggy verder sprak.

‘Zo terughoudend was je niet in het café. Vooruit, gooi het er allemaal maar uit. Ik kan er wel tegen.’ Haar handen stak ze in de lucht met de palmen naar boven, maar bleef hem aanstaren. ‘Vertel me maar hoe ik tekortschiet. Zie het als een uitdaging.’

Daar was hij niet aan gewend. Normaliter werd hij omringd door mensen die hem bewonderden, hem in ieder geval dankbaar waren. Maar dat terzijde. Dit was zijn ego aan het woord, zijn aangeboren arrogantie. Inmiddels was hij zelfbewust genoeg om te beseffen dat die zich altijd sterk manifesteerden. Wat hij niet herkende – en dat beviel hem helemaal niet –

was dit onbeheersbare duistere... ding dat in hem opborrelde. Het leek wel alsof hij bij haar echt alleen maar man was. Was dat nou onvergeeflijk of juist spannend?

In ieder geval nam hij de uitdaging aan.

‘Die nepblonde kleur van je haar staat je niet,’ zei hij neutraal. Tenslotte was hij geen ordinaire pummel. Een koning schopte niet degenen die zwakker waren dan hij, of zijn hulp nodig hadden. En al was ze nog zo’n brutaaltje, zijn prinses had wel degelijk zijn hulp nodig. Het zwaardere geschut bewaarde hij nog even. ‘En slechts deels omdat het niet goed gedaan is. Maar de rest is cosmetisch, en makkelijk op te lossen. Een kwestie van meer passende kleding, die je figuur goed doet uitkomen. Niet van die goedkope niemendalletjes. Een paar lesjes om je houding en manieren bij te spijkeren. Misschien zelfs een verblijf in een kuuroord om die uitgeputte wanhoop te verdrijven.’

‘Dat moet wel een heel bijzonder oord zijn, als dat twintig jaar armoede en eenzaamheid kan verdrijven,’ zei ze kwaad. ‘Een beetje masseren, of is er meer nodig om de stank kwijt te raken? Hete stenen, of zo?’

‘Je vroeg me ernaar, en ik dacht dat je ertegen kon. Dat zei je toch?’

‘Dat is wat je nu ziet. Ik heb niet gezegd dat ik niet zou reageren. Bovendien interesseren cosmetische zaken me helemaal niet. Misschien moeilijk voor je om te begrijpen, maar sommige mensen hebben wel wat belangrijkers te doen dan zich optutten.’

‘Dat is prima voor een cafésloof in een gat. Maar over die vrouw hebben we het niet meer. We hebben het over een prinses die uit de dood zal opstaan en in het brandpunt van de belangstelling zal staan.’

‘Je hebt het over mij. Niet een of ander theoretisch prinsesje.’ Maggy schudde haar hoofd. ‘Laat me je dan eens iets over mij vertellen, nu je zo geïnteresseerd bent. Je kunt niet doen alsof de afgelopen twintig jaren nooit zijn gebeurd, wat de uitkomst van dat bloedonderzoek ook is. Ik kan dat in ieder geval niet.’

‘Wil je dan voor gek staan?’ vroeg hij zacht. ‘Vind je het leuk om hatelijke artikelen in de roddelpers te lezen over je onvermogen om netjes voor de dag te komen? Je vond het niet prettig dat ik je een zwerfkat noemde. Zul je het dan wel prettig vinden als de roddelpers je een ongetemd schepsel noemt dat meer thuishoort in de wildernis dan in een paleis?’

Alsof hij een vork in haar halsader had gestoken, zo keek ze hem aan, en dat stond hem helemaal niet aan.

‘Dit is nu de realiteit. Wie je bent, doet er in essentie niet toe. Het gaat erom wie je laat zien.’ Met een handgebaar wees hij naar het flutjurkje dat zo strak om haar lichaam zat dat zijn moeder bleek van ellende zou zijn geworden als ze het had gezien.

Als man vond Reza zo’n strak jurkje helaas heel aantrekkelijk. ‘Je kunt nu niet meer zomaar even wat aantrekken en de deur uit gaan.’

‘Dit is de enige jurk die ik bezit,’ zei ze ijzig. ‘Sorry hoor, als het je stoort. Als ik geweten had dat ik met een almachtige koning zou dineren, zou ik misschien naar de winkels gegaan zijn.’

Nu kon hij het plaatsen. Bijna klonk ze alsof hij haar gevoelens gekwetst had. Maar hoe, dat kon hij zich niet voorstellen.

‘Ik beledig je niet,’ zei hij knorrig. ‘Ik probeer alleen maar je voor te bereiden op wat er komen gaat. Je zult je publieke optredens heel zorgvuldig moeten regisseren, want je bent nu niet langer een privépersoon. Je zult de kroon vertegenwoordigen.’

‘Als een onverzorgde Tokkie in een goedkoop zwart jurkje. Die arme kroon. O wee als ik die bezoedel, bedoel je dat?’

Verbaasd over zichzelf beet hij haar toe: ‘Denk jij dat je de enige bent die al die beperkingen en gedwongenheid belachelijk vindt?’ Onbeheerst sprak hij verder. ‘Beledigend zelfs? Ik kan je verzekeren dat dat niet zo is. Maar er zijn dingen die belangrijker zijn dan jouw gevoelens.’

‘Tot nu toe,’ zei Maggy zacht, ‘lijkt het wel of alles belangrijker is dan mijn gevoelens.’

‘Je kunt natuurlijk het soort lid van de koninklijke familie zijn waar de roddelpers om allerlei redenen zo van houdt,’ zei Reza grimmig. ‘Er zijn bosjes dellen met blauw bloed die van de ene Spaanse club naar de andere wankelen en zichzelf voor gek zetten bij zogenaamde ‘grensverleggende’ feestjes in Berlijn. Ook op de meest zonovergoten stranden aan de Côte d’Azur zijn duistere en hopeloze plekken waar erfgenamen regelmatig verdwalen, meestal open en bloot. Daar kun je altijd voor kiezen natuurlijk, als je dat wilt. Je zou de eerste prinses niet zijn die druk was met het feestbeest uit te hangen in plaats van hard te werken.’

‘O ja. Mijn doel in het leven is de internationale hoer uithangen. Wat een verbetering, zeg.’

Even flitste er iets sombers in haar ogen dat een snaar in hem raakte. Het zinde hem niks. Reza wilde zich deze vrouw niet voorstellen als hoer. Of misschien kwam het dichter bij de waarheid als hij zei dat hij er zich alles bij kon voorstellen, en dat hij met haar wel eens het slechte pad wilde bewandelen. En wat voor kerel was hij verdomme dan?

‘De keus is aan jou. Mijn voorkeur gaat ernaar uit om de zaken iets degelijker aan te pakken, maar ja, ik ben dan ook al sinds mijn drieëntwintigste heerser van de Constantijnen. Ik had geen tijd om een bedenkelijke reputatie op te bouwen.’

Reza vroeg zich af of ze nu kwaad was of dat er iets anders speelde. Had zij soms dezelfde turbulente gevoelens als hij? Kaarsrecht zat ze in haar stoel, en ze had waarschijnlijk geen idee hoe koninklijk ze eruitzag. Was dat aangeboren? Kwam haar ware identiteit nu eindelijk naar boven?

‘Maar niets wat je me vertelt, gaat echt over mij.’ Nog steeds keek ze hem uitdagend aan, en ze stak haar kin trots in de lucht. ‘Je hebt deze hele reis met een lab in je achterzak niet gemaakt omdat je je zorgen maakte om mij. Dit gaat allemaal om jou.’

‘Pardon?’ zei hij op een toon die normaliter zijn gesprekspartners meteen deed zwijgen, waarna ze onderdanig hun excuses maakten. Maar Maggy hoorde het ogenschijnlijk niet.

‘Het kan je niks schelen wat voor een prinses ik ben. Je maakt je druk over het soort koningin dat ik voor je kan zijn, in het onwaarschijnlijke geval dat ik ooit met je trouw.’

Zijn razende gevoelens zette hij opzij, en hij staarde haar doordringend aan. Het ging om zijn wensen, zijn koninklijke wil waar tot nu toe iedereen zich aan onderworpen had.

Ook al was ze anders dan wat hij gewend was, niettemin was hij geboeid door haar, waarschijnlijk meer dan goed voor hem was. Op een of andere manier raakte ze hem, en dat vond hij niet prettig. Het leek allemaal veel te veel op de narigheid die zijn vader zwak had gemaakt, hem een sentimentele en uiteindelijk gevaarlijke man had gemaakt, achter het masker van de min of meer respectabele koning die hij ooit was geweest.

Maar hij kreeg op den duur altijd wat hij wilde.

‘Jij bent prinses Magdalena van Santa Domini. Er valt niks te kiezen, ben ik bang. Je trouwt met me. Dat is je lot.’

Maggy voelde zich geen prinses. Het voelde alsof ze binnenstebuiten was gekeerd. En het was ook logisch dat ze zich niet iemands lot voelde. Al helemaal niet zijn lot. Bloedonderzoek of niet.

‘Ik heb ervaren dat “het lot” een woord is dat mensen gebruiken wanneer ze geen goede reden hebben om te doen wat ze willen, maar toestemming willen om het toch te doen.’

Reza stond op van tafel. Ook zij stond op om niet als een soort mikpunt blijven zitten terwijl hij door de kamer beende. Van het perfect klaargemaakte vlees op haar bord had ze nauwelijks iets gegeten.

De koning die haar had verteld dat ze een prinses was, en meer nog, dat ze van hem was, ging bij het raam staan. Naar de bergen keek hij vast niet. Het was donker buiten en ze zag zichzelf in de ruit weerspiegeld. Met een koninklijk gebaar sloeg hij zijn handen op zijn rug in elkaar.

En hij zag er zeker koninklijk uit. Dat benadrukte alleen maar dat zij er beslist niet uitzag als een prinses. Ook zonder het internet wist ze wel dat de jurk die ze droeg niet door de meeste leden van de Europese vorstenhuizen gedragen werd. Wat ze alleen niet begreep was dat ze een knoop in haar maag kreeg bij de gedachte dat ze hem op een of andere manier... teleurgesteld had.

Je bent geschift, siste ze zichzelf stilletjes toe.

Na lang zwijgen zei hij: ‘Je was al vanaf je geboorte voorbestemd om met mij te trouwen.’

De knorrige toon waarmee hij het zei, verbaasde haar. En ook dat die aanvoelde als een liefkozing.

‘Onze vaders waren misschien geen vrienden, maar ze waren wel op elkaar gesteld. Maar belangrijker, ze waren vastbesloten de vrede en welvaart in onze beide koninkrijken te behouden. Dat ze onze naties tezamen konden brengen door een huwelijk beviel hen wel. En het was ook om andere redenen een goed idee.’

Achter hem lag de donkere vallei met daarachter de volgende rij heuvels. De lichtjes van de dorpen twinkelden als aardse sterren. Maar deze keer kalmeerden ze Maggy niet.

‘Ik wist altijd al dat ik met je zou trouwen. Dat betekende dat ik me eigenlijk geen jeugdige onbezonnenheden kon veroorloven. Welk leven ik ook zou leiden, ik wist altijd dat daar voor jou een plek in moest zijn.’

Maggy dacht aan haar eigen jeugd. Leeg en vaak moeizaam. Omdat ze niemand anders had gehad, had ze altijd alleen aan zichzelf gedacht. Dat was geen egoïsme, dat was overlevingsdrang. Want het had niemand iets kunnen schelen of ze er was of niet.

Hoe ze die troosteloze jaren kon verenigen met wat hij haar nu vertelde, had ze geen benul van. Het idee dat er iemand was geweest die om haar gegeven had, zelfs op de meest abstracte manier, was onbegrijpelijk.

‘Je moet me wel gehaat hebben. Dat zou ik tenminste wel gedaan hebben, als ik moest leven met een of andere vreemdeling in het achterhoofd.’

De woorden had ze nog niet uitgesproken of ze wist al dat ze gelogen waren. Dat was nu misschien waar, maar er was een tijd geweest waarin ze er alles voor over had gehad als er iemand was geweest die het wat kon schelen wat ze zei of deed.

Reza schudde zijn hoofd. In de ruit zag ze de weerspiegeling van zichzelf. Van hem zag ze alleen de contouren, alsof het glas niet sterk genoeg was om de wrede schoonheid van zijn gezicht te reflecteren.

Wat hij toen zei, brandde als een vlammenwerper in haar ziel. ‘Je was van mij. En ik had me geen illusies gemaakt over het leven dat ik moest leiden. Ik was opgevoed om een land te regeren, niet om mijn eigenbelang te dienen. Ik nam aan dat ik het geluk zou hebben om het land te regeren met een koningin die net zo was grootgebracht, die dezelfde dingen zou willen als ik.’

‘En wat wil je dan?’ vroeg ze met verstikte stem. ‘Want ik wil een dak boven mijn hoofd. Een veilige plek om te slapen. Wat wil een koning van het leven dat hij niet al heeft elke keer wanneer hij met zijn vingers knipt?’

‘De veiligheid van mijn volk, allereerst. Maar bovendien wil ik wat elke man wil, al is het om andere redenen. Vrede, voorspoed, en nageslacht.’

Tot nu toe was het gesprek over abstracte dingen gegaan. Wat Maggy betrof, in ieder geval. Het ging over een prinses die met een man moest trouwen en koningin moest worden. Gesneden koek in het dwaze sprookje dat deze man telkens maar weer ophing. Hij had net zo goed over dansende kandelaars kunnen praten of zingende krabben. Dat had net zoveel indruk gemaakt als dat gepraat over koninklijke zaken. Zelfs nadat de assistent met de uitslag was gekomen, was het nog niet echt tot haar doorgedrongen.

Maar zodra hij nageslacht zei, kwam de boodschap ineens keihard binnen. Wat er ook aan de hand was, het werd haar nu duidelijk dat Reza geen

spelletje speelde. Dit was echt en het overkwam haar. Op dit moment.

Nageslacht.

Zijn nageslacht.

Haar hart bonsde pijnlijk hard. In een poging niet uit elkaar te vallen deed ze haar armen over elkaar. Die lege plek diep in haar binnenste was aan het veranderen. Die werd steeds groter, als een aardbeving, en bonkte en klopte.

‘Ik heb op televisie vaak programma’s gezien waar mensen spraken over nageslacht,’ bracht Maggy uit. ‘Ik had nooit gedacht dat dat in het echt ook gebeurde. Ik bedoel, ik heb nog nooit iemand zijn kindjes zo horen omschrijven.’

De blik die hij op haar wierp, leek dwars door haar heen te gaan.

‘Mijn nageslacht zal niet een paar stukken beschadigd porselein erven en meubels van onduidelijke herkomst. En prinses en prinsessen worden in de Constantijnen doorgaans niet aangeduid als kindjes. Bovendien zal ik de natie aan hen nalaten. Het Huis Argos zit al eeuwen op de troon.’

Opeens had ze een ontzettend droge keel, en ze slikte hoorbaar. ‘Ik geloof niet dat ik je begrijp.’

‘Dat denk ik wel,’ zei hij traag.

Direct bloosde ze. ‘Je kwam me opeisen omdat je dacht dat ik die prinses was.’

‘En dank de voorzienigheid, je bent het nog ook.’

Maggy fronste. Daar kreeg je toch de kriebels van!

‘Wat gebeurt er dan nu je me gevonden hebt? Sleur je me naar je paleis en verander je me in een koningin?’

‘Inderdaad.’

‘En waar jij vandaan komt, is het normaal om over het nageslacht te praten dat je nodig hebt wanneer je het over het huwelijk hebt? Met wildvreemden?’

‘Onze monarchie is erfelijk, prinses. Daarom heb ik slechts twee functies. Ik moet het koninkrijk behoeden en ik moet het doorgeven aan een kind van mijn bloed, zoals mijn voorvaderen al sinds mensenheugenis hebben gedaan.’

‘Waarom ben je dan niet al getrouwd?’ Het was duidelijk dat hij zich alleen verwaardigde haar vragen te beantwoorden omdat hij dat zelf wilde. Niet omdat het moest. Hoe hij dat deed, wist Maggy niet, maar het taste

haar in het zeer. ‘Je hebt twintig jaar de tijd gehad om voor nageslacht te zorgen, met een ander geschikt persoon.’

‘Niemand was zo perfect voor mij als jij.’

Het verbaasde haar, moest ze toegeven, hoe erg graag ze wilde dat dat een persoonlijke opmerking was. Een soort compliment. Was ze dan zo diep gezonken? Dat ze alles als bewijs aannam – zelfs deze waanzin – dat ze niet meer zo eenzaam hoefde te zijn als ze altijd was geweest?

‘En met perfect bedoel je het bloed in mijn aderen?’

Opnieuw boog hij zijn hoofd. ‘Het bloed in je aderen speelt een rol, ja. Net als het feit dat een huwelijk met iemand uit Santa Domini onze koninkrijken met elkaar verbindt op de manier zoals onze vaders dat voor ogen hadden. Ze hadden gelijk over de voordelen die dat biedt. Als alles volgens plan was verlopen, waren we getrouwd op het moment dat je meerderjarig werd.’

Er was geen reden waarom haar dit zo aangreep, haar vanbinnen deed smelten. Waarom ze ademloos dacht aan dat andere leven dat haar ontnomen was. Waanzinnige rijkdom, ja. Maar ook – en dat vond ze veel belangrijker – familie. En in die alternatieve realiteit was zij misschien wel met deze man getrouwd, zoals hij dacht. En dat zou waarschijnlijk betekenen dat ze al kinderen met hem had gehad. Aan de ene kant was dat een onmogelijke gedachte en aan de andere kant kon ze zich er maar al te gemakkelijk een voorstelling van maken.

Díe Maggy zou zoveel familie hebben dat ze nooit meer alleen hoefde te zijn, tenzij ze daar zelf voor koos.

Maar die Maggy was omgekomen bij een auto-ongeluk. Daar veranderde het feit dat ze het ongeluk overleefd had, niets aan. Ze rilde een beetje en probeerde dat meteen te verbergen.

‘Dus het enige verschil met gewone rijke mensen is dat jij in een echt kasteel woont, en niet in een groot, opzichtig huis.’ De brok in haar keel maakte haar het spreken nog steeds moeilijk.

Maar ze wist dat ze de strijd had opgegeven. Cynisch vroeg ze zich af of ze die ooit wel was aangegaan. Tenslotte had ze zich op commando naar het hotel gehaast.

‘Ik denk dat ons kasteel je wat beter zal bevallen dan je huidige behuizing,’ zei hij zachtjes. ‘En dat er best veel pluspunten zijn.’

Maggy was niet achterlijk. Daarvoor had ze al vroeg volwassen moeten zijn. En zoals elke vrouw, zeker een vrouw met beperkte middelen, had ze geen keus gehad en had ze een studie moeten maken van mannen. Rijke mannen doorzag ze wel. Die deden wat ze wilden, had ze door, en die walsten over mensen heen van wie ze dan ook nog een bedankje verwachtten. Dan zou een koning vast nog erger zijn.

Toch leek Reza uit een sprookje te komen. Alhoewel Maggy wel duizend redenen kon bedenken waarom ze spijt zou krijgen van wat ze ging doen, het was dan tenminste weer eens iets anders. Inmiddels was ze wel klaar met arm, bang en eenzaam zijn.

Als hij zei dat ze een prinses was, dan zou ze een prinses worden. Als hij een koningin wilde, dan zou ze dat ook doen. Zelfs nageslacht was geen punt, als ze even niet dacht aan hoe dat er dan moest komen. Een paar baby's zouden ervoor zorgen dat wat er ook met deze man gebeurde die zo geduldig naar haar keek, ze nooit meer zomaar aan de kant gezet kon worden.

Dan kon ze alles krijgen wat haar hartje begeerde en echt een sprookjesleven leiden. Het enige wat ze hoefde te doen, was haar rechten laten gelden.

'Klinkt geweldig.' Haar stem sloeg over. Maggy concentreerde zich op de koning voor haar met de harde, grijze ogen en de toekomst die ze tegen elke prijs wilde. 'Ik kan niet wachten.'

Hoofdstuk 5

Het bevreesdde haar dat het zo gemakkelijk was om afscheid te nemen van het leven dat ze gekend had. Hier had ze altijd geweten wie ze was, of wat haar plek in de gemeenschap was. Het afgedankte meisje. Het was haar honderden keren verteld, door goedbedoelende coaches, overwerkte leraren en onverschillige werkgevers. Dat ze allemaal ongelijk hadden gehad, zou niet alleen een schok moeten zijn, maar ook een geschenk. Toch had ze er geen enkele moeite mee.

‘We vertrekken morgenochtend,’ vertelde Reza haar die eerste avond in zijn uitgestrekte buitenhuis in de bergen. Zijn ogen glommen verwachtingsvol. Of misschien was zij het die vol hoop was. ‘Maak je geen zorgen over je bezittingen of je leven hier. Dat regelen mijn mensen allemaal.’

En Maggy had besloten zich eraan over te geven. Hoe dan ook wilde ze het sprookje. Geen strijd meer. Wederom ging ze aan tafel, en ze proefde van het vlees. Haar zin in eten zou nu wel terugkomen. Ze nam zelfs een paar slokjes wijn, die heel anders smaakte dan de wijn die ze gewoonlijk dronk.

‘Ik kan het land niet uit,’ zei ze op een gegeven moment.

Vluchtig keek ze op om te zien dat Reza haar verbijsterd gadesloeg. Zijn ogen straalden nog iets anders uit, iets wat ze niet nader wilde onderzoeken, dat weerklank vond in haar binnenste.

‘Waarom niet?’

Maggy haalde haar schouders op. ‘Ik heb geen paspoort. Naar het buitenland gaan stond de afgelopen tijd niet erg hoog op mijn verlanglijstje. Een vaste baan en een dak boven mijn hoofd waren belangrijker, weet je.’

Maar ze wist heel goed dat hij dat helemaal niet wist. Daarom zei ze het ook. Niet dat het hem iets zou kunnen schelen.

‘Ik heb de vrijheid genomen om de autoriteiten van mijn land een paspoort voor je te laten vervaardigen als onderdaan van de Constantijnen. Daarmee kun je overal de grens over.’

Vlug slikte ze de vragen in die bij haar opkwamen. Wanneer was dat paspoort gemaakt? Welke naam stond erop? Waarom was hij overal zo zeker van en maakte hij zich nergens zorgen over? Die vragen deden er allemaal niet toe. Het ging haar nu om iets heel anders.

Dus schonk ze hem opnieuw een glimlach. Het ging haar steeds gemakkelijker af.

Maggy at de ene gang na de andere en liet het zich goed smaken. Op het laatst barstte ze bijna, en ook daar genoot ze van.

De volgende ochtend stond er een hele vloot glanzend zwarte SUV's voor haar oude huis. Met de paar spullen die ze wilde meenemen in een rugzak, liep ze naar beneden. Maggy droeg een sweatshirt met STOWE erop, van een nabijgelegen skioord, haar favoriete versleten jeans, en de laarzen waarin ze zich altijd stoerder in voelde dan ze werkelijk was. Beveiligingsmensen met uitdrukingsloze gezichten leidden haar naar de middelste auto van het konvooi. Ze gleeed over het boterzachte leer van de zitting. Haar gewone broek zou toch geen strepen achterlaten, dacht ze angstig.

Maar nog enger was het om in zo'n kleine ruimte met Reza te zitten.

Haar hart begon wild te bonken en haar bloed kolkte door haar aderen. En daar was dat smeltende, samengebalde gevoel ook weer, in haar onderbuik. Stilzitten lukte haar nauwelijks.

Reza zat naast haar alsof hij op een troon zat. Ondertussen nam hij te veel ruimte in beslag, of misschien legde hij wel beslag op de beschikbare lucht. De manier waarop hij gekleed was, beschouwde ze als casual koninklijk. Het water liep haar in de mond bij de aanblik van het zijdezachte, witte overhemd tegen zijn bruine huid.

De krant liet hij zakken en zijn blik dwaalde van haar slordige paardenstaart naar de kaalgeschuurde tenen van haar laarzen.

Maggy kon het weer niet laten om uitdagend terug te kijken, al voelde ze zich wel ongemakkelijk onder zijn aandachtige blik.

Zou hij zich bedacht hebben? Zou hij na één blik op haar in het kille ochtendlicht beseffen dat er nooit iets koninklijks aan haar zou kunnen zijn, wat het bloedonderzoek ook had uitgewezen?

‘Vandaag is de laatste dag dat je zo de straat op gaat.’ Zijn kalme stem klonk bevelend. ‘En ik ga mijn best doen je ervan te overtuigen dat het ook beter is dat je je privé niet zo kleedt.’

‘Ik ben Amerikaanse.’ Altijd als ze zenuwachtig was, kwamen er opstandige woorden. ‘Ik draag graag een spijkerbroek.’

‘Nee. Je bent nooit Amerikaans geweest, al lijkt dat wel zo. Je bent honderd procent Santa Dominiaans.’

Plotseling tikte hij tegen het raam en ze schrok, maar het was slechts een teken aan zijn chauffeur. Gelukkig gooide hij haar niet de auto uit, bedacht ze opgelucht.

‘Ik ken Santa Domini helemaal niet,’ mompelde ze. Als hij maar niet had gezien dat ze was geschrokken, hoopte ze. ‘Dat is net zo’n sprookje voor me als jij dat bent.’

Haar ogen sloeg ze neer, en ze deed net of ze zijn ogen niet op haar gericht voelde. Wat had ze ineens spijt van die woorden!

Zijn blik verwarmde haar als een open vuur. Overal. Ze voelde hem overal.

‘Ik heb op zich geen bezwaar tegen spijkerbroeken,’ zei hij tot haar verbazing toen ze onderweg waren. ‘We leven tenslotte niet in de negentiende eeuw. Maar niet altijd. En ik heb bezwaar tegen goedkope stoffen en onflatteuze confectie die niks doet voor je figuur.’

‘Maar –’

Reza stak zijn hand op alsof hij een scepter vasthad. ‘Wanneer ik je van passende kledij heb voorzien en je nog steeds de kleren wilt dragen die je bij je hebt, hebben we het er nog een keer over.’ Zonder haar nog een blik waardig te keuren, pakte hij zijn krant weer op.

Te laat realiseerde ze zich dat hij weer het laatste woord had gehad. Daar moest ze maar aan wennen, bedacht ze, terwijl ze door Deanville reden. Dat was zeker koninklijk gedrag.

En eigenlijk deed het er ook niet toe. Belangrijker was het dat het haar volledig koud liet dat ze de enige stad verliet waar ze ooit thuis was geweest, de plek waar ze elke straat en elke boom kende. Ze was gevonden langs de R132 in Strafford, en zo was ze aan haar achternaam gekomen. De langste tijd had ze doorgebracht in een pleeggezin in Deanville. Dat zou toch een indruk hebben moeten achterlaten. Maar de man naast haar maakte veel meer indruk op haar.

Het konvooi leverde hen af op een privévluchthaven, naast een gestroomlijnd straalvliegtuig met een ingewikkeld wapenschild erop

aangebracht. Op dat moment raakte ze lichtelijk in paniek over het feit dat ze nog nooit in een vliegtuig had gezeten.

‘Gaat het?’ Ze stonden op de startbaan in de zon, die de koude winterlucht verwarmde. ‘Je bent zo stil.’

‘Je kent me niet goed genoeg om te weten of ik stiller ben dan anders,’ zei Maggy scherp.

Even trok hij met zijn mond. ‘Geef me nou maar gewoon antwoord.’

‘Het gaat prima, hoor. Beter dan ooit.’ Dat ze niet gewend was aan al die aandacht vertelde ze er maar niet bij.

Streng keek hij haar aan, maar liet zijn hand toen over haar paardenstaart glijden. Een ogenblik lang leek het of ze de enige twee mensen op de wereld waren.

Haar hart maakte een salto, en ze was bang dat hij dat kon horen.

Daarna legde Reza zijn hand teder op haar onderrug, en duwde hij haar in de richting van het vliegtuig, terwijl zijn naaste medewerkers hem omringden.

Pas toen ze in het vliegtuig was, had ze haar ademhaling weer onder controle.

Aan boord kwam ze ogen te kort. Er blonk overal goud. Donker, glimmend hout. Dikke, zachte tapijten onder haar voeten. Ze liep door een soort luxehotelsuite een volledig uitgeruste slaapkamer in. In een vliegtuig!

‘Belt u alstublieft als u iets nodig hebt, Uwe Hoogheid,’ zei de steward glimlachend. ‘Voor wat dan ook.’

Het moment waarop de man wegliep, besepte ze pas dat hij haar Uwe Hoogheid had genoemd, dat zij dat was.

Even moest ze de deur van de suite dichtdoen en op het zachte bed gaan zitten om op adem te komen. Dit is wat je wilde, hield ze zichzelf voor. Ze streek over haar dijbenen. Haar spijkerbroek kwam haar nu vreemd voor, alsof die haar zo terug naar Deanville konden trekken als ze niet oppaste. Maggy zou ze zo snel mogelijk verbranden.

Dit is wie je nu bent. Het klonk als een mantra. Nu moet je erachter zien te komen hoe je ermee om moet gaan.

De vlucht duurde lang en verliep gladjes. Het was ook een van de prettigste ervaringen die ze ooit gehad had. Elke keer als ze uit haar suite tevoorschijn kwam, stonden er verleidelijke lekkernijen klaar in de zitkamer. Soms zat Reza op een van de sofa's, maar op andere momenten

was hij elders in het vliegtuig. Er was een beveiligd kantoor, een vergaderkamer, er waren slaapkamers. Er was een zitruimte waar de beveiliging zich ophield, en een aantal bedrijvige mensen van wie Maggy aannam dat ze de belangrijkste naaste medewerkers van de koning waren. Misschien waren het wel ministers. Geen van hen keek op toen ze langsliep om haar benen te strekken, maar ze voelde hun ogen in haar rug.

Eindelijk landden ze. Het was al donker.

‘Is dit je koninkrijk?’ vroeg ze Reza terwijl ze het vliegtuig verlieten. Ze liepen door de zilte lucht naar een gereedstaande SUV. Het duizelde haar. Dat kwam zeker doordat ze zo moe was.

‘Nee, nog niet.’ Zijn stem klonk dof. ‘Dit eiland is al heel lang in de familie. Het was naar verluidt een cadeau van een oude Venetiaanse doge als dank voor bewezen diensten. Een goede plek voor een tussenstop, denk ik.’

De lange vlucht had Maggy een beetje in de war gebracht. Wat bedoelde hij met een tussenstop, wilde ze hem vragen. Zou hij haar de zee willen laten zien, vroeg ze zich af. Het duurde even voordat ze snapte dat die magische geur die ze rook, de zee was. Maar haar lichaam reageerde traag op de halfbakken gedachten die in haar hoofd rondtolden. Vermoeid zakte ze in de kussens van de SUV. In het donker zag ze geen steden of dorpen, geen lichten. Alsof hij haar meegenomen had over de rand van de wereld.

Zonder het te beseffen dat ze was weggedoezeld, was er ineens overal licht en geroezemoes om haar heen die haar wekten.

Maggy ging rechtop zitten. Het duurde even voordat ze door had dat ze in slaap was gevallen met haar hoofd op Reza’s schouder! Nu rook ze niet langer de zee, maar hem. Licht kruidig, warm mannelijk. Een verraderlijk gevoel maakte zich van haar meester; haar intiemste plekje leek pijnlijk samen te trekken. Hortend en stotend ademde ze uit en haar ogen vlogen naar zijn gezicht.

Weer keek hij op die speciale, veelbetekenende manier naar haar alsof hij wist dat ze helemaal niet aan hem dacht als koning. Plotseling merkte ze hoe vreselijk warm ze het had. Het verbaasde haar dat ze geen licht gaf.

‘We zijn bij de villa,’ zei hij zachtjes.

Hoelang had hij daar eigenlijk zo gezeten en haar laten slapen? Langer dan het geduurd had om te parkeren? Bij dat idee kreeg ze het nog warmer.

‘Kun je lopen of zal ik je dragen?’

Maakte hij nou een grapje?

De lucht leek wel elektrisch geladen. In paniek liet ze hem los. Het kon haar niets schelen dat hij dat zag, zolang er maar ruimte was tussen hen. Zolang ze hem maar niet aanraakte.

Even verzachtte zijn onbewogen gezicht.

‘Ik kan lopen,’ zei ze, veel te snel. Haar stem gaf alles weg, dat hoorde zij zelfs.

Zijn ogen werden donker en kregen opeens een heel mannelijke schittering. Dat raakte een plekje in haar binnenste waar ze het bestaan niet van had vermoed. Haar ziel beefde, en smolt daarna. En opnieuw. En weer opnieuw.

‘Zoals je wilt, prinses,’ mompelde Reza. In zijn stem klonk een lachje, maar zijn strenge gezicht verried niets. ‘Welkom op het eiland.’

Vervolgens stapte hij uit de SUV, en liet hij haar zwaar ademend zitten, zich afvragend wat er gebeurd zou zijn als ze iets anders had gezegd. Als ze hem niet had losgelaten, maar dichterbij hem toe was gekropen.

Reza stond in de frisse zeewind op het brede stenen balkon rondom de voornaamste suite in de villa en sloeg geen acht op de ijzige winterkou. Deze bezoeking moest hij van zich afwassen. Dit afschuwelijke verlangen dat hem van binnenuit opvrat.

In feite begreep hij niet wat hem overkwam. Waarom de lichtste, onschuldigste aanraking van Maggy bijna zijn ondergang betekende. Hoe deed ze dat toch? Hoe had ze zijn zwakke plekken kunnen vinden terwijl hij niet eens wist dat hij die had? Zo ver hij had gedacht, was hij een onneembare vesting. Tot nu toe.

Was hij veel meer zijn vaders zoon dan hij zich had voorgesteld? Was dat mogelijk?

De koude nacht beukte op hem in, maar hij ging niet naar binnen.

Dit eiland was altijd de plek geweest waar zijn familie zich kon terugtrekken. Toen Reza jong was, namen zijn ouders hem minstens eenmaal per jaar hiernaartoe zodat de koninklijke familie kon bijkomen van de drukte van het hof en de niet-aflatende belangstelling van het publiek. Later was hij wat ouder geweest, en had hij zich gerealiseerd dat dit de plek was waar zijn ouders naartoe gingen om hun meningsverschillen – over de ontrouw van zijn vader – uit te vechten. Hier kon zijn vader zich niet

terugtrekken, niet naar zijn maîtresse gaan, zodat zijn moeder kon doen alsof die andere vrouw niet bestond. Heel toepasselijk was dit ook de plek waar ze hem geleerd hadden dat hij zich nooit, maar dan ook nooit moest gedragen alsof hij van vlees en bloed was, en sterfelijk als alle anderen. Als zij.

Hier had hij geleerd dat er in de koning geen ruimte was voor de man.

Zijn moeder had hem keer op keer voorgehouden dat het er niet toe deed wat hij zei, maar wat hij deed. Haar strenge blik was niet voor hem bestemd geweest, besepte hij later. Je onderdanen willen een koning volgen die ze kunnen bewonderen en steunen, niet een gebrekkig, zwak mannetje dat over zijn eigen lompe voeten struikelt, had ze gezegd.

Zijn moeder was een gereserveerde ouder geweest en een afstandelijke koningin. In haar overtuiging was haar plaats achter de koning, stil en mooi en altijd ondersteunend, ongeacht wat er over haar echtgenoot en zijn maîtresse gezegd werd en waar zijn obsessie hem toe gebracht had. Voor zover Reza wist, had ze nooit publiekelijk laten merken dat ze zelfs maar van het bestaan van de andere vrouw afwist. De mensen zijn geïnteresseerd in de koning, niet in zijn gemalin, had ze haar assistenten afkeurend verteld wanneer ze de mogelijkheid van een interview of een artikel ter sprake brachten. Bedoelde ze daarmee de beide vrouwen van haar man? En ze had bewezen dat haar toewijding zonder enige twijfel uitstak boven die van haar rivaal toen ze de koning drie jaar na zijn hartaanval – die, zoals zij maar al te goed wist, niet zonder aanleiding was geweest – naar de hemel was gevolgd. Tot aan haar dood was ze een baken van onberispelijkheid geweest, en als ze dat als wapen had gebruikt was dat haar goed recht. Zo was zijn moeder. Meedogenloos pijn lijdend tot het eind.

Reza had Maggy hier niet zomaar naartoe gebracht.

Maar nu hij probeerde terug te keren naar de hermetisch afgesloten staat die hij zo lang had verkozen, kon hij dat niet. Voortdurend dacht hij aan Maggy.

En onderdeel van het probleem was dat hij aan haar dacht als Maggy, en niet als het veel meer gedistingeerde, en dus meer gepaste, koninklijke Magdalena.

In een soort Halloween-kostuum was ze haar huis uit geschuifeld met een houding van wie-doet-me-wat en die koppige kin van haar. Maar haar karamelkleurige ogen hadden hem verteld dat ze veel zenuwachtiger was

dan ze deed voorkomen. In het scherpe ochtendlicht had ze er heel kwetsbaar uitgezien. Helemaal niet zo gehard door het leven als de avond ervoor.

Het gevoel dat hem toen overviel, had hij niet weten te benoemen. De hele rit naar de luchthaven had hij nodig gehad om telkens maar weer dezelfde drie zinnen te lezen in eenzelfde verdraaide document voordat hij eindelijk begreep wat er stond. Zo afgeleid was hij.

Hulpeloos.

Hij was Reza Argos. Koning van de Constantijnen. Hulpeloos was hij zeker niet, nooit geweest en zou hij ook nooit zijn. Een belachelijk idee, gewoon.

Maar zodra hij haar weer aanraakte en haar helblonde haar streelde dat toch zijdezacht aanvoelde, wist hij dat dat wel zo was. Op de landingsbaan was hij te dicht bij haar geweest. Vagelijk had ze naar vanille en kokos geroken, en zelfs dat had als een liefkozing gevoeld.

Overigens had hij geen idee wat hij aan het doen was en wanneer hij, net als zijn vader, de slaaf van zijn gevoelens was geworden. Het enige wat hij wist, was dat hij dat niet kon toelaten.

Reza was geen onschuldig jongetje. Maar nu stond hij hier aan de andere kant van de planeet in de koude wind van de Adriatische Zee, en kon hij alleen maar denken aan hoe ze hem had aangekeken op de startbaan in een gat in Vermont.

Waarom liet hij dit gebeuren en ook nog met zo'n onwaarschijnlijk schepsel als zij? Had hij dan helemaal geen trots, waren die beloften die hij zichzelf gedaan had dat hij nooit in zijn vaders voetsporen zou treden dan niks waard?

En dat was vóórdat ze tegen zijn schouder in slaap was gevallen. Het duurde tien minuten om van de luchthaven in het zuiden naar de schitterende villa te rijden, die op het hoogste punt van het eiland lag met uitzicht over zee. Doodstil was hij blijven zitten om haar niet te storen.

Wilde hij dat niet of kon hij het niet? Ergens was hij verloren geweest in haar warme lichaam tegen het zijne. Zijn schouder leek ervoor gemaakt om haar hoofd te ondersteunen.

'Sire.'

De stem van zijn assistent haalde hem uit zijn gedachten. Reza keerde zich niet om, bang dat er iets van zijn gevoelens van zijn gezicht te lezen

was.

‘Heeft onze gast het zich makkelijk gemaakt?’ Het kostte hem moeite om kalm te spreken.

‘Ja, sire. In de koninginnensuite, zoals u wenste.’ De assistent schraapte zijn keel. ‘En voor morgen is alles geregeld zoals u hebt bevolen.’

Nu draaide Reza zich wel om en knikte. Daarna volgde hij zijn assistent de villa in, en sloot hij de deuren om de winterkou buiten te houden. De enorme slaapkamer waar hij zich bevond, had hem als klein jongetje zo groot als de wereld toegeschenken. Hier had hij nauwelijks mogen komen. Het was zijn vaders privé domein geweest.

Als jongetje had Reza niets liever gewild dan hier te zijn. Nu zag hij het als een gedenkteken van een geschiedenis die hij niet wilde herhalen.

Dat hij niet onverdeeld blij was dat hij de dood gewaande Santa Dominiaanse prinses had gevonden, begreep hij wel. Niet alleen had hij haar gevonden, maar hij had haar ook gered van een leven dat onwaarschijnlijk ver beneden haar stand was. En hij had haar naar dit eiland gebracht om haar te leren wat het inhield om zijn koningin te zijn.

Zijn koningin. Het meisje met wie hij, als tienjarige, zich had verloofd. De vrouw die een hele toekomst had vertegenwoordigd die hij als achttienjarige was kwijtgeraakt nadat die auto in Montenegro was verongelukt.

Langer dan hij wilde toegeven, had hij gerouwd om haar en om het leven dat ze samen zouden opbouwen.

Maar het probleem was dat hij haar begeerde. En dat gevoel was hem onbekend. Toen hij volwassen was, had hij verwacht een koningin te zullen hebben die op zijn moeder leek en net als zij op de achtergrond bleef, van uitmuntende komaf en absoluut correct, nadat ze haar plicht had gedaan en hem van een erfgenaam had voorzien.

Nu kon hij nog maar aan één ding denken: Maggy in zijn bed. En plichtsbetrachting had daar niks mee te maken.

En dat betekende dat hij voor het eerst in heel lange tijd zijn plichten verzaakte.

‘Wat als ik geen goede koning ben?’ had hij zijn ouders durven vragen op een van hun bezoeken aan het eiland. Hij was nog heel jong geweest. Van de ijzige kou tussen zijn ouders had hij niets begrepen tijdens het maken

van een strandwandeling in de milde herfstlucht, maar hij had niet beter geweten.

‘Je zult een goede koning zijn,’ had zijn vader tegen hem gezegd, met die koninklijke zekerheid in zijn diepe stem die Reza de rug had doen rechten. Destijds was zijn vader veel langer geweest dan hij, en Reza had echt ontzag voor hem gehad. ‘Argos-mannen staan al eeuwen aan het hoofd van het koninkrijk. Jij zult dat ook doen.’

Glimlachend had hij op Reza neergekeken, een zeldzaam vertoon van emotie.

De koningin had niet geglimlacht. Haar kille ogen leken te branden. ‘Je zult geen keus hebben.’

Dat had Reza nooit vergeten.

Want dat betekende dat het koninkrijk altijd eerst kwam en al het andere minder belangrijk was. Het leven was zo heel overzichtelijk, en zijn vaders slechte voorbeeld had daar ook aan bijgedragen. Reza had geen zonden, want die zouden hem, en dus het koninkrijk beschadigen. Toch had hij zich nooit opgesloten gevoeld door alle veiligheidsprotocollen. Het voelde veilig; niemand kwam in zijn buurt, niemand had invloed op hem. Hij hoorde slechts bij zijn volk en de twee alpiene valleien die bij zijn geboorte in zijn bloed verankerd waren.

En dat zat hem enorm in de weg, nu hij overspoeld werd door het ene na het andere beeld van zijn toekomstige koningin. Want hij wist gewoon niet hoe hij met die verleiding moest omgaan.

Reza wist maar één ding: hij moest er nooit aan toegeven, zich nooit aan haar overgeven, koste wat kost.

Hoofdstuk 6

Reza had geen grapje gemaakt toen hij het over een kuuroord had gehad, ontdekte Maggy de volgende ochtend.

Na een vreemde nacht vol dromen was ze wakker geworden in een grote luxueuze villa met fantastische oude Italiaanse maar ook moderne elementen, zoals een prachtige badkamer met vloerverwarming. Beter gezegd: ze was gewekt door een monter kamermeisje, dat haar snel een zachte badjas aantrok, haar een heerlijke koffieverkeerd in de handen drukte en haar vervolgens door de beeldschone villa leidde.

Maggy liet het slaapdrongen over zich heen komen. Elegante kamers vol dansend zonlicht flitsten aan haar ogen voorbij en vervolgens bereikte ze een warme ruimte van glas waar een mooi blauw zwembad in de zon lag te schitteren. Het kamermeisje liep met haar om het ronde zwembad heen naar een al opgewarmde sauna.

‘U hoeft alleen maar op deze knop te drukken als u iets nodig heeft, Uwe Hoogheid,’ zei het meisje. Haar lege koffiebeker nam ze mee, en ze sloot de zware deur achter zich.

Nog steeds was ze er niet aan gewend om Uwe Hoogheid genoemd te worden. Ze moest een giechel inslikken. Maar ja, waar was ze nou wel aan gewend? Wat een sauna was, wist ze wel, maar ze was er nog nooit in geweest. De houten ruimte leek haar gevoelens weer te geven: heet en benauwd.

Maar als dit was wat vorsten deden, dan zou zij dat ook doen. Ze zou alles doen. Daarom zat ze op de warme houten latten, en luisterde ze naar de kalmerende new age muziek. Was dit echt of zou ze zo wakker worden in haar smalle bed in Vermont, alweer te laat voor haar werk. Keihard kneep ze zichzelf in haar bovenbeen, daarna in haar buik, maar er gebeurde niets. Het deed pijn en haar huid vertoonde twee rode plekken, dat was alles. Stilletjes bleef ze zitten in haar hete houten cel zwetend als een otter.

Maggy was vastbesloten van elke minuut te genieten. Met haar hoofd naar achteren probeerde ze langzaam en diep adem te halen in de zware lucht, en liet ze de intense hitte op haar inwerken.

Toen de lichten en de warmte enige tijd later uitgeschakeld werden, kwam ze slaperig tevoorschijn, en wikkelde ze zich weer in haar badjas. In de glazen ruimte stond haar een persoonlijke schoonheidsbehandeling te wachten. De bedienden dwarrelden om haar heen en polijstten en harsten alle delen van haar lichaam waar ze maar bij konden. Er volgde een manicure en een pedicure. Haar wenkbrauwen werden bijgewerkt en haar haren geknipt zonder dat haar iets gevraagd werd. En elke keer wanneer ze oogcontact maakte, stond er even later weer een bord met heerlijk en kleurrijk eten voor haar neus. Iemand masseerde haar van top tot teen en behandelde haar met crèmes en kleurspoelingen en de hemel mocht weten met wat nog meer, totdat ze zich een volledig nieuwe vrouw voelde.

En zodra ze klaar waren, wikkelden de bedienden haar in een donzige handdoek die groot genoeg was voor vier personen, en leidden ze haar terug de villa in.

De avond tevoren was ze zo moe geweest dat ze nauwelijks om zich heen had gekeken. Maar na een dag waarin ze meer verwend was dan ooit in haar leven, nam ze haar omgeving blij in zich op.

Reza had dit de villa genoemd, maar het leek Maggy een paleis toe. Opgewreven marmer in alle richtingen. Kamers vol onbeschrijflijk kostbare spullen. Zitbanken die op kunstwerken leken, op tapijten die dat waarschijnlijk waren. Nog nooit had ze zulke elegante meubelstukken gezien.

Waar ze maar keek, waren ramen, en overal kon ze de zee zien! Blauw met witte schuimkoppen. Uit elke kamer was er weer een ander uitzicht op het water. Het leek wel of de villa zelf op de golven dreef. De hoge plafonds waren gedecoreerd met kunstige panelen. Dat had vast een ingewikkelde naam, maar die kende ze niet. Aan elke wand hing kunst, en je hoefde geen kenner te zijn om te weten dat die van onschatbare waarde was. Een of twee stukken kwamen haar zelfs bekend voor, en dat zei wel wat.

Deze wereld was zo anders dat het haar duizelde.

Dit is echt een droom, waarschuwde het wrange stemmetje in haar hoofd haar. Wen er maar niet aan.

Maar dat wilde ze wel, zelfs al werd ze morgen weer wakker in haar kamertje in Vermont. Nu wilde ze eindelijk de prinses zijn die Reza dacht dat ze was, met een familie en een verleden. Dus liep ze zwijgend achter de bedienden naar haar suite terug. Als het dan maar voor even was, dan zou

ze van alles genieten. Van de gladde stenen vloeren, de prachtige kleuren overal, de antieke tafels en wandkleden, en de verse bloemen die overal stonden al was het buiten nog steeds winter.

Ze liep door haar privézitkamer met de open haard, gezellige sofa's en planken vol boeken, afgewisseld met kleine beelden. Er waren openslaande deuren die uitkwamen op het strand. Haar hart werd licht van de immense ruimte om haar heen. Die vlek aan de horizon was vast Italië. Of misschien Kroatië. Tenminste volgens de kaart op de zeer trendy Europese smartphone die een assistent haar eerder ter hand had gesteld.

‘Om het u makkelijk te maken, Uwe Hoogheid,’ had de man gemompeld.

In de telefoon stond precies één nummer geprogrammeerd, onder de naam Reza Constantijnen. Maggy had het opgemerkt, maar het nummer niet gebeld.

Vooralsnog volgde ze haar kleine entourage de enorme slaapkamer in met verfijnde vrouwelijke meubels en heel dikke kleden op de stenen vloer. Gisteravond was ze doodmoe haar hemelbed in gerold en binnen een tel in slaap gevallen. Nu was het bed weer opgemaakt als in een showroom en lagen er op het voeteneind kleren klaar.

‘Zijne Majesteit ontvangt u graag in zijn privésalon,’ vertelde een van de bedienden haar. ‘Zodra het u schikt.’

‘Ik neem aan dat dat betekent wanneer het hem schikt,’ mompelde Maggy. Aanvankelijk wilde ze een scherpe opmerking maken, maar daarvoor was ze veel te relaxed.

De vrouwen om haar heen lachten, en daar was ze ondersteboven van. Maggy was stekelig, dat zei iedereen. Tenzij mensen haar uitlachten, kon ze zich niet herinneren wanneer er in haar nabijheid voor het laatst mensen hadden gelachen.

‘Hij is de koning,’ zei een van de vrouwen zachtjes. ‘We dienen hem zoals het hem behaagt.’

Eigenlijk wilde Maggy daartegen protesteren, al was het maar uit principe, maar ze kon het niet opbrengen. Je kunt je later zorgen maken over het behagen van de koning, dacht ze, of misschien word je gewoon wakker straks.

De vrouwen gingen weer met haar aan het werk en gedachteloos liet ze hen begaan. Terwijl ze op haar kaptafelstoel zat, besepte ze dat ze er bewust voor zorgden dat ze niet in de spiegel kon kijken. Prima, hoor. Dit was haar

prinsessendroom en ze zou van elke seconde genieten, voordat ze weer in de echte wereld teruggegooid werd. Want als je het maar graag genoeg wilde, werd het misschien wel de werkelijkheid.

Een van de vrouwen maakte haar zorgvuldig op en een ander föhnde haar haren. Ze namen de tijd. Toen ze klaar waren, gaven ze haar een stapel ongelooflijk zachte zijden spulletjes. Het duurde even voor ze doorhad dat het een beha en een slipje waren, heel anders dan de katoentjes die ze normaal droeg.

Zelfs haar voeten leken van iemand anders, dacht ze, bij het aantrekken van het slipje achter een handdoek die de bedienden ophielden. Haar nagels waren gepolijst en gevijld, en dieprood gelakt. Haar voeten waren nu zo zacht... heel anders dan voorheen: pijnlijk met eeltige hielen. Het slipje paste perfect, evenals de bijpassende beha. Ze wilde er niet aan denken wie haar maten zo goed had geschat, want dat zou het vuur diep in haar schoot maar weer opstoken.

Daar was ook geen tijd voor. De bedienden hesen haar snel in de duifgrijze jurk die klaarlag, die er niet erg spannend uitzag, maar als een fluistering om haar lichaam gleed zodra ze hem aantrok. De schoenen hadden zulke hoge hakken dat ze verwachtte dat ze wel zouden knellen, maar het leek wel of ze sloffen droeg.

Dat verklaarde een boel over de dingen die ze bekende personen in de tijdschriften had zien dragen. Wie had ooit gedacht dat al die uitzinnige kleren zo comfortabel waren? Geen wonder dat Reza zo laatdunkend over haar kleding had gedaan. Dat begreep ze nu wel.

Daarna voelde ze dat ze iets om haar nek vastmaakten, koel en glad op haar huid. Iemand schoof een ring aan haar wijsvinger, en vervolgens liepen ze gehaast met haar de kamer uit. Buiten zonk de zon in een oranje gloed in de zee, en ook de zachte verlichting in de villa was heel indrukwekkend. Die kleurde de hal in een vrolijk licht, tenminste zo scheen het haar toe.

Ze liepen de hal door en op dat moment drong pas tot haar door dat haar suite grensde aan die van Reza. De kamers waren zo groot en de gang zo lang dat dat niet zo leek. Er was ook een tussendeur, die op slot zat toen ze hem gisteravond had geprobeerd, die vast naar zijn vertrekken leidde. Bij die gedachte voelde ze stroomstootjes door haar hele lijf gaan.

Al snel stond ze in de prachtige suite van de koning. Zijn privésalon was net zo groot als de balzaal van een hotel. Ze kwam ogen te kort. Ook hier

was de verlichting precies goed. Het licht weerkaatste van al het ingelegde goud en overall in de ruimte waren zithoeken gemaakt met elegante zitbanken en groepjes stoelen. Zelfs de wanden waren behangen met goud en karmozijnrood. Dit was echt de kamer van een koning, dacht Maggy.

En in het midden van al die pracht en praal stond Reza, in weer een ander perfect gesneden donker pak dat hem er imponerend deed uitzien. Zijn grijze ogen waren op haar gericht alsof het de eerste keer was dat hij haar zag.

Alsof hij hier zijn hele leven op had gewacht, dacht ze opgewonden.

Zijn blik gaf haar rillingen. In haar binnenste vlamde een nieuwe en gevaarlijke hitte op en haar hart ging als een bezetene tekeer.

Onmerkbaar trokken de bedienden zich terug. Ze durfde zich niet te verroeren. En Reza stond daar maar, eindeloos lang voor haar gevoel, en de manier waarop hij naar haar keek, bezorgde haar het gevoel dat al het licht in de kamer in haar gevangen was.

Het kon niet anders of hij zag dat ze stond te stralen.

‘Ik weet niet wat ze gedaan hebben,’ hoorde ze zichzelf zeggen. Totaal niet zichzelf zei ze maar wat. ‘Ik mocht niet in de spiegel kijken.’

Zwijgend stak hij zijn hand uit.

Maggy aarzelde geen moment. Leef de droom, hield ze zichzelf voor, en ze nam zijn hand in de hare. Kolkende lava stroomde door haar lichaam bij die aanraking, en ze vroeg zich wanhopig af waarom ze zich hier met hart en ziel aan had overgegeven. Aan hem had overgegeven. Maar nu was het al te laat.

Reza leidde haar naar een enorme spiegel in een vergulde lijst die aan de andere kant van de ruimte in de hoek stond.

Daarna posteerde hij haar voor de spiegel, en ging hij achter haar staan. Veel te dichtbij. Zijn ene hand hield de hare vast en met zijn andere oefende hij lichte druk op haar middel uit. Haar knieën knikten bij dit heerlijke contact. Maggy wist dat ze hem weg moest duwen, dat hij haar niet moest vasthouden. Ze wist dat ze iets moest doen.

Maar ze stond daar maar te staren.

‘Kijk nou toch eens,’ mompelde hij. Zijn rauwe stem klonk als fluweel, veel te dicht bij haar oor en de moedervlek waarvan hij altijd het bestaan had geweten. ‘Ze hebben precies gedaan wat ik vroeg. Dit ben jij, Magdalena Santa Domini.’

De vrouw in de enorme goudomrande spiegel was... niet Maggy. Of als ze het was, was het een versie van haarzelf die Maggy nauwelijks kon bevatten. Een droomversie waar ze zelf nooit op was gekomen.

Enerzijds wist ze dat zij het was en toch... Anderzijds kon dat onmogelijk zo zijn.

Een prinses, fluisterde het stemmetje in haar binnenste bijna eerbiedig. Je ziet eruit als een prinses.

Haar haren hadden ze weer hun natuurlijke kleur gegeven, een glanzend kastanjebruin, en ze hadden het naar achteren gedaan. De diepgouden en roestbruine kleuren lichtten op en daardoor leken haar ogen te stralen onder de elegante wenkbrauwen. Haar gezicht was zacht, en ze vond dat ze er anders uitzag, en dat kwam niet alleen door de subtiele make-up. Ineens beseftte ze dat ze er uitgerust uitzag. Niet uitgeput, in ieder geval.

Nog nooit had ze er zo stralend uitgezien.

De jurk leek zo uit een duur modeblad te komen waarvan ze altijd net deed alsof ze die verfoeide. De zachtgrijze kleur trok meteen de aandacht en deed Maggy's bleke huid stralen. Het leek een eenvoudige jurk, maar dat was bedrieglijk. De manier waarop hij om haar lichaam plooidde, van de geraffineerde halslijn naar haar knieën, en licht getailleerd juist onder haar borsten, gaf haar een soort ingetogen en klassiek sexappeal zonder echt iets te laten zien. Ook de schoenen waren heel elegant. Om haar nek droeg ze een glanzend diamanten collier en aan haar wijsvinger een ring met edelstenen in verschillende kleuren, die allemaal glinsterend het licht vingen.

Maar bovenal zag ze er volledig anders uit dan de Maggy die ze gisteren nog in de spiegel had gezien. Als ze niet beter had geweten, kon ze zomaar denken dat ze een verloren gewaande prinses zag. En ze durfde het nauwelijks te zeggen, maar ze leek echt op die foto van de koningin die hij haar had laten zien.

De koningin. Haar móéder.

Maar daar wilde ze nu nog niet aan denken, en ze haalde diep adem. Op dat moment bemerkte ze dat Reza haar nog steeds vasthield. Plotseling kon ze aan niets anders meer denken dan het verleidelijke idee dat als ze ietsjes naar achteren leunde, ze zich tegen zijn borst kon nestelen.

Het zou haar altijd een raadsel blijven hoe ze zich had kunnen inhouden.

‘Als je er na één dag al zo uitziet!’ Zijn stem vlak bij haar oor deed haar beven. Hij stapte bij haar vandaan. ‘We zullen hier enkele weken blijven. Aan het eind van ons verblijf verwacht ik van je dat je je in de openbaarheid goed van je taken zult kunnen kwijten.’

‘Ja,’ zei ze, want ze moest iets zeggen. Ze kon toch niet al die dingen zeggen die uit die rauwe plek diep in haar binnenste opborrelden? Dit was wat ze was en niks anders. ‘Dat zal wel.’

Maggy keek naar haar weerspiegeling in het grote raam en dacht: ik ben mezelf niet meer. Ik ben de sprookjesprinses die hij in één dag van me heeft gemaakt, zoals hij gezegd had. En ze wenste dat het sprookje nooit uit was.

Nu ze eruitzag als een prinses was het nog erger. En nog veel erger was dat hij haar zo had vastgehouden.

Reza hield zichzelf voor dat deze gestoorde obsessie beneden zijn waardigheid was. Dat hij niet zijn vader achterna kon gaan, vooral niet met deze vrouw. Als ze zijn koningin werd – en dat ging gebeuren – dan zouden ze absoluut de formaliteiten in acht moeten nemen. Zich het hoofd op hol laten brengen door een maîtresse was één ding, maar dat laten gebeuren met de vrouw die zijn kinderen zou moeten baren, was nog veel erger. Waar hield het op? Welke verwoesting zou hij aanrichten? Hij kon er zich geen voorstelling van maken. Het mocht gewoon niet.

De dagen in zijn kantoor bracht hij door met kroonzaken; omringd door zijn adviseurs bestuurde hij zijn land op afstand. En als hij erop stond dat het ongeluk van twintig jaar geleden weer werd onderzocht, dan was dat maar zo. Ze moesten uitvissen hoe een Santa Dominiaans kind dat betrokken was bij een auto-ongeluk in Montenegro, de Atlantische Oceaan had kunnen oversteken om in de Verenigde Staten te eindigen. Prinses Magdalena zou zijn koningin zijn. Wat haar was overkomen, zou in de openbaarheid komen en verweven worden met de geschiedschrijving over de monarchie.

Vanaf nu zorgde hij ervoor dat haar dagen gevuld waren met het belangrijke werk om een Amerikaanse vondeling om te toveren tot een lid van de meest gevierde Europese koninklijke familie.

Direct kreeg ze een compleet nieuwe garderobe die bij haar positie paste. Milanese modeontwerpers liet hij invliegen met unieke stukken die ze kon passen en waaruit ze kon kiezen, met de hulp van zijn persoonlijke

kleermakers. Speciale juweliers werden uit Parijs ontboden om haar enkele gepaste juwelen te bezorgen totdat ze toegang had tot de Santa Dominiaanse koninklijke juwelen, en niet te vergeten de juwelencollectie van de Constantijnen die ze na haar huwelijk zou moeten dragen.

Zo werd er volgens de laatste mode voor de buitenkant van zijn verloofde gezorgd. Bovendien liet hij spraakcoaches komen om haar spraak en taalgebruik te verbeteren. In zo'n korte tijd kon hij haar niet het Italiaans en Duits leren dat elke inwoner van de Constantijnen vloeiend sprak, maar haar Engels kon wel verbeterd worden. Het Amerikaans uit de provincie kon vervangen worden door Europees Engels. Dat zou de Constantijnen beter in de oren klinken.

Er kwam een voormalige prima ballerina om zijn koningin te leren hoe ze moest lopen, staan, handen schudden, en eerbiedige reverences maken. Met een aantal van zijn naaste medewerkers ging ze om de tafel zitten om de beginselen te leren van de diplomatie die ze volledig moest beheersen bij alle formele aangelegenheden. Weer iemand anders praatte haar bij over de ingewikkelde geschiedenis van Santa Domini en de Constantijnen. Op die manier liep ze niet al te veel risico om oude en nog steeds etterende wonden, zoals alle oude Europese naties er wel een paar hadden, weer open te rijten. Zijn eigen pr-medewerkers leerden haar hoe ze met camera's en verslaggevers om moest gaan en met de smakeloze werkelijkheid van een publiek leven in de roddelpers. Zelfs zijn ontzagwekkende oude kinderjuffrouw liet hij overkomen, nu tegen de tachtig, om Maggy dezelfde ultracorrecte manieren bij te brengen die ze hem vroeger geleerd had, aan tafel en waar een vorstin zich dan ook maar zou vertonen.

'Een staatsdiner is een optreden,' hoorde hij Madame Rosso in de officiële eetzaal zeggen. Haar stem galmde nog net zo als vroeger. 'Of u nu trek hebt of niet, dat heeft er niets mee te maken. Uzelf volproppen doet u maar in uw eigen tijd. Een banket is een gebeurtenis waarbij u allereerst een koninklijk persoon bent en nooit een hongerig persoon. Begrijpt u me?'

'Ik begrijp het.' Maggy's stem klonk nu zo innemend dat hij in de gang bleef staan, vergetend waarnaar hij op weg was.

Tegenwoordig was ze zo begripvol wanneer je haar iets vroeg. Altijd stemde ze toe, knikte ze, of ze maakte een reverence. Haar accent zwakte ze af, en ze temperde haar toon. Het was alsof ze door een buitenaards wezen was overgenomen, dacht Reza somber. Het feit dat hij niet echt blij was dat

ze zo gemakkelijk de leerstof opnam op wat zij de Prinsessenschool noemde toen ze even haar oude zelf liet zien, irriteerde hem behoorlijk.

Als hij eerlijk was, was er iets veel gevaarlijkers aan de hand dan dat hij alleen maar kwaad was op zichzelf.

Reza kon gewoon niet geloven dat hij de schelle blondine met de scherpe tong miste die hem zo respectloos had aangekeken in Vermont. Natuurlijk probeerde hij zichzelf wijs te maken dat het daar niet aan lag. Maggy was gewoon verdiept in haar koninklijke studie en werd de prinses die ze altijd had moeten zijn. De echte Maggy zou aan het eind wel weer tevoorschijn komen, daar was hij zeker van.

Ondertussen vroeg hij zich af waarom hij in hemelsnaam wilde dat ze zich niet netjes gedroeg. Het ergerde hem mateloos dat hij zo zwak was waar het deze vrouw betrof.

Maar goed, daar had hij geen antwoord op. Hoe beter ze haar rol vervulde, hoe moeilijker hij het vond om haar te weerstaan. Het was alsof het laklaagje van de prinses die hij altijd al had willen hebben dat over dat onverschrokken schepsel uit Vermont lag, deze vrouw tot zijn eigen, persoonlijke, levende ondergang maakte. Hoe hij er ook tegen vocht.

Ondertussen vermoedde hij dat hij er misschien iets te veel op aandrong dat ze elke avond samen dineerden. Deze formele diners waren een manier om haar vooruitgang te beoordelen, hield hij zichzelf voor. Dat ze noodzakelijk waren, en misschien was dat ook wel zo. Maar hij wist ook donders goed dat dat niet de reden was waarom hij de hele dag naar het diner uitkeek.

Hij pleegde verraad aan zichzelf en aan alles waar hij voor stond, en kon er maar niet mee ophouden.

Op een avond trof hij haar een uur voor het diner in de balzaal aan, hardop tellend, terwijl ze een wals oefende. Ingespannen staarde ze naar haar voeten, en ze hield haar armen stijf gekromd in de lucht.

Zijn verlangen naar haar was erg genoeg, maar dat smeltende gevoel in zijn borst was nog veel erger. Het vertegenwoordigde een onacceptabel gevaar, en het werd hoe langer hoe heviger naarmate ze veranderde.

Reza wilde doorlopen en zich omkleden voor het diner, wilde de formele relatie die ze hadden in stand houden, anders werd hij gek.

Maar in plaats daarvan liep hij naar haar toe.

Maggy was druk met tellen en zag hem niet aankomen. ‘Een, twee, drie, vier. Een, twee, drie, vier. Eentweedrie –’

Zodra ze hem zag, stopte ze, en ze leek te bevriezen met haar armen nog steeds uitgespreid alsof ze met een geest danste.

Er kon van alles over hem gezegd worden, en op dit moment vooral weerzinwekkende dingen en te veel lijkend op zijn vaders gedrag, maar hij was geen leugenaar. Wat die warmte was in haar blik, wist hij precies. Hetzelfde vuur voelde hij door hem heen razen.

‘Wat doe je?’

Hij zag er zeker heel gespannen uit, want ze klonk zo raar. Dat hij zo doorzichtig was, had alle alarmbellen moeten doen rinkelen. Maar het kon hem niks schelen.

Als hij dan zo zijn ondergang tegemoet ging, dan moest dat maar. Nu was ze precies zoals hij haar altijd had willen hebben.

‘Laat me je helpen,’ zei hij met omfloerste stem.

Reza wachtte niet op haar reactie. De kamer doorkruisend nam hij haar gewoon in zijn armen, en hij besteedde geen aandacht aan wat er tussen hen gebeurde. Met haar hand in de zijne, en haar andere hand op zijn schouder hield hij haar op de correcte afstand. Zelf vond hij dat hij wel een batterij medailles verdiende omdat hij haar niet ruw tegen zich aan trok zoals hij eigenlijk wilde.

En toen begon hij te dansen, zwierend met haar in zijn armen. Dat er geen muziek was, deerde hem niet. Haar ademhaling en het verlangende bonzen van zijn hart waren genoeg. Niets deed er verder toe.

Reza keek bewonderend naar zijn prinses, zijn koningin. Haar donkere haar, in de kleur die hij het liefst zag, was vanavond hoog opgestoken en ze droeg een hemdjurkje waarin ze er erg jong en tegelijk erg chic uitzag. Nog steeds was ze tener, al was ze die hongerige uitstraling van de afgelopen tijd kwijt. Er was helemaal niets meer wat afleidde van haar schoonheid.

En hij vond het bijna onverdraaglijk heerlijk om haar in zijn armen te hebben.

‘Het is moeilijk om de vrouw die ik in dat café ontmoette nu in overeenstemming te brengen met jou.’ Weer kon hij zijn mond niet houden. Het was als een muggenbult waaraan hij moest krabben. ‘Je bent zo angstaanjagend inschikkelijk.’

‘Ik ben nog steeds dezelfde,’ antwoordde ze.

Haar antwoord had ze wel heel snel klaar, vond hij. En hij vond het niet leuk dat ze haar blik op zijn kin gericht hield, alsof ze hem niet wilde aankijken. Ze verstopte zich gewoon in zijn armen.

‘Ik hoef er nu alleen niet meer aan te denken om de huur op tijd te betalen, maar aan welke vork ik moet gebruiken.’

Ook dat kwam er heel gladjes uit en er was geen enkele reden waarom dat hem stoorde. Dit wilde hij toch? En dit was wat zij verdiende. Het was juist goed dat ze er zo presentabel uitzag en zich prettig gedroeg. Het was voor hen beiden een beetje vernederend dat hij terugverlangde naar haar vroegere zelf. Bah, hij kon zichzelf niet uitstaan.

Je bent een koning, zei een stem in zijn binnenste die verdacht veel op de besliste, vormelijke stem van zijn moeder leek. Regeer je of laat je je regeren? Dat had ze tegen hem gezegd in die duistere dagen na zijn vaders dood. Ze wisten allemaal dat die zelfmoord had gepleegd om de rotzooi die hij van zijn leven en van zijn land had gemaakt, te ontlopen.

Abrupt stond hij stil en Maggy viel bijna tegen hem aan. Hij liet het haast gebeuren, zo verlangde hij ernaar, maar op het laatste moment hield hij haar overeind.

‘Ik zal de dansleraar opdracht geven meer aandacht te besteden aan je voetenwerk,’ hoorde hij zichzelf met een ijskoude stem zeggen. ‘Je kunt niet over buitenlandse hoogwaardigheidsbekleders struikelen zonder een internationaal incident te veroorzaken.’

Haar kin ging omhoog, en ze probeerde haar hand uit de zijne te trekken. Stevig hield hij hem vast.

‘Als je bedenkt dat ik ongeveer een week geleden helemaal niet kon dansen, gaat het best goed,’ zei ze kalm, al meende hij een vonkje van haar oude opvliegendheid te horen.

En daar genoot hij van. Wat een sneue vent was hij, zeg.

‘Het is niet belangrijk wat jij ervan vindt, prinses.’ Zijn blik was strak gericht op het zachte holletje van haar hals, waar hij haar hartslag zag. Reza vroeg zich af of zij hetzelfde voelde als hij.

‘Het gaat erom wat ik vind.’

Toen ze weer haar hand wilde lostrekken, liet hij haar gaan. Maggy deed een stap achteruit, stak haar kin opstandig in de lucht en met haar uitdagende ogen op hem gericht, maakte ze een perfecte reverentie.

Het was misschien wel het meest veelzeggende gebaar dat hij ooit had gezien. Zeker aangezien die plaatsvervangende opgestoken middelvinger voor hem bedoeld was.

‘Bravo.’ Hij wilde in lachen uitbarsten. ‘Maar ik waarschuw je maar om dat niet te doen voor andere vorsten die je ontmoet. Vooral niet met die houding van je. Anders word je nog onthoofd. Doet er niet toe dat dat al eeuwenlang verboden is.’

‘Als dat een belediging was, moet ik iets verkeerd geleerd hebben.’ Haar karamelkleurige ogen glommen uitdagend. ‘Mijn oprechte verontschuldiging als ik aanstoot heb gegeven, Majesteit.’

En dat was de laatste druppel. Zoals ze zijn titel uitsprak, kordaat en venijnig, alsof dat een nieuwe belediging was, maar tegelijkertijd ook een soort liefkozing.

Onwillekeurig liep Reza op haar af en pakte haar schouders vast. Eindelijk raakte hij haar aan.

‘Reza...’ fluisterde ze.

Hij negeerde het nu hij zo dicht bij haar was, raakte haar aan, en dat veranderde alles. Al die spelletjes die hij de laatste weken gespeeld had, waren vergeten.

Er was alleen maar dit, er was alleen Maggy.

Even meende hij dat ze zijn naam weer zei, maar dat leek van heel ver weg te komen. Zijn duimen wreven over haar zachte huid, heen en weer alsof hij het niet kon helpen. Direct zag hij dat ze kippenvel kreeg, en dat vertelde hem alles wat hij wilde weten.

‘Je kunt me niet tergen met je gloednieuwe manieren en dan alles terugnemen door mijn naam uit te spreken, prinses. Zo werkt dat niet.’

Haar handen lagen plat tegen zijn borst, maar ze duwde hem niet weg. Haar vingers leken zich vast te haken aan zijn jasje. Alsof ze zich aan hem vast wilde klampen.

En haar volle, weelderige mond was binnen handbereik.

Reza deed niet langer alsof hij de zaak onder controle had, alsof hij weerstand kon bieden aan haar. Hij deed niet langer alsof. Punt.

Op dat moment verdoemde hij zichzelf volledig en vervolgens nam hij bezit van haar mond.

Hoofdstuk 7

Zijn mond voelde net zo hard aan als hij eruitzag. Compromisloos en streng bewoog die over de hare, nam bezit van haar en proefde van haar, haar aanmoedigend hetzelfde te doen.

En zodra ze dat deed, toen ze zijn kus beantwoordde, proefde ze Reza's gloeiende en meedogenloze essentie.

Het was meer dan verrukkelijk.

Dit is geen droom, fluisterde iets binnenin haar, dit is de sprookjeskus aller tijden, en het is echt.

Ze gaf zich over aan zijn eisende mond. Zijn kus was warmte en licht, stroomde door haar heen en zette haar in brand. Haar hart maakte een salto en haar borsten leken te zwellen van begeerte. Haar tepels waren harde knopjes geworden, en tussen haar benen voelde ze een zachte, smeltende gevoeligheid.

Zijn handen grepen haar bovenarmen stevig beet, en hij trok haar dicht tegen zich aan. Maggy wilde maar één ding: méér. Meer Reza. Meer van die strenge mond. Meer van deze wilde, opzweepende begeerte die haar volledig in bezit nam, die haar hebzuchtig maakte. Die haar helemaal de zijne maakte, alsof dit precies was waar ze thuishoorde.

Plotseling veerde ze op op haar tenen, en begroef ze haar vingers in zijn gespierde borst. Zijn kus verdiepte zich verder. De wereld ontplofte.

Alle opwindning van de afgelopen weken, alle gevoelens en verlangens, kwamen naar boven. Keer op keer nam hij bezit van haar mond, meedogenloos en bijna onverdraaglijk, en ze kon niet dicht genoeg bij hem zijn.

Maggy wilde het allemaal.

Op slag maakte hij een grommend geluid dat ze niet herkende, maar op een speciale manier begreep... dat haar diepe vrouwelijke wezen raakte.

Deels had ze zich altijd afgesloten, maar nu smolt ze in zijn armen. Wederom kuste hij haar, en ze beantwoordde zijn kussen met alles wat ze in zich had, met het vuur en de hunkering die ze tot nu toe ontkend had. Er was nu geen weg terug meer, wist ze.

Prinses zijn was één ding. Die rol kon ze kennelijk spelen. Ze vond het zelfs leuk.

Maar hij kuste haar alsof ze de vrouw was die ze altijd had willen zijn. Alsof ze echt de zijne was.

Alsof hij die gevaarlijke gedachte kon lezen, maakte Reza zijn mond ruw los van de hare. Zo snel en zo onverwacht dat ze even duizelig dacht dat ze de woorden echt had uitgesproken.

Dat zou een ramp zijn geweest. Het werd er allemaal alleen maar ingewikkelder door.

Schalks vroeg ze zich af of het was gebeurd als ze niet al gevoelens voor hem had gehad.

Zijn ademhaling ging met horten en stoten alsof hij gerend had, of misschien ademde zij wel zo zwaar. Maar hij liet haar niet los. Zijn handen waren sterk en tegelijk elegant, en hij hield ze stevig om haar bovenarmen.

Eigenlijk zou ze zich nu gevangen moeten voelen, dacht ze, maar dat was niet zo. In plaats daarvan voelde ze zich veiliger dan ooit, en het maakte niets uit dat zijn gezicht op onweer stond.

‘Dit mag niet,’ zei hij knarsetandend, met zijn knappe, woeste gezicht dicht bij het hare.

Met haar borsten stond ze zo stevig tegen zijn borst aan gedrukt dat ze haar eigen tepels voelde schroeien.

Nu zou ze toch van slag moeten zijn. Zijn toon was onaangenaam geweest. Maar ze kon geen andere plek verzinnen waar ze liever was dan hier in zijn armen, hoe zijn reactie ook was.

‘Ik dacht dat je met me wilde trouwen,’ fluisterde ze. Uit haar stem klonk vrouwelijke wijsheid. Nog nooit had ze met iemand geflirt. Maar nu bracht ze haar hoofd naar achteren en drukte haar onderlichaam tegen het zijne. Toen hij zijn adem inhield, glimlachte ze. ‘Hoe had je dat gedacht als we dit niet doen?’

Daarop duwde hij haar van zich af, en ze voelde zich verlaten, alsof hij haar had getrapt. Even wankelde ze, zo snakke ze naar zijn nabijheid.

Maar haar innerlijke stem hield haar voor dat het maar goed was dat ze geen gevóelens voor hem had.

Duister keek hij haar aan. ‘Ons huwelijk zal gefundeerd zijn op wellevendheid en respect,’ snauwde hij.

Zo kende ze hem helemaal niet. Geen afstandelijkheid, geen koninklijke overtuiging.

‘Niet op deze... niet-aflatende begeerte.’

Haar hoofd boog ze opzij, en ze deed haar armen over elkaar, al mocht dat niet van haar houdingcoach.

‘Ik heb nieuws voor je, Reza,’ zei ze zacht. Hoe ze zo kalm kon zijn, begreep ze zelf niet. Alsof haar lichaam wist dat ze hier bij hem veiliger was dan waar dan ook. ‘Nageslacht maak je niet van wellevendheid en respect. Dat klinkt meer als handen schudden en tenzij het voor koningen anders is, krijg je het zo niet voor elkaar.’

‘Dit is wie ik ben.’ Zijn stem klonk nog rauwer, in zijn ogen wakkerde de storm aan.

Maggy staarde hem aan. Zijn gezicht was een en al woede. Donker en hels. Maar daaronder voelde ze iets wat ze instinctief begreep, al kon ze het niet benoemen. Zelf voelde ze het ook, als een gloed.

‘Er is in mijn leven absoluut geen plaats voor dit soort afleiding.’

‘En met dit soort afleiding bedoel je een echtgenote? Of een koningin?’ Nadenkend keek ze hem aan. ‘Of heb je het nu over een kus?’

En ze zag hem omkeren als het blad aan een boom. Direct onderdrukte hij zijn stormachtige gevoelens en sloot zich af, van het ene moment op het andere. Het was alsof hij zich strak oprolde als een gewapende bal. Zijn uitdrukking werd kil en zijn mond verstrakte. Hij rechtte zijn rug en die intense meedogenloze kracht die hij uitstraalde, leek de hele ruimte te vullen.

Dit was de koning van de Constantijnen in volle glorie. Maar Maggy had de man gekust en die wilde ze terug. Opnieuw wilde ze dansen in de storm.

‘Je vervult je rol met verve,’ zei hij op de vertrouwde onbewogen toon.

‘Ik verwacht dat we je al snel aan de wereld zullen kunnen tonen.’

‘Zoenen koningen niet?’ vroeg ze mild, met die uitdagende ondertoon die haar altijd zo’n slechte naam had bezorgd. ‘Ik besepte niet dat dat een inbreuk op het koninklijk protocol was.’

Verbaasd en arrogant, zoals in het café, keek hij haar aan. Maar er was iets in haar veranderd. Zijn uitdrukking zag ze wel, en ze herinnerde zich welke invloed die toen op haar had. Maar nu was er een vuur in haar ontstoken dat zich een weg naar buiten brandde.

‘Pardon?’

Het klonk vragend al was de toon afstandelijk en koninklijk verontwaardigd. Maar het was geen vraag.

Opzettelijk haalde ze haar schouders op. ‘Je lijkt zo...’ Maggy imiteerde zijn afwijzende handgebaar een beetje. ‘...van je stuk. Ik dacht dat er misschien een soort koninklijke proclamatie was waarin stond dat de koninklijke lippen niet die van een ander mochten raken.’

Er trilde een spiertje in zijn kaak. ‘Die is er niet.’

‘Dan ben ik het probleem.’ Onderzoekend keek ze hem aan. ‘Probeer je me dat te vertellen? Dat je toch bezwaar hebt tegen een Tokkie? Zelfs nadat je al die weken, alleen voor mij, de Henry Higgins uit My Fair Lady hebt uitgehangen?’

Reza leek uit te dijen, de kamer te vullen, al bewoog hij niet. Maggy voelde hem gewoon overal. Zijn uitstraling omringde haar, drukte tegen haar aan. Woede en goddelijke gerechtigheid waren als een mist die de kamer binnenkroop en die helemaal vulde.

‘Ik zie je vanavond bij het diner,’ zei hij kil. ‘Wees op tijd. We zullen het hebben over de geschiedenis van de Constantijnen en de troonsopvolging van Santa Domini.’

Op een of andere manier slaagde ze erin haar uitdrukking neutraal te houden. ‘Dat klinkt spannend.’

Zijn kaak verstrakte. ‘Over deze ongelukkige episode zullen we nooit meer spreken, dus laat dit helder zijn. Jij bent geen Tokkie. Je bent de dochter uit een oeroud, eerbiedwaardig geslacht. En dat je het maar weet: ik heb geen probleem met wie of wat dan ook. Ik los problemen op en bindt verder met niemand de strijd aan, zoals het een man in mijn positie betaamt.’

‘Ben je daarom zo knorrig na één klein kusje?’ Maggy glimlachte toen hij haar woest aankeek. ‘Omdat je daar helemaal boven staat?’

Even dacht ze dat hij iets wilde zeggen, maar hij boog slechts geringschattend het hoofd. Daarna keerde hij zich met militaire precisie om en marcheerde de kamer uit.

Bedrukt bleef ze staan. Om het trillen onder controle te krijgen, dwong ze zichzelf langzaam te ademen. Haar mond voelde wat gezwollen aan na de zoete aanval van zijn lippen, en ze stond zichzelf toe haar eigen lippen met haar vingers te beroeren. Alsof ze zo zijn kus weer kon oproepen.

De waarheid was dat na vanavond alles veranderd was. Ook hij had dat door, meende ze, want waarom zou hij anders zo gereageerd hebben? Tot nu toe had ze zichzelf wijsgemaakt dat ze het spelletje gewoon zou meespelen omdat het haar weghaalde uit haar oude, lege leventje. Omdat dit betekende dat ze ergens bij hoorde, en ze nooit weggestuurd kon worden van de plek waar ze door haar geboorte recht op had. Dat dat het enige was wat ertoe deed.

Maar dat was een leugen geweest. Het ging net zo goed om Reza. Misschien nog wel meer.

Tenslotte had ze erin toegestemd met hém te trouwen, niet met een sprookje. Alles had ze achtergelaten omdat hij haar was komen zoeken. Hij. Niet zomaar iemand. Niet een van die roddeljournalisten die altijd bij elk lid van een vorstenhuis in Europa voor de deur lagen. Niet haar broer, al was ze nog steeds niet gewend aan het idee dat ze die had.

En ze had zich halsoverkop op deze spoedcursus gestort om iets anders te worden dan een uitschot. Maggy wist heel goed dat ze dat was geweest, wat hij ook zei. Niemand had zich erg druk gemaakt over haar oeroude stamboom toen ze een pleegkind was. Het was niet zo dat ze dit allemaal had gedaan omdat ze nu zo graag koningin wilde worden. Of zelfs maar omdat de kleren zo prachtig waren en ze dingen over zichzelf ontdekt had die ze anders nooit had geweten. Bijvoorbeeld het feit dat smaragden haar niet stonden, dat ze liever Louboutins droeg dan Jimmy Choos. Of dat ze maar geen genoeg kon krijgen van een zeer bijzonder badzout dat volgens haar kamermeisjes met de hand samengesteld was in een speciale boetiek op Bali. Dat was allemaal verrukkelijk, natuurlijk.

Maar als ze echt helemaal eerlijk was, had ze heel erg haar best gedaan om de vrouw te worden die Reza wilde.

Elke avond zat ze in de officiële eetzaal aan tafel, en deed ze haar uiterste best om die meedogenloze mond van hem een tikje zachter te maken. Elke avond kwam ze voor de dag met een riedeltje relevante feiten, en gebruikte ze het juiste bestek om te laten zien dat ze haar lesje goed had geleerd. Moeiteloos converseerde ze op de beschaafde manier die haar zou onderscheiden van het gewone volk terwijl ze er elegant bij zat. Dat was haar tenminste herhaaldelijk verteld. Onderlegd en toch laconiek, boeiend en niet te uitgesproken.

‘Aan tafel horen uitgesproken meningen niet thuis,’ zei Madame Rosso keer op keer tegen haar.

‘Nee, want de hemel verhoede dat een man zijn eetlust eens zou kwijtraken,’ had Maggy een keer gemompeld met een koppige blik op haar lege bord, na een uren durend college over tafelmanieren.

De vroegere kinderjuffrouw van de koning had haar langs haar lange neus openhartig aangekeken. ‘Dit gaat over diplomatie,’ had ze kordaat gezegd. ‘U bent een prinses van koninklijken bloede. U zult niet aan tafel zitten met mensen die van de straat geplukt zijn en niks weten van de actualiteit. Het is veel waarschijnlijker dat u naast mensen zult zitten die over die zaken beslissen. En als er bij een maaltijd politiek opgediend wordt, krijgt een mens daar maar indigestie van. Tijdens het eten gedraagt u zich alsof de wereld al perfect is, alsof er geen oorlog en conflicten zijn, en iedereen in uw nabijheid uw beste persoonlijke vriend is.’

‘Omdat niemand belangstelling heeft voor de mening van een prinses.’ Maggy had haar neus opgetrokken. ‘Ik snap het.’

‘Omdat een prinses een symbool is,’ kaatste Madame Rosso berispelend de bal terug. ‘U bent een beminnelijke herinnering aan wat voor velen een voorbije tijd is. Dat heet verfijning, Uwe Hoogheid. Dat is in de openbaarheid uw grootste wapen. Privé verwacht men van u dat u moeiteloos uw mening kenbaar maakt, op welke manier en tegen wie dan ook.’

En Maggy ontdekte dat ze inderdaad verfijnd wilde zijn. Liever wilde ze een symbool zijn van iets positiefs in plaats van het verwaarloosde kindje dat ze was geweest. Op alle mogelijke manieren wilde ze zich haar nieuwe rol eigen maken.

Maar vooral wilde ze van Reza zijn.

Eindelijk kon ze dit nu toegeven, nu haar mond nog steeds tintelde van zijn genadeloos heerlijke kus. Ze wilde van hem zijn.

Eerst had ze verondersteld dat de rol aannemen van de perfecte prinses de weg daarnaartoe zou zijn, omdat dat was wat hij nodig had, had hij gezegd. Of wat hij voor haar wilde. De perfecte prinses, en dan de perfecte koningin. En alles wat daarbij kwam kijken: nageslacht en een maatschappelijke positie en wat dies meer zij. Maar dat was geweest voordat hij haar gekust had, voordat ze gezien had dat hij helemaal niet zo

onbewogen was. Die storm die in hem woedde... ze wilde zich het liefst in het oog ervan bevinden.

Zijn kus had haar voor het eerst van haar leven goddeloos, verrukkelijk doen ontwaken. En dat betekende dat ze een ander plan moest verzinnen.

Twee avonden later – na een serie maaltijden die zo formeel waren verlopen dat ze verbaasd was dat ze niet in steen was veranderd – besloot Maggy dat de tijd rijp was om de proef op de som te nemen. Wat er tussen hen gebeurd was, had hij een niet-aflatende begeerte genoemd. Nu wilde ze wel eens weten hoe begerig hij echt was.

Want zij was uitgehongerd.

Na het eindeloze diner volgepakt met droge feiten, en Reza die haar dreigend over de prachtig gedekte tafel aankeek, gingen ze naar een van de salons die de villa rijk was. Reza koos elke avond een andere, maar het verloop was altijd hetzelfde. Ze zaten en praatten over dingen die nog onbeduidender waren dan waar ze het aan tafel over hadden gehad.

‘Dit is belachelijk,’ had ze op een van die eerste avonden gezegd, en ze had een gezicht getrokken. ‘Ik ga je niet vertellen wat ik in de zomervakanties deed toen ik opgroeide. Waarom zou je dat willen weten?’

‘Dat heet converseren,’ had hij stuurs geantwoord. ‘Het is net als dansen. Je doet alsof het je heel makkelijk afgaat, zodat de persoon met wie je praat zich op zijn gemak voelt.’

‘Als de persoon met wie ik spreek niet op zijn gemak is na negenhonderd gangen en te veel toetjes, denk ik niet dat een paar aangename leugentjes over mijn zomerse activiteiten veel zullen helpen.’

‘Je hoeft niet te liegen.’

‘Vooruit dan,’ beet ze hem toe, al vouwde ze wel beschaafd haar handen in haar schoot. ‘Dan vertel ik je over de zomer dat ik in de buurtwinkel werkte omdat ik geld wilde sparen om nieuwe schoenen voor school te kopen. Mijn pleegmoeder stal het onder mijn bed vandaan en kocht er drank van. Of wacht, misschien over die keer dat ik alleen maar een baan kon krijgen als serveerster in een ranzig motelrestaurant, maar de bedrijfsleider ontsloeg me omdat ik geen seks met hem wilde. Nee, ik weet het al. Die zomer dat ik een fantastische baan kreeg in een leuke boetiek op Main Street, maar ze me wegstuurden omdat ik geen auto had en het me zoveel tijd kostte om ’s morgens naar mijn werk te lopen dat ik altijd vies bezweet aankwam. Ik had niet helemaal de juiste uitstraling, weet je.’

‘Oké, de boodschap is helder.’

‘En wat deed jij in de zomervakanties?’ had ze hem gevraagd. ‘De kroonjuwelen oppoetsen? Voor de lol een paar boerenkinkels onthoofden? Je scepter als een kapmes gebruiken als je daar zin in had?’

‘In de zomervakanties deed ik vrijwilligerswerk.’

Dat antwoord had ze niet verwacht.

‘Vanaf mijn tiende. En elk jaar voor een andere liefdadigheidsorganisatie. Meestal in een ander land en voor een ander doel, maar wel allemaal praktisch. Vaak ging het om zieke kinderen, helaas, alhoewel ik ook wel greppels gegraven heb. Ik ben niet opgevoed als de wrede en egoïstische vorst die jij je voorstelt.’ Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Het zal je misschien verbazen, maar onthoofdingen, kapmessen en de kroonjuwelen zijn onder mijn bewind niet zo belangrijk.’

‘Ik dacht dat het daarom ging als je koning was,’ had ze gezegd. Maar de lol was er vanaf.

Even zweeg hij. ‘Het gaat bij luchtige conversatie na het diner om twee dingen. Ten eerste is die vrolijk, sprankelend. Het stelt je in staat om wat er in de kamer gebeurt te sturen. En ten tweede is die meer persoonlijk. De gasten zullen hebben gegeten, misschien iets te veel hebben gedronken. Het gebeurt heel vaak dat gesprekken dan meer de diepte in gaan. Maar dat gebeurt niet als we allemaal zwijgend blijven zitten.’

Strak had ze naar hem gekeken. ‘Ik ben dus de afleiding?’

Om zijn lippen speelde een lachje. ‘Mijn moeder hield eens een zaal vol mannen die op het punt stonden de strijd aan te gaan, volledig in de ban met haar verhaal over de bals die ze als jonge vrouw had bijgewoond. Het had weinig om het lijf, maar ze maakte ze aan het lachen. Het stelde mijn vader in de gelegenheid om terloops een man te spreken die destijds bekendstond als de Slager van de Balkan. Daarna was de spanning deels weggevloeid.’ Bedachtzaam walste hij een amberkleurige vloeistof rond in zijn glas alvorens hij haar scherp aankeek. ‘Onderschat nooit het belang van die afleiding, prinses.’

Deze avond gingen ze naar Maggy’s favoriete salon. Dat zag ze als een goed voorteken. Het was een oude studeerkamer die meer als een gezellige bibliotheek voelde dan een kille zitkamer. Er stond een antieke wereldbol met allemaal verkeerde landennamen en grenzen die al lang geleden veranderd waren. Gebonden boeken met goud op snee stonden in kasten

langs de wanden. Het vuur brandde helder en hield het stormachtige winterweer op afstand.

Maggy genoot van de tikkende regen tegen de ramen. Opnieuw dacht ze aan de lust waarover hij het had gehad en hoe die ook door haar heen raasde.

Reza sprak over iets onbelangrijks wat zo ver afstond van haar gedachten dat ze niet eens deed alsof ze het volgde. Ondertussen had hij voor haar iets zoets alcoholisch ingeschonken, maar na een nipje had ze het glas weggezet. Vanavond was ze op jacht naar iets geheel anders.

Het duurde even voordat ze merkte dat het stil was in de ruimte. Alleen het knapperende haardvuur en de wind die de ramen deed rammelen, waren te horen. Ineens voelde ze Reza's grimmige blik op zich gericht.

Daar was ze helemaal niet van onder de indruk. Het probleem was dat ze hem leuk vond.

'Sorry.'

Overduidelijk had hij helemaal nergens spijt van.

'Verveel ik je?'

Bevallig stond ze op, zoals ze geleerd had, en ze streek haar jurk van prachtige donkerblauwe zijde glad die, zelfs nu ze hoge hakken droeg, tot op de grond hing. De manier waarop Reza haar bewegingen volgde – alsof hij het niet kon laten – verjoeg de zenuwachtigheid die ze voelde nu ze het echt ging doen.

Dit was het moment om erachter te komen of hij haar echt wilde, net zo graag als zij hem wilde.

Of die kus een vergissing was geweest, of dat het een nieuw begin zou zijn. Zo voelde het wel voor haar.

'Ik wil je bedanken,' zei ze.

Zoals gewoonlijk had hij het zich gemakkelijk gemaakt in een leunstoel, maar hij zat er nog steeds koninklijk bij. Hoe deed hij dat toch, vroeg ze zich af. Het pak dat hij vanavond droeg, sloot zo prachtig om zijn stevige, gebeeldhouwde lichaam dat het net leek of het een liefdeslied was voor zijn lijf.

Hoe graag wilde ze de woorden van dat lied kennen en het dan zingen.

Reza zei niets en dat maakte haar zenuwachtiger dan een of andere snijdende opmerking die hij had kunnen maken. Zwijgend zat hij wijdbeens

en keek hij slechts toe hoe ze hem naderde, en tussen zijn benen in ging staan.

‘Je hebt me alles gegeven.’

Net als bij de koninklijke intrigespelletjes die tijdens het walsen, het eten en borrelen werden gespeeld, probeerde ze het luchtig te houden, maar zo klonken haar woorden niet. Het was wel de naakte waarheid.

Oké, dacht ze, we gaan ervoor. Ze dwong zichzelf verder te gaan. ‘Ik wil iets terugdoen.’

‘We gaan toch al snel trouwen?’ Zijn stem klonk heel laag en een beetje wrang, maar hij keek haar aandachtig aan.

Die blik deed haar bloed sneller stromen en moedigde haar aan verder te gaan. En hij stuurde haar niet weg.

‘Dat lijkt me meer dan genoeg.’

‘Ik kan je met geen mogelijkheid iets geven wat je niet al hebt.’ Haar hart bonsde in haar keel. ‘Dus daarom dacht ik dat ik je iets zou geven wat ik nog nooit aan iemand gegeven heb.’

Zijn blik veranderde en zijn mond vertrok. ‘Prinses. Dat is niet nodig.’

Niettemin was ze absoluut niet van plan zich iets aan te trekken van zijn waarschuwende toon. Ze wilde het te graag. Hem wilde ze te graag. Dit was het begin, hij was het begin van haar nieuwe leven. En Maggy zou alles ervan proeven.

Al haar moed raapte ze bij elkaar, en al die gretige wellust die ze, eigenlijk als ze eerlijk was, al vanaf het begin had gevoeld, en ze zonk op haar knieën voor hem.

‘Maggy.’

Haar naam op zijn lippen, zijn licht commanderende toon, die beteugelde, alerte blik in zijn ogen, ze hield ervan. Ze gaven haar de rillingen, alsof zijn ogen dwars door haar heen boorden.

Vervolgens boog ze naar voren zodat ze haar handen op zijn dijbenen kon leggen en ze omhoog kon laten glijden. Haar doel was duidelijk.

Maggy herinnerde zich weer hoe ze in het café had gedacht dat hij een man leek die eraan gewend was dat mensen op hun knieën voor hem zaten. Had ze in feite toen al dit willen doen? Het water liep haar in de mond bij die gedachte.

Reza bewoog niet, verstarde. Maar hij was een man van vlees en bloed, en de hete knoop in haar maag leek naar het plekje tussen haar benen te

zakken. Haar hoofd gooide ze naar achteren om hem aan te kunnen blijven kijken. Die zilveren ogen, dat spiertje dat trilde in zijn kaak... het voelde als een stroom gesmolten lava die verlangend door haar heen trok.

Haar handen gleden verder naar boven. Intussen genoot ze van het gevoel van zijn gespierde benen. Zijn kracht. Die gloed. Ze voelde meer dan dat ze zag hoe zijn handen de stoelleuning omklemden.

‘Maggy.’

De manier waarop hij haar naam zei, was bedoeld om haar te doen stoppen, dat begreep ze. Maar hij beval haar niet op te houden.

Heel even hield ze in aan de bovenkant van zijn dijbenen, waar ze zijn harde erectie onder zijn gulp kon zien, die steeds stijver werd en haar steeds meer in zijn greep kreeg. Zachtjes streelde ze zijn gulp, en ze reikte naar zijn broekriem.

Onwillekeurig maakte hij een schokkende beweging, maar hij hield haar niet tegen.

Het geluid van de gesp klonk luider dan verwacht, ruwer en verrukkelijker. Maggy bloosde, maar ze kon nu niet meer stoppen. Haar adem stokte en ze voelde een wilde golf van begeerte tussen haar benen.

Met trillende handen trok ze zijn broek open. Wat was erger, dacht ze, het verlangen dat haar knieën deed verslappen of de paniek dat hij haar elk moment kon tegenhouden nu ze eindelijk zo dicht bij hem was.

Haar vingers wikkelde ze om zijn gezwollen mannelijkheid. Ze slikte moeizaam en genoot van het gevoel van zijn zijdezachte, gladde vel tegen haar handpalm zodra ze haar hand om zijn erectie naar boven liet glijden. Haar hele lichaam beefde van verlangen.

Zijn gezicht stond strak, en hij straalde zo'n felheid uit dat ze bang had moeten zijn. Maar ze was nog nooit bang voor hem geweest. Die glinstering in zijn ogen begreep ze nu, net zoals ze het snapte die avond toen hij haar had gekust.

Haar eigen hunkering maakte haar onhandig. En ze wist dat wat er ook gebeurde, hij net zo naar haar snakte als zij naar hem.

Die wetenschap voelde veilig, die ontdekking als een bevrijding. Die twee gevoelens gingen in elkaar op en versmolten.

Maggy pakte hem ook met haar andere hand beet, opende haar mond en zoog hem diep naar binnen.

Hoofdstuk 8

Reza begreep niet dat hij zich niet ter plekke in verlegenheid had gebracht.

Maggy's hete, gevoelige mond sloot zich om hem heen. De wereld ontplofte in een knalrode bal van begeerte en een waanzinnige golf van pure wellust, en hij was bijna verloren.

Bijna.

Dieper nam ze hem in haar mond, en ze wikkelde haar vingers om het begin van zijn erectie en likte hem. Daarna trok ze zich terug en haar mond liefkoosde zijn eikel. En weer zoog ze hem naar binnen.

Ze had gezegd dat ze dit nog nooit eerder had gedaan en hij was stomverbaasd dat dat hem zo'n... primitief gevoel gaf. Bezitterig bijna.

Haar onhandige poging om hem met puur enthousiasme en die hete, vochtige mond van haar te behagen, zou hem fataal zijn, meende hij.

Maar als hij dan zo moest sterven, dacht Reza, dan was dat het waarschijnlijk waard. Zijn vuisten lagen nog steeds gebald op de armleuningen. Intussen liet hij haar met hem spelen. Haar donkere haar zwierde om haar naakte schouders en bewoog als een hittegolf over zijn dijbenen. Roodgloeiende begeerte golfde door hem heen zodra ze hem nog dieper in haar mond nam. En nog dieper.

Nu voelde hij haar overal.

En nog nooit had hij iemand of iets zo graag gewild.

Ergens wist hij wel dat dit zorgelijk was, zo'n messcherpe hunkering die heel dicht bij vertwijfeling kwam. Bovendien wist hij wat het van hem maakte, dat hij hierin zwolg, in haar zwolg. Voorts wist hij dat hij haar van zich af moest duwen, zijn zelfbeheersing hervinden, al die kille, duidelijke muren die tussen hen moesten staan weer oprichten omdat al het andere anders zou versplinteren.

Maar hij kon het niet.

Bovendien wilde hij het niet.

Reza wilde háár. Zijn prinses, zijn koningin, de vrouw die hem bij haar geboorte beloofd was, hij snakke naar haar. Het meisje dat hij verloren had voordat ze de kans had gekregen om op te groeien en de zijne te worden.

De toekomst die hem ontnomen was als jonge man. Hij verlangde naar de koningin om wie hij toen gerouwd had.

Steeds opnieuw wilde hij de echte, waanzinnig mooie vrouw die voor hem knielde en hem bedánte met elke vochtige, hete tongstreling over het hardste, meest smachtende deel van hem. En opnieuw en steeds opnieuw.

En had hij zichzelf niet al verdoemd op het moment dat hij haar in de balzaal had gekust? Waarom dan nu niet genieten van het hellevuur?

Alles wat Reza zichzelf had wijsgemaakt sinds hij die foto had gezien met zijn eigen dood gewaande prinsessenbruid op de achtergrond, alle muren die hij sindsdien had opgetrokken en had proberen te stutten... Alles viel gewoonweg om hem heen uit elkaar. Net als al die duizenden manieren waarop hij had gedaan alsof hij zich kon weren tegen deze vrouw die geboren was om de zijne te zijn, de macht die ze over hem had omdat ze zijn Magdalena was en ook omdat ze zijn Maggy was.

En het deerde Reza niet, want tussen de brokstukken zat zij, zijn prinses, en zij dreef hem langzaam met haar mond tot waanzin.

‘Nee,’ beet hij haar toe. Natuurlijk hoorde hij wel hoe scherp zijn stem klonk, maar die was een weerklank van zijn razende, onbeheersbare begeerte in de stille ruimte.

Maggy verstarde en trok haar hoofd terug. Haar handen lagen nog steeds strak om hem heen en zelfs dat was hem te veel. Voordat hij het laatste beetje zelfbeheersing verloor dat hij nog bezat, probeerde hij haar handen los te maken, terwijl hij iets in het Italiaans mompelde, een vloek of een gebed – hij wist zelf niet wat het was. Daarna stond hij op. Langzaam trok hij haar met zich mee, en hij knielde naast haar.

Haar gezicht nam hij in zijn handen, haar prachtige gezicht, intelligent en lief en van hém.

‘Reza,’ fluisterde ze. Haar handen kromden zich om zijn polsen. ‘Ik wil –’

‘Ík wil,’ corrigeerde hij haar bruusk. ‘En je kunt ervan uitgaan, prinses, dat ik alles krijg wat ik wil.’

En toen verzwolg zijn mond de hare. Die bloedrode passie voor haar liet hij over zich heen spoelen. Hij kon geen genoeg van haar krijgen, kon haar niet dicht genoeg tegen zich aan drukken. Zijn tong speelde met de hare. Hartstochtelijk stak hij zijn hand in haar dikke haar en met de andere hand

verkende hij de verrukkelijke vorm van haar rug, totdat hij haar lieflijke billen bereikte.

En nog was het niet genoeg. Reza genoot van haar mond zoals hij dat altijd al had willen doen. Daarop beefde ze, en ze beantwoordde zijn kus, wreef haar borsten tegen zijn borstkas alsof ze net zo wanhopig was als hij. Net zo verlangend. Net zo ongeduldig.

Vanavond was alles veranderd.

De remmen waren los, de verdedigingsmuren ingestort.

Er waren genoeg redenen waarom hij dit niet moest doen, maar hij kon er niet één meer bedenken. De koning van de Constantijnen kon opzouten. Vanavond was hij Reza en niemand anders.

En bij Maggy voelde dat voor hem als een openbaring en niet als een ramp.

Alsof ze een tropische herinnering was midden in de winterse storm die buiten woedde, verloor hij zichzelf in haar, proefde hij haar, en rook hij de geur van haar huid, vanille en kokos. Die duizelingwekkende perfectie van haar mond tegen de zijne wakkerde zijn hartstocht verder aan en bracht hem keer op keer op zijn knieën.

Zijn handen streelden haar, rusteloos gleden ze over haar lichaam, en ze kreunde tegen zijn mond aan. Langs haar elegante nek trok hij een vurig spoor, leerde hij elke centimeter ervan kennen. Een likje of zijn tanden die langs haar huid schuurden, deden haar huiveren.

Hij proefde van de volle gladde borsten boven het lijfje van haar jurk en trok haar naar beneden op het zachte, dikke tapijt.

En toen lag ze onder hem. Haar karamelkleurige ogen glommen en haar mond glinsterde vochtig van zijn kussen. Eindelijk. Reza dacht terug aan hun ontmoeting in het café: zij op haar knieën met een afwerende blik in haar ogen. Vervolgens dacht hij terug aan hoe ze slapend tegen zijn schouder had gelegen in de auto, zo kwetsbaar en tegelijk vol vertrouwen. Nog steeds voelde hij hoe haar mond hem had beroerd, en hoe ze smaakte. Het ging als weerlicht door hem heen en maakte hem bijna dorstig.

Eindelijk was ze van hem, helemaal.

Met grote ogen keek ze hem aan. Ogen waaruit dezelfde begeerte straalde als die in hem woedde. Het kostte al zijn kracht om even stil op zijn ellebogen te blijven leunen. Alsof hij het nodig had om dit moment voor eeuwig in zijn geheugen te griffen.

Maggy schoof zijn jasje van zijn schouders, en hij liet haar begaan, gooide het van zich af. Zodra ze haar handen onder zijn overhemd over zijn naakte huid liet glijden, maakte hij een sissend geluid.

Het was als koorts. Haar handen waren tegelijk een foltering en een zegen terwijl ze langs zijn rug omhoog en omlaagleden.

Nog dichterbij moest hij bij haar zijn. Hij moest... het allemaal hebben.

‘Ik moet in je zijn,’ zei hij knarsetandend. Het kon hem niet meer schelen dat dat vreemd klonk, als de uitspraak van een man zonder remmingen.

Als een man, niet als een koning.

Die gedachte zou hem bij zijn positieven hebben moeten brengen. Maar ze klampte zich aan hem vast en drukte haar mond op de zijne.

‘Ik wil dat ook,’ fluisterde ze. ‘Ik verlang naar je, Reza.’

Daarna raakte alles in een stroomversnelling, werd nog heter, intenser.

Reza trok wild haar dunne, zijden jurk omhoog en over haar hoofd. Het kon hem niet schelen dat hij zijn kalmte, zijn charme en voorzichtigheid kwijt was. Niet nu zijn blik rustte op haar naakte, mooi gevormde benen. Waarderend grommend liet hij zijn hand over haar strakke dijbeen glijden totdat hij het piepkleine lapje zijde en kant bereikte tussen haar benen.

Zijn hand gleed onder haar slipje en vond eindelijk haar schroeiende heetheid.

Voorzichtig schoof hij eerst een vinger bij haar naar binnen, en daarna twee, terwijl zij beefde. Zo warm en zacht was ze! Hij dacht dat hij erin bleef, maar kon zich geen mooiere manier bedenken dan om te sterven in haar smeltende warmte.

‘Maggy...’ Maar hij wist niet wat hij wilde zeggen.

‘Alsjeblieft.’ Haar stem klonk hees van begeerte. Wazig keek ze uit haar donkere ogen. Uitnodigend lag ze onder hem te kronkelen. ‘Alsjeblieft, Reza.’

‘Gebruik je handen,’ droeg hij haar op. ‘Leid me naar binnen, prinses. Diep naar binnen.’

Meteen voelde hij hoe ze tegen hem aan schokte bij zijn woorden. Zag hoe het licht van het haardvuur over haar gezicht speelde, haar ogen helder en gretig deed glinsteren.

Opnieuw nam ze hem in haar handen. Een zalige foltering.

Haar heupen duwde ze omhoog, en ze deed wat hij zei. Ruw trok ze haar slipje opzij om hem naar de ingang van haar intiemste plekje te leiden.

Reza nam bezit van haar mond zodra ze zich ophief en zichzelf vastklonk aan hem. Met een hand pakte hij haar billen beet, en hij hield haar stevig vast. Toen stootte hij in haar. Dieper en dieper, te begerig, te gulzig om nog te wachten tot ze zich verder hadden uitgekleeft.

En zodra hij zich volledig in haar begraven had, zijn hele lengte diep en hard in haar, verstarden ze beiden, hun ogen strak op elkaar gericht.

De hele wereld kromp ineem tot dit moment. Hier. Zij twee samen.

Zijn prinses. Zijn koningin. Eindelijk.

‘Alsjeblieft...’ fluisterde ze weer.

Het had hem nooit heerlijker in de oren geklonken, zijn stoere prinsesje die hem smeekte.

Reza begon te bewegen.

Het was alsof hij zich keer op keer in een inferno wierp. Het was een wild, diep, hebberig bezit nemen.

Het was perfect. Zij was perfect.

Haar benen en armen sloeg ze om hem heen.

Maar hij kon niet dicht genoeg bij haar zijn. Kon niet diep genoeg in haar zijn. Haar niet intens genoeg proeven. Haar stoute mond, haar elegante nek, haar verrukkelijke, rijpe borsten.

Direct vroeg hij zich af of het ooit genoeg kon zijn met deze vrouw.

En plotseling was het hem te veel. Zijn zelfbeheersing voelde hij wegglijpen. Vlug reikte hij tussen hen in, en vond hij het centrum van haar genot. Terwijl hij diep in haar bleef stoten, wreef hij over haar intiemste plekje.

‘Kom maar voor me,’ zei hij grommend tegen haar nek.

En ze gehoorzaamde hem. Haar spieren trokken samen, ze schreeuwde zijn naam en kwam schokkend over haar hele lichaam klaar.

En Reza volgde haar meteen. Samen vielen ze over de rand van de wereld.

Buiten de villa raasde de winterstorm die nacht onverminderd voort.

Maar Maggy dacht alleen maar aan de storm waarin Reza en zij samen waren terechtgekomen, binnen, waar het droog was, maar niet helemaal veilig. Waar ze zoveel dingen over hem nog moest ontdekken. En waar hij zoveel dingen met haar kon doen.

Al die dingen wilde ze doen.

Daar op de vloer van de studeerkamer kwam ze weer tot zichzelf. Weliswaar voelde ze zich gesloopt, maar op een wonderschone manier. Alsof haar huid nauwelijks alle dingen die ze voelde, binnen kon houden.

Reza richtte zich boven haar op en sloeg haar met een niet te duiden blik gade.

Toen streelde hij haar gezicht. Alsof ze hem heel dierbaar was. Alsof hij erom gaf dat...

Maggy wist dat dat onzin was. Dat ze alleen maar zichzelf ermee had als ze zulke dingen dacht van een man zo genadeloos en machtig als hij.

Nu zou hij wel iets zeggen, dacht ze. Zou hij haar herinneren aan het feit dat hij een koning was en dat ze ver onder hem stond, net als iedereen. Dat hij alle macht in handen had, hoe dan ook.

Maar hij zei geen woord.

Een lang ogenblik verdronk ze in zijn grijze ogen. Ineens rolde Reza van haar af. Snel stond hij op. Nauwelijks had ze de tijd gehad om het gemis te verwerken van zijn zijdezachte, maar toch stalen geslachtsdeel die haar lichaam verliet. Direct trok hij zijn broek omhoog, deed hem dicht en keek op haar neer.

Bijna krachteloos lag ze nog steeds op het dikke tapijt.

Er vloog een emotie over zijn gezicht die ze niet kon duiden. Vervolgens stak hij zijn hand uit.

Het deed haar denken aan het café, en Maggy wist niet wat ze ermee aan moest. Het riep iets rauws en onwrikbaars in haar op. Ze ging rechtop zitten, probeerde dat gevoel van zich af te schudden en trok haar jurk over haar benen.

En Reza stond daar maar met zijn hand uitgestoken.

De enige reden waarom je aarzelt of je zijn hand zal beetpakken, is dat je het te graag wilt en je niet wilt dat hij dat ziet, dacht ze sarcastisch.

Maar dat was stom. Met haar mond had ze al laten zien hoe verlangend ze was, had ze zichzelf al verraden. Er was geen weg terug.

Maggy liet zich door hem overeind trekken. Toen trok hij haar tegen zich aan en tilde haar op.

‘Reza.’ Zijn strenge mond was zo dichtbij!

Toch keek hij haar niet aan. ‘Sst,’ mompelde hij, en hij duwde de studeerkamerdeur open en liep naar hun vertrekken. ‘Vannacht niet.’

Moeiteloos droeg hij haar door de zacht verlichte villa en Maggy sloeg een arm om zijn nek. Waar hij wilde, liet ze zich heen brengen. In haar ooghoek zag ze kamers en flakkerende kaarsen in houders aan de muren. Haar eigen vertrekken zag ze voorbijkomen, en ze rustte haar hoofd op zijn sterke schouder.

In zijn suite liep Reza snel door de privésalon waar hij met haar voor die spiegel gestaan had. Daarna droeg hij haar een gang door, langs een ruimte die op een kantoor leek, en nog een privéstudieerkamer. Zodra hij de deur van een andere kamer dicht trapte, richtte ze haar hoofd op.

Er was een monumentale open haard aan een kant waarin de vlammen van een haardvuur vrolijk dansten. Dat was de enige verlichting in het slaapvertrek. Hij tilde haar op een enorm koninklijk bed met op elke hoek een stevige, bewerkte pilaar. Maar er was geen baldakijn boven het bed die de kamer wat minder mannelijk zou maken. Slechts kilometers matras en zacht bedlinnen in sombere kleuren.

Maar Maggy had alleen oog voor de man die aan de rand van het brede, hoge bed stond, met zijn glinsterende blik op haar gevestigd terwijl het flakkerende licht van de open haard over zijn gestalte danste en hem een sprookjesachtige uitstraling gaf.

Hij zei niets en de felle blik in zijn ogen deed Maggy zijn voorbeeld volgen.

Langzaam ontkleedde hij haar. Zijn harde handen gleden over haar enkels en maakten de bandjes van haar schoenen los en trokken ze uit. Op de tast vond hij de sluiting van haar jurk aan de zijkant, en trok hij de ritssluiting naar beneden, tilde haar daarna op om hem uit te trekken. Zijn schroeiende blik gleed over haar lichaam, nu alleen in het minuscule slipje gehuld. Maar hij trok haar niet tegen zich aan. Zijn vingers haakten slechts in het zijden slipje en trokken het uit.

Toen ze naakt was, keek hij eindeloos lang naar haar. Zijn vingers haalde hij door haar haar, alsof hij het in een model wilde strijken dat hem beviel. Daarna liet hij zijn handen dwalen over haar lichaam, trok hij met één vinger een spoor langs haar sleutelbeen. Met zijn duimen vond hij haar tepels, en hij tilde haar borsten op.

Naar voren buigend raakte hij met zijn mond een tepel aan, en hij zoog eraan totdat die tegen zijn tong verstrakte. Tegen de tijd dat zijn mond traag

haar andere tepel had gevonden beefde ze over haar hele lichaam. Weer had hij dat vuur ontstoken en het brandde helder binnenin haar.

Gehaast deed hij een stap naar achteren en Maggy ging op haar knieën zitten zodat ze naar hem kon kijken terwijl hij zich woest van zijn kleren ontdeed. De knoop in haar onderbuik klopte en gloeide.

Zodra ook hij naakt was, kon ze een bewonderende zucht niet onderdrukken.

Reza was prachtig slank en gespierd. Verrukkelijk gebeeldhouwd op sommige plekken en glad en hard op andere, was hij honderd procent man.

Direct kroop hij naast haar op het bed en sloeg een arm om haar middel om haar in het midden van het bed te leggen.

‘Reza...’ probeerde ze weer. Die wilde, rauwe leegte in haar binnenste begon weer op te zwellen, drukte alles opzij, ving haar in een storm van gevoelens. Zijn dijen schuurden ruw tegen de hare en ze genoot ervan. Opnieuw voelde ze hoe hard hij was, krachtig en onstuimig, tegen de zachte huid van haar buik.

‘Stil, prinses,’ mompelde hij. ‘Geen woorden maar daden.’

Zijn mond nam bezit van de hare, en liet hij haar precies zien wat hij bedoelde.

Overall proefde hij van haar. Sproeide waar hij maar kwam vuur en begeerte in het rond. Hij verkende haar lichaam, centimeter voor centimeter. Daarna keerde hij haar om en ging op ontdekkingsreis aan de andere kant. Zijn harde mond bewoog martelend langzaam langs haar ruggengraat naar beneden en bezorgde haar de rillingen.

Tegen de tijd dat hij haar weer omdraaide, deed ze geen pogingen meer om haar smekende gekreun te onderdrukken.

En zodra hij in haar gleed, spatte ze in duizend stukken uit elkaar. Haar vingers begroef ze in zijn rug.

‘Heerlijk,’ mompelde hij, terwijl de schokgolven door haar heen voeren. ‘Je bent zo mooi, Magdalena van me.’

Toen begon hij te bewegen.

Heel traag.

Onverdraaglijk heet.

Zacht en met gemak bereed hij haar, en hij bracht haar van het ene hoogtepunt naar het andere.

Alsof hij alle tijd van de wereld had, speelde hij met haar mond en haar borsten. En toen ze haar heupen optilde, zodra de spanning zich opnieuw steeds verder in haar ophoopte zodat ze zich aan hem vastklampte en zich voegde naar zijn bewegingen, liet hij zich gaan.

Reza drukte haar dicht tegen zich aan en beukte in haar. Elke beweging van zijn heupen bracht haar dichterbij bij haar hoogtepunt, totdat ze weer in een vuurbal ontplofte.

Stevig hield ze hem vast terwijl ook hij klaarkwam, haar naam schreeuwend.

Het duurde heel lang voordat hij zich weer verroerde en haar aankeek. Maggy moest op haar lip bijten om alles wat ze wilde zeggen binnen te houden. De waarheden die ze niet onder ogen had willen zien, maar nu eigenlijk niet meer kon ontkennen, nu ze naakt naast hem lag.

Wat hij op haar gezicht las, wist ze niet, maar hij bleef zwijgen. Nogmaals draaide hij haar om, en hij droeg haar naar zijn badkamer. In een enorme glazen cabine zette hij haar neer, en begon hij haar met een ernstig gezicht te wassen.

Toen ze allebei helemaal schoon waren, nam hij haar weer mee naar dat enorme bed en klom erin. Behoedzaam legde hij haar boven op hem en Maggy dacht dat dit het perfecte moment was om de dingen te zeggen waar ze vol van was.

Maar de regen roffelde nog steeds tegen de ruiten en de stilte leek zo zoet. Opgekruld viel ze tegen Reza's borst in slaap.

Die nacht kwamen ze zo vaak samen klaar dat die momenten niet meer te tellen waren. Zij rolde om, of hij verschoof, en het leek wel of zelfs de lichtste aanraking van hun huid al te veel was. De eerste keer dat dat gebeurde, spreidde hij haar benen en trok een kusspoor van haar buik naar haar intiemste plekje, waar hij haar likte tot ze snikkend van genot ontplofte. Dan weer ontwaakte ze, en voelde ze zijn warme lichaam tegen haar rug en zijn dijbeen tussen haar benen. Ze kon het niet helpen. Haar rug kromde ze net zolang tegen die gespierde warmte totdat hij weer in haar stootte, haar vastpinde met zijn harde erectie.

Maggy raakte de tel kwijt hoe vaak ze ontwaakten en elkaar in het donker weer vonden. Hoe vaak ze in stukken uiteenviel en hij haar weer bij elkaar raapte wanneer ze allebei weer op aarde terugkwamen, kon ze niet meer bijhouden.

De laatste keer dat ze samen wakker werden, werd het al licht buiten. De regen was eindelijk opgehouden. Reza zette haar op zijn schoot, ging rechtop zitten en stootte weer in haar zodat zij hem nu bereed.

Nu was het haar beurt om het tempo aan te geven, en ze bewoog langzaam. Haar hele lichaam was zo op het zijne ingesteld dat het net leek of ze één waren.

Eén lichaam, één geest.

Eén hart, dacht ze, alhoewel ze wist dat ze zo niet moest denken.

En hoe hoger de top was die ze beklom, hoe feller de vlam van begeerte tussen hen opflakkerde, hoe zekerder ze het wist. Wat dat rauwe ding was dat haar steeds meer vervulde, elke keer wanneer ze elkaar aanraakten. Dat haar van binnenuit levend opat.

‘Nog een keer,’ drong hij aan toen de zoete spanning steeg, terwijl ze zich tegen hem aan wreef en hij hard en diep in haar was, met zijn mond tegen haar nek. ‘Nog één keer maar.’

En deze keer kwam ze samen klaar, zacht en verpulverend.

Met haar voorhoofd tegen het zijne zakte ze op zijn schoot in elkaar, en probeerde ze op adem te komen. Binnenin haar was alles te rauw. Te groot, te onhandelbaar, te véél.

Misschien had ze deze dingen nog nooit gevoeld, maar het was net als het zout in de lucht dat had betekend dat ze dicht bij de zee was. Ook nu wist ze wat het was.

‘Ben je er nog?’ vroeg Reza met hese stem. Dat was het liefste wat ze ooit gehoord had. Zijn handen gleden teder over haar rug alsof hij haar op die manier terug op aarde wilde brengen.

Maggy kon zich niet bewegen, kon haar ogen niet openen. En het deed haar niets.

‘Ik ben er nog,’ zei ze met haar mond dicht bij de zijne. Zo dichtbij als maar mogelijk was. ‘Ik hou van je.’

Het duurde één lange bevende ademtocht voor ze besepte wat ze had gezegd.

En nog één om te voelen dat Reza onder haar was verstard.

Om in zijn gezicht te kunnen kijken, drukte ze zich omhoog, en haar hart brak. Het versplinterde in haar borst. Want hij zag eruit als een standbeeld. Afstandelijk, ontoegankelijk en grimmiger dan ze hem ooit had gezien.

‘Reza,’ fluisterde ze. ‘Vergeet wat ik net zei. Laten we gewoon doen –’

‘Nee.’ Zijn stem klonk niet alleen rauw, maar had ook iets duisters. Direct tilde hij haar van zijn schoot. Heel voorzichtig zette hij haar naast hem neer, alsof ze breekbaar was... en maakte zich snel van haar los.

Zijn blik kruiste de hare. In zijn ogen zag Maggy niets anders dan leeg, hard, grijs steen.

‘Nee. Dat kan niet. Dat is onmogelijk. En bovendien onacceptabel.’

Hoofdstuk 9

‘Je houdt niet van me,’ zei Reza met donderende stem, alsof hij zo kon uitgummen wat ze zojuist gezegd had. Alsof dat deze nacht kon terugdraaien, die weer in de fles kon terug stoppen waar hij hem om te beginnen nooit uit had moeten laten komen. ‘Dat is op alle fronten onacceptabel.’

Maar er lag hem iets heel pijnlijk op de borst dat elk moment uit elkaar kon spatten. En zijn lichaam voelde aan alsof hij zich als een gewone kerel een stuk in de kraag had gedronken. Niet dat hij drugs of alcohol nodig had als zij er was. Maggy had oneindig meer invloed.

En dit had nooit mogen gebeuren. Hij wist precies waartoe het zou leiden. Dat soort rotzooi ruimde hij nu al zijn hele volwassen leven op.

Maggy zat nog steeds midden op het grote bed waarin ze die nacht nauwelijks hadden geslapen. Zelfs nu snakte hij nog naar haar. Haastig beende hij naar zijn kleedkamer, en hij schoot in een joggingbroek. Toen hij weer in de slaapkamer kwam, stond ze naast het bed en deed net zijn overhemd aan.

Het laatste wat hij wilde zien, was hoe klein en slank ze in zijn overhemd was. Hoe lang haar benen waren, die naakt en verleidelijk onder de zoom uitkwamen. Zodra ze de knoopjes dicht had gemaakt, tilde ze haar kin op, en keek ze hem aan. Dat ze zich duidelijk moest vermannen, vond hij vreselijk. Nog erger, ze sloeg haar armen om zichzelf heen, en haar ogen straalden te veel dingen uit die hij niet wilde benoemen en die hem het gevoel gaven dat hij de laagste schurk op aarde was.

Dat was precies wat hij was en Reza wist het. En toch kon hij het bijna niet laten om naar haar toe te gaan. Om haar weer in zijn armen te nemen. Om het op een of andere manier goed te maken, al had ze een hopeloze situatie nog verergerd door de woorden te uiten die ze nooit had mogen zeggen. Maar dat kon niet.

‘Ik wilde dat niet zeggen,’ zei Maggy zacht.

De woorden beukten op hem in.

‘Maar dat betekent niet dat het niet waar is.’

‘Het kan niet waar zijn.’ Zijn armen sloeg hij over elkaar, en hij forceerde zichzelf om niet langer bewonderend naar haar te kijken in dat verdraaide overhemd. Het was, verdorie, alsof hij geen greintje zelfbeheersing meer over had. ‘Dit had nooit mogen gebeuren.’ Met zijn kin gebaarde hij naar het bed. ‘Niets daarvan.’

Nu zag hij hoe ze zich opeens niet meer kwetsbaar voelde, of hoe ze besloot dat niet meer te tonen. Het moment waarop haar opvliegende karakter de overhand kreeg. Haar ogen flitsten, haar wenkbrauwen fronsten. Dat had ze al een tijdje niet meer gedaan, druk als ze was met glimlachen en haar handen in haar schoot vouwen en leren hoe ze kon uitstralen dat ze uit een goed nest kwam.

‘Ik heb geen idee waarover je het hebt,’ zei ze vlak. ‘Hier was het toch allemaal om te doen? Je stormde toch niet mijn café in Vermont binnen omdat je op zoek was naar een nette correspondentievriendin?’

‘Ik heb een koningin nodig, geen minnares,’ wierp hij haar voor de voeten, geen moeite doend die boodschap te verzachten, terwijl hij toch aan de voet van het bed stond waarop hij haar de hele nacht het tegenovergestelde getoond had. Hij wist niet eens of hij nou kwader was op haar of op zichzelf. ‘Ik heb geen tijd voor een vrijage, en zeker niet met jou.’

Even dacht hij dat hij haar gebroken had, en hij walgde zo van zichzelf dat hij bijna tegen de vlakte ging.

Maar dit was zijn Maggy. Zijn taaie overlever. Al twintig jaar had ze heel nare omstandigheden doorstaan, en was ze de afgelopen weken met vlag en wimpel geslaagd. Dan maakte een onaangenaam gesprek ’s ochtends vroeg ook niet meer uit. Ook al had hij gezien dat haar mond trilde, ze perste haar lippen op elkaar en stak haar kin in de lucht.

Reza had het ongemakkelijke gevoel dat hij degene was die dreigde in te storten. Dat leek nog veel waarschijnlijker toen ze naar hem toe kwam. Te dichtbij kwam.

Nu kon hij haar weer ruiken. Vanille en kokos, en daaronder haar unieke Maggy-geur. Nu kende hij haar. Haar geur, haar smaak. Zijn mond en handen hadden elke millimeter van haar lichaam verkend. Zijn lichaam ontwaakte weer, hoe het mogelijk was na zo’n nacht begreep hij zelf niet. Maar met Maggy was niets onmogelijk. Helemaal niets.

Hij zat echt in de problemen. Nee, dat was nog zacht uitgedrukt. Dit was een megagrote crisis.

‘Je zult me toch moeten uitleggen waarom het feit dat we hebben gevreeën een probleem is,’ zei ze nog steeds zachtjes, de indruk wekkend dat ze alles onder controle had.

Maar haar vochtige ogen vertelde hem iets anders. Deden hem zich nog rotter voelen, en tegelijkertijd nog vastberadener.

‘Of waarom je door het lint gaat elke keer wanneer er iets tussen ons gebeurt. Dit is toch wat je zou moeten willen?’ Zijn antwoord wachtte ze niet af. ‘Waarom kun je geen koningin én een minnares hebben?’

‘Dit mag niet gebeuren,’ snerpte hij ijskoud. Het enige waar hij zich aan kon vastklampen, was de kilte die hem van binnenuit opvrat. Die hield hem overeind. ‘Ik ben een koning. Ik kan niet toestaan dat er ook maar iets is wat mij afleidt van mijn verantwoordelijkheden.’

Voor het eerst sinds hij haar kende, keek ze hulpeloos, en ze schudde haar hoofd. ‘Waar heb je het over?’

‘Dat heb ik je al verteld.’ Maar het kostte hem nu meer moeite. Zijn handen moest hij echt thuishouden om die kleine afstand tussen hen niet ineens te overbruggen. ‘Ik ben een koning. Mijn aandacht moet op mijn volk gericht zijn, niet op vleselijke geneugten. Een koning die de aandacht daarvoor verliest, verdwaalt. Geloof me maar.’

‘Je trouwt met me.’ Haar stem klonk fel, helemaal niet kalm.

En het recalcitrante deel van hem genoot van dat kleine teken dat ze net zo ondersteboven was als hij. Reza wilde er niet aan denken wat voor soort man hem dat maakte.

‘Je vertelde me dat je nageslacht wilt. Hoe had je je dat dan voorgesteld?’

‘Niet zo.’ Hoeveel moeite het hem ook kostte, hij deed een stap terug, hij wilde haar niet aanraken. ‘Ik ben een –’

‘Genoeg! Dat heb ik nou wel gehoord.’

Wie van de twee meer schrok, toen ze hem toeschreeuwde, hij had geen idee. Ze keek net zo verrast als hij zich voelde, al was dat nauwelijks mogelijk. Volgens hem had nog nooit iemand zijn stem tegen hem verheven.

En waarom wilde hij nu niets liever dan haar weer in zijn armen nemen? Wat hád hij toch? Waarom stond hij hier nog steeds te praten?

En toch kon hij haar niet verlaten.

Hij werd erdoor verscheurd.

‘Hou op,’ zei ze hees. ‘Je bent een koning, ja. Dat weet ik. Maar je bent ook een man.’

‘Dat is nu juist het probleem,’ zei hij knarsetandend, niet in staat om zich in te houden zoals hij zou moeten. Alsof er een sloopkogel in hem rond huisde, en hij tegen zijn wil in elkaar geramd werd. ‘Ik moet meer zijn dan een man. Ik moet boven onbelangrijke zaken staan. Ik ben geschapen om mijn plicht eerbaar te vervullen. Dat is alles. Maar jij zorgt ervoor dat ik me als een man voel en niet meer dan dat, Maggy, en dat kan ik niet hebben.’

Haar gezicht verzachtte en dat was nog veel erger.

‘Reza –’

‘Zwijg.’ Zijn stem galmde heersend.

Haar stem stokte, en ze maakte een geluidje alsof ze een snik onderdrukte. Maar hij was nu verdorie de koning. Niet de man die ze kon bekoren en kon omtoveren in niets meer dan haar speeltje.

‘Ik had je meteen bij je broer moeten afleveren. Ik had je nooit hiermee naartoe moeten nemen. Ik kán dit niet toestaan in mijn leven.’

‘Dit?’

‘Jij.’ Driftig zwiepte hij met zijn hand door de lucht. ‘Ik zit op de troon en hou het lot van een natie in mijn handen. Daarop moet mijn aandacht gericht zijn. Alleen daarop. Mijn vader dacht dat hij allebei kon doen, en daar heeft hij de prijs voor betaald. Hij werd gechanteerd. Werd te schande gemaakt, al was het dan alleen privé. Hij bracht het land bijna naar de rand van de afgrond omdat hij een minnares had die hij belangrijker vond dan de kroon. En zijn enige excuus was líéfdé.’

Het klonk vernietigend, maar ze gaf niet op.

En dat was nog een reden waarom zij niet de zijne kon zijn. Dat risico kon hij niet nemen.

‘Ik weet niets van je vader,’ ging ze verder. ‘Maar jij en ik zijn al verloofd sinds ik geboren ben. Je had met iemand anders kunnen trouwen, maar dat deed je niet. Dat betekent toch wel iets?’

‘Jij stierf.’ Het klonk zo wrang, zo kil. En hij maakte zichzelf wijs dat het hem niet raakte toen ze in elkaar kromp. ‘En ik pakte de draad weer op.’

Maar ze had een stalen ruggengraat. Maggy schudde haar hoofd.

‘Duidelijk. Daar ging het vannacht allemaal om.’

Op zijn tanden bijtend balde hij zijn vuisten. Jammer dan, als dat hem verraadde. Er was geen uitweg. Het was onmogelijk om al die dingen weer aan elkaar te lijmen die hij vannacht kapotgemaakt had omdat hij de greep op zichzelf kwijt was geweest. Nu moest hij de schade zien te beperken en doorgaan.

Reza zou niet zijn zoals zijn vader, een teleurstelling voor zijn vrouw, zijn zoon. Een schandaal voor de kroon, al werd het in de doofpot gestopt. Een man die zichzelf van het leven had beroofd en een zoon had achtergelaten die de rotzooi moest opruimen. Vierentwintig was hij geweest toen hij de minnares die zijn vader jarenlang had gehad, had moeten verhuizen naar een van de afgelegen bezittingen van de kroon om haar uit de buurt van zijn moeder en het hof te houden, want iedereen had een hekel aan haar gehad. Ook had hij moeten voorkomen dat zij zijn vader zelfs na zijn dood zou trachten te chanteren. Nog altijd betaalde hij letterlijk voor de fouten van zijn vader.

‘Ik moet trouwen en ik zit op de troon,’ zei hij tegen Maggy. Met moeite hield hij zijn emoties in toom. ‘Dat is de plicht van alle koningen van de Constantijnen door de eeuwen heen. Door jou stel ik me voor dat ik iets meer ben dan alleen de kroon. Door jou voelt het alsof ik in plaats daarvan een man ben.’

‘Je bént ook een man.’ Haar stem brak. ‘Je bent de beste man die ik ken.’

‘Ik ben een koning,’ zei hij knarsetandend. Jammer dan dat het voelde alsof zijn borstkas in elkaar werd gedrukt. Hij wilde niet de beste man zijn die ze kende. Dít wilde hij niet. Zoiets kon hij niet hebben, want hij wist waartoe dat leidde. Naar een kleine cottage op Skye, waar een beklagenswaardige, oude vrouw woonde met de herinneringen aan een man die nooit de hare was geweest, een man die ze net zolang had getreiterd totdat hij zich van het leven had beroofd. Daarnaast had ze het koninkrijk willens en wetens voor haar eigenbelang op het spel gezet. Naar zijn vaders vroegtijdige dood, het verzwijgen van de omstandigheden die daartoe hadden geleid, en het gevecht tegen de eeuwige schaduw die dat op zijn naam en erfenis wierp.

‘Weet je wat er gebeurt wanneer een koning denkt dat hij een man is? Wanneer hij doet alsof hij net is als de rest? Dan wordt hij net als de rest. Dan denkt hij met zijn geslachtsdeel, met zijn emoties. Hij geeft aan vleierij

toe, wordt een miezerig mannetje. Dan denkt hij alleen aan zijn directe eigenbelang, niet aan het landsbelang.’

Moeizaam slikte ze. ‘Dat is allemaal onverstandig. Maar je kunt ook op een andere manier een man zijn. Het gaat niet alleen om seks en emotie en oorlog en pijn.’

‘Al mijn hele leven heb ik mezelf in het belang van mijn koninkrijk afgescheiden van het gewone volk,’ zei hij fel. ‘Ik zal wat ik heb opgebouwd niet voor een vrouw weggoeien. Dat weiger ik.’

‘Reza.’

Zijn naam uit haar mond klonk nog steeds als een verassing. Wat vond hij dat vreselijk van zichzelf.

‘Denk je niet dat er een andere reden is dat je voelt dat je de zaak niet onder controle hebt? Misschien voel je wel hetzelfde als ik. Misschien is dit je kans om een koning én een man te zijn, niet het een of het ander.

Misschien hou –’

‘Dat nooit.’ Zijn stem klonk killer dan kil, als een klap in het gezicht. Als ze dat woord maar niet zou uiten. Dat onmogelijke woord. Hier was geen plaats voor liefde, niet bij hem. Liefde had niets van doen met het leven dat hij leidde, het koninkrijk dat hij regeerde. Het had geen moer te maken met dat gebroken gevoel waardoor zijn borst zo’n pijn deed. ‘Dat zal nooit gebeuren. Ik zal het nooit toestaan. Nooit.’

‘Reza –’

Maar hij kon haar daar niet maar naakt laten staan, met alleen zijn overhemd aan, zijn vleesgeworden verleiding. Het zou te gemakkelijk zijn om eraan toe te geven, dat had hij al bewezen. Dit moest nú stoppen.

‘Ik laat je broer komen,’ onderbrak hij haar, zich verbergend achter praktische zaken. Vlug liep hij om haar heen naar de deur zonder haar aan te raken. ‘Hij zal je ongetwijfeld als verloren schat mee willen tronen naar Santa Domini. Ik hoop dat wanneer ik je weer bij een of andere gelegenheid tegenkom, we vriendschappelijk met elkaar kunnen omgaan.’

‘Vriendschappelijk? Ben je gestoord, of zo? Reza, we –’

‘Er is geen “we”. Ik ontsla je van je verplichtingen.’

Verloren stond ze erbij, maar hield haar rug recht. En dat maakte dat hij zich heel klein voelde.

‘En wat als ik jou niet van je verplichtingen ontsla?’

Alsof hem dat niet interesseerde, haalde hij zijn schouders op. Of zij hem niet interesseerde. ‘Dan sta je voor schut, denk ik, als ik met iemand anders trouw. En dat zal ik doen, Maggy. Al spoedig.’

Voor hij van gedachten kon veranderen, liep hij de slaapkamer uit. Voordat hij kon besluiten dat ze gelijk had, en hij zowel een koning als het soort man kon zijn die hij gisternacht meende te zijn, diep in haar verzonken. Voordat hij naar haar toe liep, haar mond kustte en haar weer mee naar bed nam. Zoals hij nu het allerliefste meteen zou willen doen.

Voordat hij toestond dat ze hem weer deed vergeten wie hij was.

Cairo Santa Domini werd al enkele uren later op het eiland verwacht.

Maggy beseftte dat Reza hem onmiddellijk moest hebben gewaarschuwd, nadat hij haar in zijn slaapvertrek had achtergelaten. Dat deed vermoeden dat de man subiet de koninklijke zaken waarmee hij bezig was geweest, had laten vallen om hiernaartoe te vliegen. En dat allemaal om een zus te ontmoeten die hij twintig jaar dood had gewaand.

‘Zijne Majesteit verwacht dat het vliegtuig uit Santa Domini over twee uur zal landen,’ vertelde een van haar vriendelijke bedienden haar toen ze in Reza’s overhemd naar haar eigen vertrekken was teruggegaan. Het idee dat ze de jurk weer zou aantrekken waarvan hij haar zo geraffineerd had ontdaan, was onverdraaglijk. Ze had besloten dat het veel beter was om een kleine show op te voeren voor het personeel, voor het geval ze hadden gemist dat Reza haar vannacht door de gangen had gedragen.

Maar het was beter om maar niet aan vannacht te denken.

‘Dank je,’ zei ze, want wat moest ze anders zeggen.

Maggy had geen idee wat ze kon verwachten van een broer. Zeker niet omdat hij zelf een beroemd man was. Ook een koning, nota bene. Wat ze daarvan moest vinden, wist ze al helemaal niet. Wat ze waar dan ook van moest vinden, na een nacht die haar aan flarden had gescheurd en een ochtend waarna ze zich bloedig in elkaar geslagen voelde.

Direct stapte ze de hypermoderne douchecel in haar badkamer in, en liet ze het water zo heet worden dat er wolken stoom ontstonden. Eerst schrobde ze zichzelf fanatiek, in een poging hem weg te wassen. Zijn geur, zijn aanraking. De herinnering van zijn mond op haar huid. Vervolgens zakte ze door haar knieën met haar rug tegen de muur, en ze barstte in tranen uit.

Zelfs nadat ze zo lang had gehuild dat er geen tranen meer kwamen, voelde ze zich nog steeds niet beter.

Maggy trok een hemdjurk aan en zachtleren laarzen, en sloeg een prachtige kasjmieren stola om die ze casual voor een prinses zou hebben genoemd als iemand ernaar had gevraagd. Heel lang stond ze voor de spiegel, aan het moment terugdenkend dat hij achter haar had gestaan.

Dit moet ophouden, zei het strenge stemmetje in haar hoofd. Het stemmetje dat haar al die tijd beschermd had. Je maakt het alleen maar erger.

Terwijl haar bedienden haar koffers pakten, liep ze de villa in. Maggy verwachtte dat Reza haar zou ontwijken. Dat was wel het minste wat hij kon doen.

Met lange tanden zat ze te eten toen Reza de ontbijtkamer in beende.

Met open mond staaarde ze hem aan, haar gevoelens niet verbergend.

En ze verfoeide het dat ze een sprankje hoop voelde...

Maar dit was Reza. Hij zweeg in alle talen, nam niets terug van de dingen die hij in zijn slaapvertrek had gezegd. Zijn grijze ogen gleden over haar heen als om bewijs te zoeken dat zij nog steeds dezelfde was. Daarna wendde hij zijn blik weer af, en hij begon zijn bord vol te scheppen.

Kennelijk had hij behoorlijk trek. Maar zelfs al was hij de koning, en dat was alles wat hij wilde zijn, kon hij dan nog niet eens iemand vinden die een bord voor hem klaarmaakte? Natuurlijk niet. Uiteraard moest hij binnenkomen om haar te pijnigen.

‘Probeer je me nu te kwellen?’ vroeg ze hem met opeengeklemd kaken.

Zodra hij zich omdraaide, zag ze in hem niet de man die ze kende. Een beetje verbaasd keek hij haar aan. Het was alsof er een vreemde voor haar stond.

‘Ik begrijp totaal niet wat je bedoelt.’

Maggy stond op. ‘Als het zo moet, kan ik je niet tegenhouden. Geloof me, ik heb mijn hele leven al met mijn neus tegen het glas gedrukt gestaan, gekeken naar wat er zich aan de andere kant afspeelde en gewenst dat ik dat ook kon hebben. Dat ga ik met jou niet doen.’

Er trilde een spiertje op zijn kaak. Een dag eerder had ze dat misschien nog als een goed teken gezien. Maar dat was vóór die scène in zijn slaapkamer. Voordat hij haar eruit had gegooid, weer alsof ze een stuk vuil was.

Vanzelfsprekend had ze gedacht dat het zou veranderen als ze een prinses werd, maar dat was niet zo. Misschien was het iets in haar dat ervoor zorgde dat ze zo gemakkelijk afgedankt kon worden.

‘Dat vraagt toch ook niemand?’

Even meende ze dat het hem moeite kostte om dit te zeggen. Maar dat zou wel niet, dacht ze, waarom zou hij het anders doen?

‘Ik laat me niet door jou toespreken als door een robot.’ Haar linnen servet gooide ze op de tafel. In haar hoofd was het iets veel harders, en smeed ze het hem in het gezicht. ‘Misschien ben je wel een robot. Het lijkt me duidelijk dat je dat wel graag wilt. En je kunt je nog zo vaak verstoppen, maar ik doe er niet aan mee.’

Maar toch, na al die stoere praat, stond ze daar maar. Feitelijk vroeg ze hem niet om zijn besluit te heroverwegen. Niettemin toonde ze hem haar tranen niet. Maar de boodschap was ook zo duidelijk.

Met een gezicht dat op onweer stond, ging hij aan tafel. En die mond die zij zo graag wilde kussen... Dat was precies het probleem. Hoe dan ook wilde ze hem. Al wilde hij haar helemaal niet.

‘Mijn onderzoeksteam is er niet helemaal zeker van,’ zei hij met zijn afstandelijkste, koninklijke stem. ‘Maar ze geloven dat ze erachter zijn wat er met je is gebeurd.’

Het liefst zou ze hem een klap hebben gegeven. En dan niet met een linnen servet. Maar ze wilde het verhaal ook horen. Dus klemde ze haar kaken op elkaar, en bleef ze staan.

‘Een man van wie bekend was dat hij lid van de Santa Dominiaanse strijdkrachten was, ging op een ongeplande vakantie kort nadat jouw ouders verongelukten. Hij bleek naar Londen te zijn gegaan. Een aantal weken later vloog een vrouw met een kind enkele reis naar New York. De Britse autoriteiten hadden deze vrouw in het vizier vanwege een mislukte drugsmokkeloperatie. Dat kind bestaat niet, daar zijn in ieder geval geen officiële documenten van. De vrouw dook vlak na de landing in New York onder en verdween. Maar drie weken later ontdekte men jou in de berm van dat landweggetje in Vermont.’

Wat maakte dat verhaal nou uit? Dat zou haar niets moeten kunnen schelen. ‘Denk je dat ze ingehuurd was om mij weg te halen, de Atlantische Oceaan over, ver weg van de mensen die naar me op zoek waren?’

Een ogenblik meende ze een glimp van mededogen in zijn ogen te lezen en dat maakte het des te erger toen hij weer zijn ijzige masker opzette.

‘Als ze je kwijt hadden gewild, hadden ze je in de auto laten zitten,’ zei hij zacht. ‘Ik denk dat iemand medelijden met dat achtjarige kind kreeg. Ik vermoed dat die vrouw voor jou moest zorgen, niet dat ze je aan je lot moest overlaten.’

‘Nou ja.’ Maggy’s stem klonk net zo ongevoelig als de zijne. ‘Het lijkt wel alsof ik dat oproep bij mensen. Keer op keer.’

Kort staarde hij haar aan. Weer dacht ze iets in zijn blik te zien, iets bedroefds. Maar het was ook meteen weer weg.

Maggy maakte zichzelf wijs dat ze blij was dat ze zich helemaal leeg voelde vanbinnen toen ze de kamer uit liep en hem achterliet met zijn kroon en zijn plichten. Want hoe leger ze zich voelde, hoe minder pijn het zou doen.

Zodra het Santa Dominiaanse vliegtuig landde, deed ze net alsof ze opgelucht was. In de tien minuten die het duurde om haar broer in de gepantserde SUV naar de villa te rijden, bedacht ze hoe het zou kunnen werken. En tot haar verbazing voelde ze iets van geluk. Want dit was wat ze altijd had gewild, toch? Een familie, een thuis. En zonder dat ze zich moest veranderen in een of andere Heel Speciale Prinses zodat ze met een man kon trouwen die ze nauwelijks kende.

Je bent gewoon niet gewend aan al dat geluk, dacht ze. Daarom wil je aldoor huilen.

Reza was nooit meer geweest dan wat afleiding. Natuurlijk was hij niet wat ze wilde. Een middel om het doel te bereiken, dat was hij geweest en niets meer.

Als ze zichzelf dat nu maar bleef voorhouden, dan zou het ooit de waarheid worden.

En zo stond ze enigszins gespannen in de grote open hal toen de auto met Cairo Santa Domini erin voor de deur stopte. En uiteraard alleen, want was ze niet altijd alleen?

Schouders eronder, prinses, dacht ze. Dat blijft gewoon zo.

Plotseling stond Reza naast haar met een ondoorgrondelijke blik in zijn ogen.

‘Je hoeft er niet bij te zijn, hoor,’ zei ze tegen hem. Ze kon gewoon haar mond niet houden, want anders werd ze door die leegte in haar overspoeld.

‘Je hebt vast heel belangrijke koningszaken te doen. Dingen die mannen nooit zouden doen, alleen koningen.’

Reza maakte een zacht geluidje. Het kon een getergde zucht zijn geweest, of misschien was dat wat ze wilde. Vervolgens gaf hij weer een van zijn koninklijke knikjes. Het zou wel niet kloppen, dacht ze, maar het voelde alsof hij haar steunde. Alsof hij haar vasthield.

Terwijl hij toch zo heel duidelijk had gemaakt dat hij dat niet ging doen.

Toch vlamde er iets in haar binnenste op, hoop dat alles misschien toch nog niet voorbij was.

Abrupt wendde ze haar hoofd af om te kijken wat er op de oprit gebeurde. Alles leek op grote afstand te staan, alsof ze door de verkeerde kant van een verrekijker keek. Voordat de auto gestopt was en het personeel het portier had kunnen openen, klom er een man uit de SUV. Daarna wachtte hij tot er een roodharige vrouw uit de auto kwam, die zijn hand pakte.

Het was overduidelijk wie hij was. Cairo Santa Domini, ooit bekend als koning in ballingschap, die een enorme playboy was geweest voordat hij zijn koninkrijk uit de handen van het leger gered had. Jarenlang had ze zijn gezicht in de roddelbladen bestudeerd. Ongelooflijk dat hij nu hier was. En nog ongelooflijker dat een buisje bloed had bewezen dat ze familie waren.

Wat dat dan ook betekende.

De vrouw – koningin Brittany, had Maggy op internet gelezen, ooit een ster in realityshows en een stripdanseres, en nu de meest geliefdste koningin in Europa – keek bemoedigend op naar de man die Maggy haar broer zou moeten noemen.

Cairo beende naar de glazen ingang van de villa.

Nauwelijks kon ze ademhalen. Haar handen waren nat van het zweet en ze voelde amper dat ze haar nagels in haar handpalmen drukte.

Volkomen onverwacht legde Reza zijn hand op haar onderrug.

Meteen wilde ze tegen hem schreeuwen, hem vragen wat hij in hemelsnaam aan het doen was. Maar ze wilde ook niets doen om die opbeurende hand kwijt te raken, hoe wreed het ook was dat het voor hem eigenlijk niks betekende. Voor haar betekende die hand alles.

Het stelde haar in staat daar te blijven staan, zwijgend en met rechte rug, terwijl Cairo en zijn koningin snel de hal in liepen, en zijn blik van Reza naar haar ging.

Zijn stappen klonken luid op de marmeren vloer terwijl hij steeds dichterbij kwam.

Toen stond hij stokstijf stil voor haar.

Koningin Brittany mompelde iets, maar Maggy verstond het niet. Pas op het moment dat Reza antwoordde, snapte ze dat het een begroeting was. Maar Cairo zweeg en staarde haar aan. Maggy kon niet anders dan terug staren.

Haar hart maakte sprongetjes in haar borst en haar ribben deden pijn, maar dat kwam misschien omdat ze haar adem inhield.

Want hij had dezelfde ogen die zij elke dag in de spiegel zag. Karamelkleurige ogen, net zo gevormd als de hare.

Nu mompelde hij iets wat op Italiaans leek.

‘Er is bloedonderzoek gedaan,’ zei Maggy, zich schrap zettend voor de gebruikelijke afwijzing. ‘Dat kunnen we nog een keer doen als je het niet gelooft.’

Reza’s hand voelde ze op haar rug verstrakken, alsof hij haar toch niet afwees. Of dat in ieder geval niet wilde. Haar nagels groeven zich nog dieper in haar handpalmen.

‘Het is net of ik een geest zie,’ zei Cairo met een stem die tegelijk rauw en eerbiedig klonk. ‘Je lijkt sprekend op onze moeder.’

In één keer blies Maggy haar ingehouden adem uit. ‘Ik ben geen geest.’

‘Nee,’ beaamde Cairo. Hij liet de hand van zijn vrouw los en liep op haar af. Zijn blik gleed over haar heen alsof hij niet kon geloven dat ze echt was. Alsof hij bang was dat ze er toch niet werkelijk was, of misschien verbeeldde ze zich dat maar. ‘Jij bent Magdalena. Dat kan niet anders.’

‘Noem me maar Maggy,’ fluisterde ze.

En Cairo Santa Domini glimlachte stralend. Het verlichtte Maggy’s hart.

‘Ach, *sorrelina*,’ mompelde hij. ‘Dat deed ik vroeger ook altijd.’

En toen trok hij haar in zijn armen, hij tilde haar op en drukte haar tegen zich aan. Maggy schrok. Plots draaide hij haar in de rondte, en ze werd getroffen door Reza’s blik.

Terwijl ze haar armen om Cairo’s schouders sloeg om haar broer te knuffelen, keek ze Reza strak aan.

En ze maakte zichzelf wijs dat het haar niet raakte dat de man van wie ze hield weer knikte en zich omdraaide.

Gauw dacht ze alleen aan de goede dingen. De man die haar weer neerzette en haar in het gezicht keek, met die glinsterende ogen die zo op de hare leken.

Net als een broer. Háár broer. Het leek wel een droom.

Maar deze keer was het geen droom, geen sprookje.

Deze man was familie van haar. En dat betekende eindelijk en voor altijd dat ze ergens bij hoorde.

De hoop flikkerde op in haar binnenste.

Hoofdstuk 10

De troonzaal in Kasteel Constantijnen werd tegenwoordig alleen voor speciale gelegenheden gebruikt. Kroningen, natuurlijk. Speciale ceremonies en redevoeingen. Meestal waren er koorden gespannen en was de ruimte opengesteld voor het publiek, net als enkele andere delen van het kasteel waar zich geen privévertrekken bevonden.

Er was geen enkele reden waarom Reza nu voor de troon stond alsof hij een verzoekschrift kwam aanbieden zoals dat vroeger gebeurde.

Het was al weken geleden dat Maggy de villa verlaten had. De hele wereld had inmiddels vernomen dat de Santa Dominiaanse prinses dat auto-ongeluk twintig jaar geleden had overleefd.

De internationale roddelpers was totaal in de ban van haar, zoals Reza al had voorspeld.

En het hielp niet dat hij precies wist wat het haar gekost had om zo charmant voor de camera's te glimlachen. Hoe hard ze gewerkt had om zo elegant en beeldschoon voor de dag te komen, zo op en top haar moeder en zo ontstellend duidelijk een Santa Dominiaanse. Het feit dat het twintig jaar had geduurd voor ze gevonden was, leek bijna belachelijk.

Ondertussen hield hij zichzelf voor dat hij die nieuwsberichten alleen maar tot zich nam om te zien hoe en wanneer hij werd genoemd. Maar dat gebeurde niet. Reza had geen zin erover na te denken waarom het hof in Santa Domini het gegeven dat hij het was geweest die haar gevonden had niet wereldkundig had gemaakt.

Het hof had in feite heel weinig bekendgemaakt. Er was bij haar terugkomst een verklaring afgelegd, waarin werd aangekondigd dat ze na al die tijd hersteld was en dat ze het heel fijn vond om haar broer en het leven dat ze zich niet meer kon herinneren te leren kennen. Cairo had een toespraak gehouden en zijn vreugde erover uitgesproken dat hij een deel van zijn vermoorde familie weer terug had. En de wereld had genoeg moeten nemen met de paar foto's die het hof in die eerste dagen ter beschikking stelde voor publicatie. Maggy en Cairo samen, om iets lachend

wat hun identieke ogen deed schitteren. Maggy die kroonprins Rafaël vasthield, haar jonge neef, terwijl koningin Brittany toekeek.

Allemaal heel hartverwarmend.

En toch liet het Reza volkomen koud.

Hier in deze troonzaal leken alle geesten van zijn voorvaderen zich te verzamelen. Hij kon hun afkeuring voelen, die op hem drukte als het gewicht van de officiële kroon die hij tegenwoordig alleen bij speciale gelegenheden droeg.

Vervolgens staarde hij naar de troon zelf.

Het was maar een stoel, al kwam hij uit de zestiende eeuw. Hij was gemaakt van glanzend gepolitoerd hout waarin het zonlicht weerkaatste dat door de gebrandschilderde ramen naar binnen scheen en de ruimte in een soort kapel veranderde. Een machtige en onwankelbare plek, tenminste dat was wat hij had geleerd.

Iets in hem wilde die plek in brand steken en dat begreep hij niet. Met blote handen kapotmaken. In mootjes hakken...

Maar het was melodramatisch om hieraan toe te geven. Uiteindelijk had hij haar laten gaan, zoals hij eigenlijk in het begin al had moeten doen. Zodra hij had begrepen dat hij haar niet op afstand zou kunnen houden. Dat zij hem net zo verdorven maakte als zijn vader.

Reza had zijn keuze gemaakt.

Moeizaam wendde hij zich af, hij liep door de grote deuren en knikte naar de wachters die daar stonden. Terwijl ze hem de grote zaal door volgden, hoorde hij ze iets in hun microfoontjes mompelen. Iedereen in het paleis brachten ze op de hoogte van de routes die hij nam. Alle lof voor het heel openbare leven dat hij tot nu toe onberispelijk had geleefd, altijd en eeuwig excuses makend voor de tekortkomingen van zijn vader. Altijd en eeuwig boetend voor zijn vaders zonden.

Voor het eerst in zijn leven voelde het alsof Reza langzaam verdronk. Alsof het zijn rol hier was om zijn hoofd onder water te houden. Alsof hij geen keus had en zijn mond moest openen, de zee indrinken en te zinken.

Ongeduldig probeerde hij dat gevoel van zich af te schudden, en liep hij naar zijn werkvertrekken.

Hoe dan ook liep hij met een uitdrukkingsloos gezicht en beheerst als altijd zijn kantoor binnen, waar hij drie van zijn naaste medewerkers en zijn privésecretaris aantrof.

‘Sire,’ zei zijn secretaris.

De onderdanige toon irriteerde hem mateloos, hoewel de man toch altijd zo sprak.

‘Er zijn ontwikkelingen.’

‘Je zult iets specifiekker moeten zijn,’ beet Reza hem toe terwijl hij om zijn bureau heen liep.

De ramen van zijn kantoor keken uit op de oude stad, de besneeuwde bergtoppen in de verte, de glinsterende bergmeren. Maar hij zag alleen haar gezicht.

Zijn kaken klemde hij op elkaar, en hij concentreerde zich op zijn staf.

‘De prinses, sire,’ ging zijn secretaris behoedzaam verder. ‘Ze heeft haar eerste interview gegeven.’

Al was hij er wel toe geneigd, speelde hij geen spelletjes door te vragen welke prinses zijn secretaris bedoelde. Het liefst wilde hij zich lafhartig nog even verstoppen. Wat het ook was dat de man wilde vertellen, en hoe erg zijn eigen lafheid hem ook stoorde.

‘Er zullen er nog vele volgen, neem ik aan,’ antwoordde hij. Reza voelde meer dan dat hij de blikken zag die zijn staf uitwisselde en zette zich schrap. ‘Ik neem aan dat er een reden is dat je dit interview specifiek onder mijn aandacht brengt?’

Zijn secretaris rechtte zijn rug. ‘Ze heeft het gedetailleerd over haar trouwplannen, sire.’

Direct moest Reza een beroep doen op elke seconde van zijn opleiding in de diplomatie om gewoon te blijven staan alsof er niets aan de hand was. Alsof dit nieuws hem helemaal niet raakte.

Was het maar waar.

‘Stuur een felicitatie uit mijn naam en een toepasselijk cadeau,’ mompelde hij, alsof hij al was vergeten waar ze het over hadden. Daarna liet hij zijn scherpe blik over hen dwalen. ‘Maar die dingen gaan gewoonlijk toch automatisch, dat hoef ik toch niet te zeggen?’

‘Ik ben bang dat ik het interview niet goed kan weergeven, sire,’ mompelde zijn secretaris. De man zette een tablet op het bureau en startte het filmpje.

Daar wilde Reza helemaal niet naar kijken. In plaats daarvan wilde hij de tablet door het raam achter hem naar buiten smijten. Onthoofdingen wilde

hij instellen en de oude kerkers weer openen. De stafleden voor hem waren het eerst aan de beurt.

Alles was beter dan Maggy voor zich te zien terwijl ze een grapje maakte met zo'n Amerikaanse televisiejournalist met van die enge, te witte tanden.

Ze was gewoon te mooi. Op het scherm was het nog erger, haar prachtige jukbeenderen vielen nog meer op en haar levendige ogen leken warmer en vriendelijker dan hij zich herinnerde. Haar stem was hetzelfde, zacht en een beetje hees, en hij had maar één gedachte in zijn hoofd: Maggy op haar knieën voor hem terwijl ze hem in haar mond nam en diep naar binnen zoog.

Ze kon naar de hel lopen.

Natuurlijk had hij geweten dat ze zijn ondergang zou zijn. Wat hij zich niet had gerealiseerd, was dat ook al had hij haar verleidelijke aanwezigheid uit zijn leven gebannen, dat hij er nog steeds kapot van zou zijn.

‘En ik heb me laten vertellen dat u, al bent u een aantal jaren afwezig geweest, de traditie van de Santa Dominiaanse koninklijke familie in ere zult houden?’ vroeg de interviewer.

‘O, ja,’ antwoordde Maggy. Het klonk alsof de interviewer haar allerbeste vriend was.

Reza knoopte zich in zijn oren dat hij zijn pr-team een bonus moest geven. Ze hadden werkelijk eersteklas werk verricht met haar. In niets leek ze nog op dat brutale verkoopstertje dat hij had ontmoet. Tegenwoordig zag ze eruit als wie ze was, wie ze altijd was geweest. Magdalena Santa Domini.

‘Ik ben al vanaf mijn geboorte beloofd aan de koning van de Constantijnen. En ik zal met veel plezier mijn verplichtingen nakomen. Het gebeurt tenslotte niet vaak dat een meisje 's morgens wakker wordt en erachter komt dat ze echt een prinses is, en nog beter, dat ze bestemd is voor een koning.’

De interviewer lachte, maar er klonk ook geveinsde bezorgdheid in zijn stem door, iets wat Reza altijd enorm irriteerde en waar hij zeker iets aan gedaan had als hij niet volledig verstijfd had staan kijken, terwijl die brok ellende eindelijk uit zijn borstkas dreigde te ontsnappen.

‘Maar u bent er pas net achter gekomen wie u bent,’ zei de interviewer. ‘Hoe kunt u dat nou zo overhaast doen?’

‘De koning heeft me gevonden,’ zei Maggy bijna verlegen.

Reza wist precies waarom ze deze beelden voor dit moment hadden bewaard. Nu hadden ze maximale impact. Daar kon hij bijna bewondering voor opbrengen. De Santa Dominianen hadden hun beeldvorming altijd volledig in de hand. Waarom zou Maggy anders zijn?

‘Hij wist wie ik was voordat ik dat zelf wist. En we hebben samen wat tijd doorgebracht toen ik mij aan mijn nieuwe rol aanpaste.’ Timide glimlachte ze.

Het zag eruit alsof ze door emoties overmand was, en dat wekte zijn ergernis op. Vooral het moment waarop ze weer opkeek, nu met een blos op haar wangen. Als een verliefde vrouw, fluisterde het stemmetje in zijn hoofd.

‘Ik ben zeer gelukkig met mijn lot.’

Onwillekeurig schoot zijn hand uit, en hij zette het filmpje stop. Zijn hart bonkte in zijn borst, zijn ribben deden er pijn van.

‘Als u verder kijkt, sire,’ zei zijn secretaris nu nog voorzichtiger, ‘dan zult u zien dat de prinses beweert dat het huwelijk in juni zal plaatsvinden.’

‘In juni,’ zei Reza. Zijn eigen stem klonk niet langer de zijne.

‘Ja, sire.’

‘Juni van dit jaar?’

Zijn secretaris knikte.

Reza staaarde naar de tablet met het stilgezette beeld van Maggy.

Op dat ogenblik kende hij zichzelf bijna niet meer en dat was allemaal haar schuld. Zijn hele leven had hij eraan gewerkt om geen emotionele relaties aan te gaan, zoals zijn moeder van hem had geëist. Ook zijn vaders slechte voorbeeld had hem geen andere keus gelaten. Terwijl hij een koninkrijk probeerde te regeren, vertelde Maggy leugens aan iedereen, bracht ze hem in een zodanig moeilijke positie dat hij zich daaruit niet zou kunnen bevrijden zonder een internationaal incident te veroorzaken en de betrekkingen tussen de twee koninkrijken onherstelbaar te beschadigen.

Diep ademde hij in om vervolgens de lucht weer uit zijn mond te laten ontsnappen.

Maggy had hem de handschoen toegeworpen. Reza zou hem oppakken.

Ook al mocht ze denken dat ze de man wilde, hij wist wel beter. Het was de hoogste tijd dat hij haar liet zien wat er gebeurde wanneer ze zowel met de man als de koning spotte.

‘Zorg ervoor dat mijn helikopter over vijftien minuten klaarstaat.’ Zijn stem klonk kalm, alsof er in zijn binnenste geen vuur laaide dat hem verteerde. ‘Ik geloof dat het tijd is dat ik mijn lieflijke bruid een bezoekje breng.’

Maggy voelde zijn aanwezigheid voordat ze iets hoorde. Stil zat ze te wachten in een van de grote salons van het paleis die gebruikt werden om bezoekende staatshoofden en vorsten te ontvangen. Ondertussen zag ze eruit als een plaatje, precies de prinses die Reza van haar had gemaakt. Zodra zijn helikopter het luchtruim van Santa Domini binnengekomen was, was ze meteen op de hoogte gebracht, en ook toen hij geland was.

Maar ze had niemand nodig om haar in het oor te fluisteren dat Reza in het paleis was. Dat hij naar haar toe gebracht werd. Diep in haar binnenste kon ze dat voelen. Ze kon het merken aan de stroomstootjes die over haar ledematen trokken en de vlinders die capriolen in haar buik maakten.

En eindelijk was hij er. Alsof de enorme salon van hem was, stormde hij naar binnen. En vanaf dat moment ging het van kwaad tot erger.

Of werd het beter. Het was maar hoe ze het bekeek.

Als een natuurkracht bewoog hij zich precies zo voort door het paleis van haar broer als destijds in het café. Door en door vorstelijke onverzettelikheden en een koninklijk slecht humeur.

Desondanks dwong ze zichzelf te blijven waar ze was, al leek hij wel als een goederentrein op haar af te denderen.

De deuren gingen achter hem dicht en ze waren alleen in deze overdadige ruimte vol antiek met overal kunstvoorwerpen van onschatbare waarde. Maar Maggy had alleen oog voor Reza.

‘Ik wist dat je zou komen,’ zei ze zacht toen hij voor haar stond. Woest was hij, en hij straalde nog iets anders uit waar ze haar vinger niet op kon leggen. ‘Het verbaast me dat het zo lang heeft geduurd.’

‘Je had me moeten vertellen dat je helderziend was.’ Zijn stem klonk dreigend.

Toch voelde het als een liefkozing. Het voelde alsof zijn lichaam over het hare bewoog, in haar bewoog. Maar nee, ze moest haar aandacht erbij houden.

‘Dat had me veel tijd en moeite bespaard.’

In de villa had zijn houding haar waarschijnlijk de das omgedaan. Maar ze was nu enkele weken hier, in het gezelschap van haar fantastische, ondeugende schoonzus en haar scherpzinnige broer, en ze was niet meer dezelfde persoon die ze destijds was. Of ze was meer die persoon die ze indertijd nog niet kon zijn, na die afschuwelijke ochtend.

En eindelijk doorzag ze hem.

‘Je schoof me niet aan de kant, Reza,’ vertelde ze hem zacht. Meteen kwam ze ter zake. ‘Ik weet dat je dat jezelf misschien hebt wijsgemaakt. Maar wat er echt gebeurde, was dat je bang werd.’

Zoals ze wel had verwacht, verstijfde hij.

‘Pardon?’

Ze glimlachte, en het was geen neplach van een prinses. Het was echt gemeend. ‘Ik vind het zo leuk wanneer je dat zegt, zo truttig en verontwáárdigd. Maar het is waar. Ik denk dat je dat wel weet.’

‘De koning van de Constantijnen wordt niet bang, dat zul je wel merken.’ Reza trok zijn wenkbrauwen op, maar liep niet weg. ‘Per definitie niet.’

‘Misschien niet.’ Even trok ze een gezicht, daarna maakte ze het zich op de sofa gemakkelijk, alsof zij het deze keer was die een troon opluisterde door erop te gaan zitten. ‘Maar hoe zit dat dan met jou, Reza?’

‘Met mij?’ Zijn blik was bedenkelijk. ‘Ik begrijp je niet.’

Natuurlijk niet.

‘Je vervult je rol als koning met verve, daar kunnen we het over eens zijn.’ En dat klopte. Zelfs nu hij in het paleis van een andere man stond, was hij echt een koning, die intens gezag uitstraalde. Maggy voelde het diep in haar buik. ‘Ga je echt doen alsof je niet ook een man van vlees en bloed bent met zijn eigen behoeften?’

‘Ik doe helemaal niet alsof. Maar ik hoef niet toe te geven aan mijn lagere instincten. Ik hoef me niet door wat voor impulsen ik dan ook heb te laten regeren.’

Ze dacht dat hij het meer tegen zichzelf had dan tegen haar.

‘Maar je vindt het wel prima dat je overleden ouders en hun vreselijke huwelijk je regeren?’ Nijdig keek hij haar aan, maar dat had ze wel verwacht. Hierop zette ze door. ‘Ik heb de afgelopen weken wat onderzoek gedaan naar je ouders. Ben al die geruchten nagegaan. Die verhalen dat je vader zo opgeslorpt werd door die vrouw dat hij het land bijna verwikkelde

in een oorlog. Dat hij de kroon te schande maakte, en zich daarna van het leven beroofde. Al die nare roddelpraat.'

'Het is geen roddelpraat, het zijn feiten die ik jaren verborgen heb gehouden.'

Het klonk stijfjes, maar de trillende spier in zijn kaak vertelde haar iets over zijn ware gevoelens.

'Nu je achter deze onsmakelijke waarheden gekomen bent, hoeven we deze show niet meer op te voeren, toch?'

Maggy vouwde haar handen nog steviger in haar schoot. Het liefst had ze hem aangeraakt.

'Ik had geen ouders,' zei ze zacht. 'Maar ik weet bijna zeker dat ouders je moeten beschermen, Reza. Ze moeten je niet verantwoordelijk maken voor hún problemen.'

'Je hebt geen idee waarover je het hebt,' zei hij met verstikte stem.

'Als jij het zegt,' zei ze op een toon die duidelijk maakte dat ze het niet met hem eens was. Toen knikte ze zoals hij dat vaak deed. 'Majesteit. U hebt altijd gelijk.'

Even meende ze te horen dat hij knarsetandde.

Maar de waarheid was dat ze hem kende. Daar was ze steeds meer achter gekomen in de periode dat ze niet in zijn buurt was geweest, en ze het vuurtje van de hoop diep in haar binnenste had opgestookt. Op alle manieren die ertoe deden kende ze hem omdat ze hem wás. Ook hij was net zo eenzaam als zij altijd was geweest. Weliswaar verborg hij dat gegeven in zijn paleizen en villa's, zijn maatpakken en dat gezeur over wat de koning wel en niet kon doen. Maar hij was altijd alleen. Zijn leven was een troon, niets meer.

Die mocht er dan misschien stralender uitzien dan haar kamertje in Vermont, maar uiteindelijk was het hetzelfde smalle bed en hetzelfde kille ding binnenin dat nooit helemaal opwarmde. Dat wist Maggy als geen ander.

Ze kende Reza beter dan wie ook, deels omdat hij haar op die vreselijke ochtend de pijn achter zijn masker had getoond.

Aanvankelijk had hij haar gevonden en haar van een leven gered dat nooit haar leven had moeten zijn. Dit was haar kans om hem op haar beurt te redden.

‘Wat denk je precies dat je aan het doen bent?’ Reza’s zachte stem klonk dreigend en zijn gezicht was vertrokken van razernij.

Maar ze kon het zich niet veroorloven daar bang voor te zijn. Dit was te belangrijk.

‘Denk je werkelijk dat je zomaar een huwelijksdatum kunt aankondigen en dat ik daar dan gewoon in meega? Alleen omdat jij het zegt?’

‘Dat was toch wat jij ooit in gedachten had, of herinner ik me dat nu verkeerd?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Waarom zou dat voor mij dan niet werken?’

‘Je had me wel eens kunnen vertellen dat je knettergek bent,’ beet hij haar toe. ‘Dan was ik hier heel anders mee omgegaan.’

‘Ik ben niet gek, ik ben kwaad op je,’ kaatste ze terug. Opeens stond ze op, en ze liet haar jurk om haar lichaam zwieren. Deze had ze speciaal uitgekozen omdat ze er als een koningin in uitzag, dat wist ze. Direct zag ze dat hij dat ook vond. ‘Je hebt een prinses van me gemaakt. Nu wil ik je koningin zijn. Zoals beloofd.’

Met gebalde vuisten van woede stond hij daar maar. Maar hij was er tenminste, dus ze hield voet bij stuk en deed alsof haar hart niet in haar keel klopte en er geen knoop in haar maag zat.

‘Je kunt me niet dwingen met je te trouwen,’ zei hij grommend, alsof daarmee alles gezegd was. Maar nog liep hij niet weg.

Maggy glimlachte naar hem.

‘Ten eerste is het niet aan jou of je met me trouwt of niet. Het is je lot.’ Direct zag ze dat hij doorhad dat ze hem zijn eigen woorden voor de voeten wierp. Zijn doordringende grijze ogen glinsterden zilver en toen wist ze dat alles goed zou komen. Dat het hoopvolle vlammetje in haar binnenste haar al die tijd in de juiste richting had geleid. ‘En ten tweede, gekke kerel, realiseer je je niet dat we voor elkaar gemaakt zijn? Je hebt van een angstige, verslagen vrouw een prinses gemaakt.’

‘En jij hebt van een koning niet meer dan een man gemaakt,’ snauwde hij haar toe.

Toch dacht ze dat er iets van zijn woede was weggeëbd.

Inmiddels had ze zijn ogen gezien, en ze was niet langer bang. Nu was ze hem al een keer kwijtgeraakt. Dat zou niet nog een tweede keer gebeuren.

Maggy liep op hem af, streek met haar handen over zijn borst en duwde haar lichaam tegen het zijne. Haar ogen bleven strak op hem gericht.

‘Ik hou van je, Reza,’ zei ze uit de grond van haar hart. ‘Ik hou van de koning in je. Ik hou ervan dat je je plichten zo serieus neemt. Ik hou ervan dat je het zo belangrijk vindt om voor je volk te zorgen. Maar het was de man die voor mij zorgde. En van hem hou ik nog meer.’

‘Maggy...’ fluisterde hij, alsof haar naam hem in tweeën zou breken. ‘Ik weet niet hoe het moet. Mijn vader –’

‘Jij bent je vader niet,’ vertelde ze hem ernstig. ‘En ik wil je minnares helemaal niet zijn. En Reza, niemand weet hoe het moet. Daar gaat het juist om.’

En ze keek toe hoe hij brak. Zijn zilveren ogen zag ze stralen. Ze merkte dat het ijs barstte en dat al die warmte uit hem stroomde zodra hij zijn armen om haar heen sloeg en haar dicht tegen zich aan trok.

Eindelijk was Maggy thuis.

‘Je wist dat ik naar je toe zou komen,’ zei hij grommend. Zijn mond lag bijna tegen de hare. ‘Je wist dat ik het niet zou kunnen laten.’

Haar ogen vulden zich met tranen. ‘Ik hoopte het, ja.’

‘En als ik met je trouw, wat dan? Wanneer je mijn zelfbeheersing wegrukt en ik aan je overgeleverd ben, niet meer dan een man die zonder jou verloren is. Wat dan?’

‘Dan zal ik je weten te vinden waar je ook maar de weg bent kwijtgeraakt,’ fluisterde ze. ‘Net zoals jij kwam en mij vond. En ik beloof je, Reza, ik laat je niet struikelen. Je zult geen slechtere koning worden. Ik zal mijn uiterste best doen om een betere man van je te maken.’

Zijn handen streken onzeker haar haar uit haar gezicht, en ze voelde de tranen over haar wangen stromen toen hij haar zacht op haar voorhoofd kuste.

‘Ik geloof dat ik al mijn hele leven van je hou,’ zei hij hees.

Zijn stem was zo fluweelzacht als ze hem nog nooit gehoord had. Warm en vol liefde spoelde hij door haar heen.

‘Ik hield van het idee van je. Ik rouwde om je. En toen zag ik je op die foto en werd ik weer verliefd op je.’

Vervolgens kuste hij haar, en het was een echte kus. Wild en duister en perfect rolde hij door haar heen. Haar hart barstte bijna. Keer op keer kuste hij haar, alsof ze hier en nu hun trouwbeloften deden. Alsof ze samensmolten.

Zodra hij zijn mond losmaakte van de hare was het haar beurt om zijn gezicht in haar handen te nemen.

‘Nadat ik langs de kant van de weg gevonden was, droomde ik van sprookjes. Koningen en koninginnen en paleizen. Elke nacht, jarenlang, viel ik in slaap en droomde van sprookjesverhalen vol mensen van wie ik zo dolgraag wilde geloven dat ze echt waren.’ Ze lachte en kuste hem. ‘Maar misschien waren ze wel echt. Misschien waren het helemaal geen dromen. Misschien waren ze onderdeel van het leven dat ik achter me had gelaten toen die auto verongelukte.’

Nauwelijks hoorbaar zei hij haar naam, en hij trok haar nog dichter tegen zich aan.

‘Reza.’ Haar stem was niet meer dan een fluistering. ‘Begrijp je het dan niet? Ik droom al mijn hele leven van je. Ik ben alleen maar je naam een tijdje vergeten.’

De glimlach die toen op zijn gezicht verscheen, was het mooiste wat ze ooit gezien had.

‘Ik zal mijn best doen je die nooit meer te laten vergeten.’

‘Trouw met me, Majesteit,’ fluisterde ze, en ze boog haar hoofd naar achteren. Met alles wat ze was, ooit zou zijn, alles wat ze zich van haar leven ooit had voorgesteld, hield ze van hem. Eindelijk lag ze in zijn armen. ‘Maak me je koningin.’

En dat deed hij in juni, tijdens een ceremonie die over de hele wereld op de televisie werd uitgezonden en die in alle roddelbladen minutieus werd beschreven, en met haar hervonden familie erbij om haar weg te geven en een gloednieuw land dat verliefd was geworden op de dood gewaande prinses van hun koning.

En ze leefden nog lang en gelukkig en maakten hun sprookje werkelijkheid.

En dat was precies waar Maggy altijd van had gedroomd.

Ook van deze auteur

Voor het oog van de wereld (Bouquet 3501)

Roekeloze verovering (Bouquet 3519)

Onverbiddelijke kus (Bouquet 3532)

Berucht en begeerlijk (Bouquet 3567)

Gevangen in zijn paleis (Bouquet 3602)

Passie of wraak? (Bouquet 3664)

Betoverd in Barcelona (Bouquet 3692)

In de ban van de sultan (Bouquet 3710)

Een toast op de liefde (Bouquet 3794)

Zoeter dan wijn (Bouquet 3803)

Schandelijk voorstel (Bouquet 3821)

Kostbare verleiding (Bouquet 3834)

Liefde tegen elke prijs? (Bouquet Extra 377)

Liefde als vergelding (Bouquet Extra 377)

Gedreven voor verlangen (Bouquet Extra 429)

Opwindende strelingen (Bouquet Extra 429)

Volg Harlequin op Facebook

www.facebook.com/harlequin.boeken

Verkrijgbaar in Bouquet

3876 Verslavend verleidelijk van **Sharon Kendrick**

Serveerster Darcy Denton kan het niet geloven: de schatrijke magnaat Renzo Sabatini zit met háár te flirten!

3877 Nacht in de woestijn van **Annie West**

Eerst neemt sjeik Huseyn al Rasheed prinses Ghizlan gevangen en vervolgens eist hij dat ze met hem trouwt!

3878 Tomeloos verlangen van **Miranda Lee**

(Rijk, machtig en vrijgezel)

Harriet vindt het prima dat haar affaire met tycoon Alex Katona geheel vrijblijvend is. Tot hij haar kust...

3879 Gebod van de koning van **Caitlin Crews**

Op een dag stapt een knappe man binnen bij het koffietentje waar Maggy werkt. Hij beweert dat hij koning Reza is... en dat zij is uitverkoren zijn koningin te worden!

3880 Een onverwacht aanzoek en Gekust door de prins van **Michelle Smart**

(De kroon van Kalliakos)

Het eerste deel van een opwindende, vierdelige miniserie. Extra dik, met twee verhalen!

3881 Bruid voor de Italiaan van **Lynne Graham**

(3 tycoons, 3 bruiden)

Ellie wil nooit meer iets met Rio Benedetti te maken hebben. Maar door een onverwachte gebeurtenis krijgt ze juist héél veel met hem te maken...

3882 Spaanse verovering van **Abby Green**

De Spaanse miljardair Cruz de Carrillo ziet maar één oplossing voor zijn problemen met Trinity: ze moet met het trouwen!

3883 Heimelijke begeerte van Rachael Thomas

Wat kan Nikolai Cunningham doen om te voorkomen dat fotografe Emma Sanders zijn familiegeheim ontdekt?

3884 Wraak en kussen van Angela Bissell

(2 onweerstaanbare tycoons)

Tycoon Leonardo Vincenti zich wreken op zijn aartsrivaal. En hij betreft diens mooie dochter, Helena, in zijn plan...

Bouquet Extra 438

Miljardenjacht van Lucy Monroe

Kunnen twee knappe tycoons de twee erfgenames Maddie en Romi verleiden tot een overname?

De prijs van verleiding

Een seksschandaal! Maddie Archer zou het liefst compleet van de aardbodem verdwijnen - zelfs al is niets van wat de tabloids over haar schrijven waar. De enige manier om haar reputatie te redden is trouwen met Viktor Beck - op wie ze al jaren heimelijk verliefd is, maar die haar alleen maar als een middel ziet om zijn imperium te vergroten. Liefde hoort wat hem betreft dan ook niet bij de deal. Verleiding en hartstocht, daarentegen...

Onbeheersbare passie

Romi Grayson heeft slechts een voorproefje gehad van Maxwell Blacks verslavende verleidingskunsten, maar beseft dat ze bij hem vandaan moet blijven, wil ze haar hart heel houden. Alleen lijkt hij vastbesloten haar de zijne te maken... Max, die gewend is alles onder controle te hebben, begrijpt niet hoe Romi erin is geslaagd door zijn ijzersterke afweer te glippen. Er zit maar één ding op: afmaken waar ze aan begonnen zijn!

Bouquet Extra 439

Biljonair als bruidegom van Kate Hardy

Nooit iets beginnen met een medewerkster, had CEO Hugh Moncrieff zich voorgenomen, maar nu moet hij daar toch op terugkomen. Bij een belangrijk evenement zal hij zich namelijk van zijn degelijkste kant moeten laten zien, en daar hoort een keurige verloofde bij. Of zijn nieuwe grafisch ontwerpster, de springerige, platinablonde Bella, erg geschikt is voor die rol is nog maar de vraag. Hoe komt het dan dat hij nu al een steek in zijn hart voelt als hij eraan denkt dat er aan hun ‘verloving’ een eind komt?

Getuige om te zoenen van Kate Hardy

Het is al een tijdje geleden dat biljonair Roland Devereux een date had. Zijn hoofd stond er ook niet naar - met als gevolg dat hij nu niet meer precies weet hoe je dat aanpakt. Gelukkig blijkt Grace, het bruidsmeisje dat hij op de bruiloft van zijn beste vriend ontmoette, bereid om hem op dat gebied wat bij te spijkeren. De droomvakantie die hij haar in ruil aanbiedt, lijkt hem een prima regeling. Tot hij, ergens tussen Parijs en Venetië, ontdekt dat twee weken met de mooie Grace nooit genoeg kunnen zijn!

Bouquet Extra 440

Zoet als karamel van Teresa Hill

Op een of andere manier moet alleenstaand moeder Lily Tanner aan karamel denken, telkens als ze haar nieuwe buurman Nick Malone ziet. Hij is net zo onweerstaanbaar als haar favoriete zoetigheid, maar helaas heeft ze mannen afgezworen. Die zijn immers onbetrouwbaar, weet ze sinds haar trouweloze ex-echtgenoot. En zo'n knappe man wil toch vast een vriendin zonder kinderen, en niet een met twee kleine meisjes, zoals zij? Dan staat Nick opeens op haar stoep, op de vlucht voor de opdringerige buurvrouwen die hem belagen...

Playboy wordt papa van Susan Mallery

Rachel Harper kan het nog steeds niet geloven! Zij, een brave kleuterjuf, heeft iets gedaan wat ze nog nooit eerder heeft gedaan. Ze heeft zomaar een wilde nacht gehad met iemand die ze nog maar net kende. Haar onbekende minnaar moet wel een doorgewinterde vrouwenversierder zijn, denkt ze. Anders was dit toch nooit gebeurd? Het gekke is dat ze intuïtief voelt dat hij

meer is dan dat. En dat is maar goed ook, want na hun nacht vol passie heeft ze een verrassing voor hem...

Bouquet Favorieten 543

Zijn ideale vrouw van Jessica Hart

Ze trekt meteen bij Tim in...

In het kader van intensieve begeleiding, welteverstaan. Want volgens relatiecoach Mary heeft de rijke, zéér aantrekkelijke zakenman haar hulp hard nodig, wil hij een vrouw vinden. Haar plan om samen te wonen lijkt een goed idee - tot hij haar onverwacht kust!

Zachte avondbries van Lee Wilkinson

Gail is al heel lang verliefd op Zane...

En dat maakt haar opdracht - onder valse voorwendselen een baan aannemen als zijn secretaresse en hem bespioneren - nóg moeilijker. Wanneer ze door de mand valt, vreest ze dat hij haar zal wegsturen, maar hij heeft een ander plan. Een plan dat haar leven voorgoed zal veranderen...

Verliefd op de Griek van Cathy Williams

Heather is niet bang voor Theo's charmes...

De knappe Griekse tycoon heeft haar dan wel van de straat geplukt en een goedbetaalde baan als huishoudster aangeboden, verder ziet hij haar niet staan. Ze is dan ook verbijsterd wanneer hij haar, door omstandigheden gedwongen, vraagt om tijdelijk zijn verloofde te spelen!

Colofon

Harlequin Bouquet

© 2017 Caitlin Crews

Oorspronkelijke titel: *Bride by Royal Decree*

Originele uitgave verschenen bij Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers

Vertaling: Sara de Beus

Bouquet 3879

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
ISBN 978 94 025 3062 9

© Nederlandse uitgave: Harlequin Holland

Zetwerk e-book: Mat-Zet B.V., Soest

Lithografie: Projectcolor, Hoofddorp

De merken BOUQUET en HARLEQUIN zijn gedeponeerd onder de nummers 328710 en 328708.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harlequin.nl